

KONTRA

**Η θηλιά του χρέους θα
συνεχίσει να στηρίζει
την κινεζοποίηση**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Επίσκεψη Μακρόν

**Ζωντανεύουν την
ξενοδοχεία**

ΣΕΛΙΔΑ 11

Λύκειο ειδίκευσης και όχι γενικής
μόρφωσης

**Σύστημα εισαγωγής
σε ΑΕΙ-ΤΕΙ ισχυρών
ταξικών φραγμών**

ΣΕΛΙΔΑ 10

**Ξαναθυμήθηκαν το
σύνταγμα**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Αμετανόητος ναζί,
γλείφει το δικαστήριο ο
φίρερ της ΧΑ**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

BREXIT

**Το σκληρό παζάρι τώρα
αρχίζει**

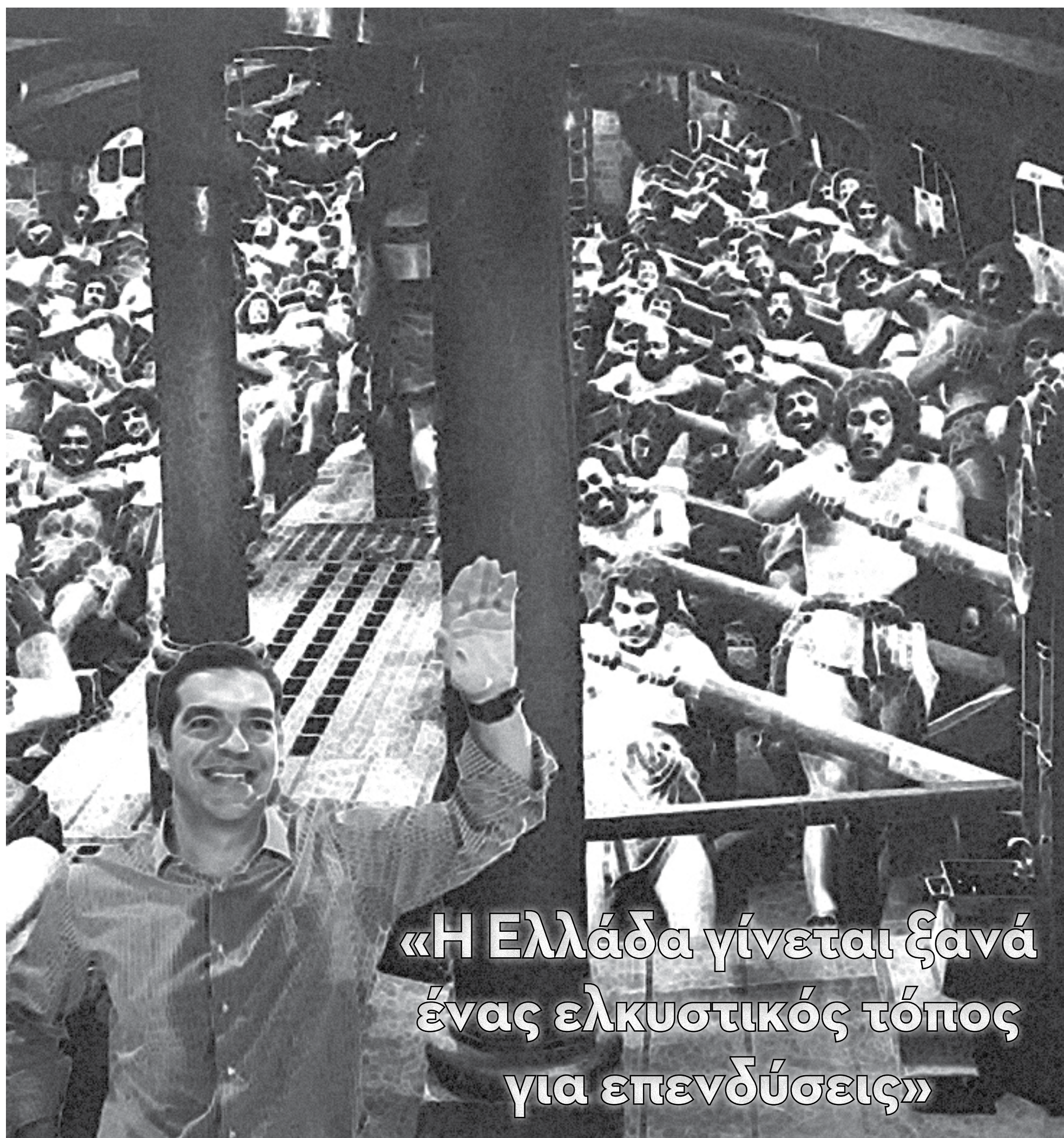
ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

21ος χρόνος - αρ. φύλλου 928 - 2 Σεπτέμβρη 2017

www.eksegersi.gr

**«Η Ελλάδα γίνεται ξανά
ένας ελκυστικός τόπος
για επενδύσεις»**

Scripta... Verba...

Στην αστική κοινωνία ο ρόλος της Αριστεράς είναι ο ρόλος του κόμματος αντιπολίτευσης. Σε κόμμα εξουσίας επιτρέπεται να υψωθεί μόνο πάνω στα ερείπια του αστικού κράτους.

Ρόζα Λούξεμπουργκ

Για να μην ξεχνιόμαστε.

Η γενιά των εργαζομένων των 360 ευρώ είναι το δημιούργημα του κ. Τσίπρα και της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ. Φτωχοί εργαζόμενοι με μερική απασχόληση!

Ιωάννης Βρούτσος

Απευθυνόμενος σε Λωτοφάγους με θράσος χιλίων χιμαπτήδων.

Την ώρα που οι Εσθνοί εκλέγουν την κυβέρνησή τους ηλεκτρονικά, πρέπει οι Έλληνες πολίτες να μπορούν να επιλέξουν και ηλεκτρονικά τον πρόεδρο της νέας προοδευτικής παράταξης. Σήμερα ήρθε η ώρα να διευρύνουμε αυτό το δημοκρατικό κεκτημένο με την ηλεκτρονική ψηφοφορία.

Γιάννης Ραγκούσης

Αλλιώς, δε θα βρω ούτε την ψήφο μου στην κάλη.

Τον Απρίλιο κατάλαβα ότι είχε υποκύψει στα μάγια της καγκελαρίου. Η επιρροή της Μέρκελ επάνω του μεγάλωνε συνεχώς και όταν έδωσε τη χαριστική βολή στόχευσε στον συντροφικό δεσμό ανάμεσα στον Αλέξη και σε εμένα.

Γιάννης Βαρουφάκης

Αναλυσάρα!

Δεν πρόκειται ποτέ να γυρίσω την πλάτη στον Ντόναλντ Τραμπ. Δεν θα τον αφήσουμε ωστόσο και να πάρει αποφάσεις που θα τον βλάψουν. Θα τον προστατεύσουμε από τον εαυτό του.

Στιβ Μπάνον

Καταλαβαίνετε τι έχει να τραβήξει ο Τραμπ από τον δημιουργό του.

Η εξοικείωση και η δυνατότητα πρόσβασης των φοιτητών στο Διαδίκτυο είναι αυτονόητη.

Νίκος Παππάς

Όταν δεν τους γράφουν κείμενα, η παπάρα πάει σύννεφο.

Η κομμουνιστική ιδεολογία ασφαλώς δεν έχει σχέση με τον ναζισμό. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όπου εφαρμόστηκε κατέληξε σε δικτατορία.

Νίκος Ανδρουλάκης

Ο Αδωνης σε συσκευασία πασόκου.

Αν έλειπε ο Κόκκινος Στρατός και ο Στάλιν, τι θα είχαμε σήμερα; Αραγε το σκεφτήκατε; ποιος θα εμπόδιζε τον Χίτλερ να γεμίσει την υφήλιο με χιλιάδες Αουσβιτς; Φαντάζεστε την Ελλάδα γεμάτη με στρατόπεδα εξόντωσης; Εκεί πάνω στην Ευρώπη και ειδικά στα ρατσιστικά κράτη, ξέρω γιατί πονάνε και τα βάζουμε με τον Στάλιν και τον κομμουνισμό. Γιατί νίκησε κατά κράτος τον πολυαγαπημένο τους Φύρερ. Τον Αδόλφο Χίτλερ!

Μίκης Θεοδωράκης

ΡΙΠΕΣ

◆ Αντισταλινισμό = αντικομμουνισμός
◆ Τώρα, το αντιλήφθηκαν πολλοί
◆ Πλην Λακεδαιμονίων, φυσικά
◆ Ητοι, κάθε είδους παρωμένων ρεβιζιονιστών
◆ Που ξεβρακώθηκαν για τα καλά, καθώς προσπαθούσαν να κάνουν διάκριση του «καλού» αντισταλινισμού από τον «κακό» αντικομμουνισμό
◆ Βρέθηκαν να κάνουν παρέα με τους πασόκους και τον Κώστα Καραμανλή (του Αχιλλέα)
◆ Πάνω από 400.000 Έλληνες μετανάστευσαν τα τελευταία χρόνια
◆ Και ελάφρυναν (παρά τη θέλησή τους, φυσικά) το επίσημο ποσοστό ανεργίας
◆ Για ποια ακριβώς μείωση της ανεργίας πανηγυρίζουν ο Τσίπρας, η Αχτσιόγλου, η Αντωνοπούλου και οι άλλοι συριζαίοι;
◆ Αλαζόνες, είρωνες, ιμπεριαλιστικό γουρούνι, αλλά από τη δική μας τη σκοπιά
◆ Γιατί από την πλευρά της ελληνικής μπουρζουαζίας ο Σόφιπλε είναι μέγας αναμορφωτής
◆ Και κά-

ποια στιγμή θα του στήσει ανδριάντα, όπως προβλέπει ο ίδιος
◆ Εκτός αν στο μεταξύ ξεσπάσει η επανάσταση
◆ Και σαρώσει και την ελληνική μπουρζουαζία και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση
◆ Γιατί, ρε κομπλεξικοί, τα βάζετε με την Ελενίτσα την Αυλωνίτου, που είπε τη Χάντελσμπεργκ, Χάνζεπλάστ
◆ Η κοπέλα στα νιάτα της ήταν αθλήτρια (κορυφαία για τα ελληνικά δεδομένα)
◆ Όταν τραυματιζόταν ζητούσε ένα Χάνζεπλάστ
◆ Η ίδια εταιρία είναι, σκέφτηκε
◆ Καλύτερος είναι ο Κικίλιας, που τον έκανε και εκπρόσωπο Τύπου ο Κούλης;
◆ Να μορφώνει τα ελληνόπουλα με τα υπέροχα ελληνικά του
◆ Σεξουαλική παρενόχληση από τον Τραμπ σε προεκλογικό ντιμπέιτ καταγγέλλει εκ των υστέρων η Χίλαρι
◆ Παραβιάζε, λέει, τον προσωπικό της χώρο
◆ Αμερικανικές
◆ Ετσι προμοτάρονται τα... ευπώλητα βιβλία
◆ Ρωτήστε και τον Μπαρουφάκη

◆ Και γαμώ τα δίπολα ανακάλυψε ο Βενιζέλος
◆ «Η σύγκρουση είναι ανάμεσα στη δημοκρατική, εθνική και ιστορική υπευθυνότητα, και στον εθνικολαϊκισμό»
◆ Κάτω ο Τσίπρας, ζήτω ο Κούλης ήθελε να πει
◆ «Η Θεσσαλονίκη έχει έναν εξαιρετικό Δήμαρχο και μακάρι να είναι γερός και με τη θέληση των πολιτών να συνεχίσει το δημιουργικό του έργο»
◆ Ποιος εύχεται κι άλλη θητεία στον Μπουτάρη;
◆ Μη βιαστείτε ν' απαντήσετε, γιατί θα χάσετε
◆ Ο υμνητής είναι ο συριζαίος υπυπουργός Στέργιος Πιτσιόρλας!
◆ «Νομίζω εάν απουσιάζει η ηθική διάσταση από τις πολιτικές μας, ή από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, τότε έχουμε πολύ μεγάλο πρόβλημα ως ευρωπαίοι»
◆ Ευκλείδης Τσακαλώτος
◆ Ντούρος... μαρξιστής!
◆ «Η Ελλάδα μας περιφρονείται αυτόν τον καιρό, διότι είναι το καλύτερο οικόπεδο της Ευρώπης και θα το πιάσουν»
◆ Μπορεί

η ΝΔ και οι Αλαφουζομαρινάκηδες να ξεσήκωσαν ντόρο μεγάλο για τους «αθέους» του ΣΥΡΙΖΑ, όμως ο αρχιεπίσκοπος Τζερόνιμο ξέρει να βοηθά αυτούς που του κάνουν όλα τα χατίρια
◆ Τους Τσιπροκαμμένους
◆ Το παπαδαριό ξέρει από βυζαντινές ίντριγκες
◆ Πώς λέγονται αυτοί που υποδεικνύουν έναν πολιτικό χώρο («Ρουβίκωνα») σαν υπεύθυνο για μια βίαιη επίθεση κι όταν αυτός ο χώρος τους διαψεύδει, λένε απαθώς «συγγνώμη λάθος»;
◆ Προβοκάτορες
◆ Για το μέγαρο Μαξίμου και τους γκεμπελιστικούς του λέμε
◆ Θέλουν τάχα να κάνουν το Λύκειο αυτόνομη εκπαιδευτική βαθμίδα, απαλλαγμένη από το άγχος του περάσματος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση
◆ Και ετοιμάζονται να το γεμίσουν με εξετάσεις για προαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση!
◆ Στο δρόμο του Αρσένι!
◆ Που υπήρξε στενός πολιτικός τους φίλος
◆

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Εμείς είχαμε φωνάξει έγκαιρα «όχι άλλο Αντετοκούνμπο», οπότε δικαιούμαστε να μιλήσουμε. Ο Αντετοκούνμπο είναι επαγγελματίας αθλητής, που σημαίνει «προϊόν» και «επιχείρηση προώθησής του» στην καπιταλιστική αγορά. Μπιζνα ήταν όλο αυτό που στήθηκε γύρω του στη χώρα μας. Μπιζνα είναι και η απαγόρευση από την ομάδα του να παίξει στο Ευρωμπάσκετ. Η δεύτερη μπιζνα νίκησε την πρώτη, γιατί έτσι προβλεπόταν από το μεταξύ τους συμβόλαιο. Κι όταν άρχισε ο αρνητικός θόρυβος, η πρώτη μπιζνα ανασχεδίασε το «προμόσιον» και έδωσε εντολή στο «προϊόν» να κάθεται στον πάγκο της εθνικής στα φιλικά και να κουνάει την πετσέτα, για να δείξει «πώς πραγματικά αισθάνεται». Τα υπόλοιπα είναι ιστορίες για «ανιδιοτελείς εργάτες του ελληνικού αθλητισμού» που πουλάνε παραμύθια σε καφενόβιους ελληναράδες, κρυφοφασίστες και κρυφορατσιστές.

Κ Ποιος προκάλεσε το επεισόδιο κολπικής μαρμαρυγής στον Πολάκη; Ο Μπαρουφάκης ή ο Πάγκαλος; Τι δουλειά έχει ο Πάγκαλος; Χάσατε επεισόδια συντροφία. Ντάλα καλοκαίρι ο Πολάκης μονομάχησε (με όπλο το πληκτρολόγιο και πεδίο το Facebook) και με τον Πάγκαλο (διατηρούμε ακριβώς σύνταξη και τίτλη): «Παχύδερμο του εκσυγχρονισμού, της λεηλασίας της χώρας, της προδοσίας του Οτσαλάν, ΟΣΟ ΚΑΙ ΝΑ ΒΡΙΖΕΙΣ, είσαι και ΘΑ ΕΙΣΑΙ πια, στο ΣΚΟΥΠΙΔΟΝΤΕΝΕΚΕ της

ιστορίας αυτής της χώρας...»).

Εμείς, πάντως, πιστεύουμε ότι εκείνος που τον στενοχώρησε ήταν ο Μπαρουφάκης. Γιατί -όπως του έγραψε- είχαν πει και δυο κρασιά στα Χανιά...

Κ Η συζήτηση στη Βουλή για την πρόταση σύστασης εξεταστικής επιτροπής για την υπόθεση Καμμένου-Γιαννιούσας θα γίνει μετά την ομιλία Μητσοτάκη στη ΔΕΘ, ανακοίνωσε ο Βούτσος. Τόσο πολύ φοβούνται που πετάνε τη μπάλα στην εξέδρα, για να μη

φουσκώσουν με αέρα τα πανιά του Κούλη και πλεύσει πλησίον στη Θεσσαλονίκη.

Κ Απαντώντας σε εμφανώς στημένη ερώτηση του κυβερνητικού ΑΠΕ/ΜΠΕ, η Αχτσιόγλου ανακοίνωσε κομπορημονώντας ότι το καλοκαίρι το ΣΕΠΕ έκανε 1.633 ελέγχους σε τουριστικές περιοχές και επέβαλε πρόστιμα για παραβάσεις της εργατικής νομοθεσίας συνολικού ύψους περίπου 1.870.000 ευρώ. Στην τεράστια ζούγκλα της αδήλωτης εργασίας (όχι μόνο από τις μικροεπιχειρήσεις, όπως

τις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες που αποτελούν εργασιακά κάτεργα, επιβλήθηκαν πρόστιμα που δε φτάνουν τα δύο εκατομμύρια ευρώ! Φανταστείτε πόσο... στοχευμένοι ήταν οι έλεγχοι.

Κ «Ακόμα θα μιλάμε για την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ; Αυτά είναι περσινά ξινά σταφύλια». Ο Τρύφων Αλεξιάδης μας δίνει ένα ζωντανό παράδειγμα κοινωνικής γαϊδουριάς και πολιτικού τυχοδιωκτισμού. «Η κυβέρνηση (σ.σ. των Σαμαροβενιζέλων) δεν έπεσε από αυτό αλλά από μια σειρά πολιτικές» συνεχίζει.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Σήμερα η ανάκαμψη της οικονομίας στηρίζεται στην αύξηση των επενδύσεων, την προσέλκυση ξένων κεφαλαίων και την τήρηση των δεσμεύσεων του προγράμματος από την ελληνική κυβέρνηση. (...) Αντίθετα από το 2014 σήμερα έχουμε μία βιώσιμη ανάπτυξη που συγκεντρώνει την στήριξη των εταίρων και την κλιμακούμενη εμπιστοσύνη των αγορών.

Δημήτρης Παπαδημητρίου

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

2/9: Βιετνάμ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1945), Θιβέτ: Ημέρα δημοκρατίας (1960) 2/9/1943: Γερμανοί εκτελούν 246 γυναίκοπαιδα (Χορτιάτης) 2/9/1969: Θάνατος Χο Τσι Μινχ 2/9/1970: Παγιδευμένο αυτοκίνητο στην αμερικανική πρεσβεία (ΠΑΜ - Οργάνωση «Αρης»), νεκροί Κώστας Τσικουρή και Μαρία-Ελενα Αντσελόνι, επικήρυξη φοιτητή Κ. Κωτσάκη ως συναυτουργού 3/9: Κατάρ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1971), Μονακό: Ημέρα απελευθέρωσης 1953: Κατάσχεση φύλλου «Απογενεατινής» επειδή δημοσίευσε συνέντευξη του Νίκου Ζαχαριάδη 3/9/1958: Εφαρμογή Ν. 4000 για τεντιμποϊσμό (κούρεμα με «ψιλή» και διαπόμπευση) 3/9/1972: Βόμβες (Ομάδα Αρης) στο προαύλιο ΓΣΕΕ 3/9/1974: Ιδρυση ΠαΣοΚ 4/9/1924: Ψηφίζουν πρώτη φορά οι ιθα-

γενείς αμερικανοί (Αριζόνα) 4/9/2004: Πογκρόμ κατά Αλβανών σε όλη την Ελλάδα, ένας νεκρός, δύο τραυματίες 5/9: Σουαζιλάνδη: Ημέρα ανεξαρτησίας (1968), Πακιστάν: Ημέρα άμυνας 5/9/1967: Δολοφονία Γιάννη Χαλκίδη από αστυνομία μετά από σαμποτάζ στη ΔΕΘ 5/9/1972: Χειροβομβίδες «Ομάδας Αρης» στο Ε' ΑΤ Αθήνας 5/9/1972: Εκτέλεση έντεκα ισραηλινών αθλητών («Μαύρος Σεπτέμβρης») 5/9/1977: Απαγωγή Χανς Μάρτιν Σλάγκερ (RAF) 5/9/2002: Παράδοση Δημήτρη Κουφοντίνα 5/9/2003: Πρώτη εμφάνιση Επαναστατικού Αγώνα, διπλή βομβιστική επίθεση σε δικαστήρια Ευελπίδων 6/9/1941: Ιδρυση ΕΔΕΣ 6/9/1991: Μετονομασία Λένινγκραντ σε Αγία

Πετρούπολη 7/9: Ημέρα κατά αναλφαβητισμού, Βραζιλία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1822) 7/9/1929: Ανεργοί καπνεργάτες θάσου φτάνουν με επείσοδικό τρόπο στην Καβάλα και συγκρούονται με χωροφυλακή βοηθούμενοι από αλληλέγγυους Καβάλας 7/9/1941: Ιδρυση ΕΑΜ 7/9/1942: Επταήμερη απεργία 60.000 εργαζομένων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη για αύξηση μισθών και σταμάτημα εκτελέσεων πατριωτών 8/9: Ημέρα για εξάλειψη αναλφαβητισμού, ημέρα φυσικοθεραπείας, Γουϊνέα-Μπισάου: Ημέρα ανεξαρτησίας (1974), Ανδόρα: Εθνική γιορτή, Ουγκάντα: Ημέρα δημοκρατίας (1967), Νότια Κορέα: Ημέρα ευχαριστιών 8/9/1944: Εκτέλεση Λέλας Καραγιάννη και άλλων έξι γυναικών και 65 ανδρών 8/9/1947: Ιδρυση CIA 8/9/1974: Σύλληψη Κούρτσιο και Φραντσέσκινι (Ερυθρές Ταξιαρχίες).

Ξαναθυμήθηκαν το σύνταγμα

Κάθε φορά που θέλουν ν' αλλάξουν την ατζέντα και να δείξουν ότι αναλαμβάνουν ιστορικών διαστάσεων πρωτοβουλίες, οι Τσιπραίοι τραβούν από το συρτάρι το χαρτί της συνταγματολογίας. Έτσι και τώρα, ενόψει της επερχόμενης τρίτης αξιολόγησης του Μνημονίου και για να έχουν κάτι να παραγείμσουν τις σελίδες με την ομιλία του Τσίπρα στη ΔΕΘ (πέρα από το success story της οικονομίας), διέρρευσαν τα αποτελέσματα της πρώτης φάσης της «δημόσιας διαβούλευσης» που έκανε η Επιτροπή Διαλόγου για τη Συνταγματική Αναθεώρηση. Τακτοποιημένα κατά θεματική ενότητα και με διάκριση ανάμεσα στο τι ζητούν οι «πολίτες» και τι ζητά η «επισημονική κοινότητα».

Περί μπουρδολογίας πρόκειται, που δεν αξίζει να σχολιαστεί ιδιαίτερα. Πρέπει, όμως, να θυμίσουμε μια βασική αρχή που διέπει τα συντάγματα, εν αντιθέσει προς τους κοινούς νόμους. Τα συντάγματα έρχονται να δώσουν νομικό κύρος και ισχύ σε αυτά που έχουν ήδη διαμορφωθεί στη ζωή. Όταν, λοιπόν, γίνεται κουβέντα για συνταγματική κατοχύρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων (που έχουν μπει επ' αόριστον στον πάγο από τη μνημονιακή πολιτική), της ενίσχυσης των απεργιακών δικαιωμάτων (που πολύ σύντομα θα φαλκιδευτούν παραπέρα, όπως έχει συμφωνηθεί με την τρόικα ως προαπαιτούμενο για την ανάληψη της επόμενης υποδότης) και της απαγόρευσης του lock out (που ακόμα είναι ανοιχτό σαν ζήτημα από το ΔΝΤ), καταλαβαίνετε γιατί μιλάμε για μπουρδολογία συριζαϊκής έμπνευσης.

Όπως μπουρδολογία είναι και η συζήτηση περί λαϊκού δημοψηφίσματος που θα εγκρίνει (συμβουλευτικά!) τις αναθεωρητές διατάξεις του συντάγματος. Το θέμα είχαν ανοίξει οι ίδιοι οι Τσιπραίοι, τον Ιούλιο του 2016, με δήλωση της τότε εκπροσώπου Τύπου, Ολγας Γεροβασίλη, ότι δημοψήφισμα «δεν έχει συζητηθεί, ούτε έχει αποφασιστεί, ωστόσο **δεν αποκλείεται**». Ο δε Κατρούγκαλος, που τοποθετήθηκε από τον Τσίπρα επικεφαλής της επιτροπής που συνέταξε την κυβερνητική πρόταση, είχε δηλώσει: «Γαλλία, Ελβετία, Ιταλία και Ισλανδία έδωσαν τον λόγο στον λαό να αποφασίσει για το σύνταγμα με δημοψήφισμα. Μόνο οι δικτατορίες και οι ελίτ φοβούνται τη φωνή των πολιτών». Αν και έκτοτε δεν υπήρξαν επίσημες κυβερνητικές δηλώσεις, οι Τσιπραίοι υποδαυλίζουν παρασκηνιακά τη σχετική συζήτηση, προκαλώντας πανικό στην αντιπολίτευση, που φοβάται ότι ο Τσίπρας θα προκαλέσει ένα τέτοιο δημοψήφισμα και μετά θα πάει σε εκλογές, έχοντας γυρίσει υπέρ του το κλίμα και αναγαρεύοντας τη συνταγματική αναθεώρηση σε κυρίαρχο διακύβευμα.

Γι' αυτό και από την πρώτη στιγμή βγήκε μπροστά ο Βενιζέλος (μαζί με άλλους συνταγματολόγους), υποστηρίζοντας πως η διεξαγωγή ενός τέτοιου δημοψηφίσματος θα συνιστούσε συνταγματικό πραξικόπημα, γιατί το σύνταγμα προβλέπει τι είδους δημοψηφίσματα μπορούν να γίνουν και δεν είναι δυνατόν το περιεχόμενο μιας συνταγματικής αναθεώρησης να υποβιβαστεί έτσι που να χωράει στην έννοια του «κρίσιμου εθνικού ζητήματος», για το οποίο το άρθρο 44, παρ. 2 του συντάγματος προβλέπει τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, με διάταγμα του προέδρου της Δημοκρατίας, μετά από απόφαση της απόλυτης πλει-

οψηφίας των βουλευτών, που παίρνεται μετά από πρόταση του υπουργικού συμβουλίου. Όταν, όμως, ένα ζήτημα υποκειται σε ερμηνείες, κανένας δεν μπορεί να εμποδίσει τους Τσιπροκαμμένους να κάνουν δημοψήφισμα, βαφτίζοντας τη συνταγματική αναθεώρηση «κρίσιμο εθνικό ζήτημα». Πρακτικά, ένα τέτοιο δημοψήφισμα δε θα είχε καμιά ιδιαίτερη αξία, αφού για να αναθεωρηθεί το σύνταγμα απαιτούνται δύο διαφορετικές ψηφοφορίες, από δύο διαφορετικές Βουλές (στη μία χρειάζονται 151 και στην άλλη 180 ψήφοι για να αναθεωρηθεί μια διάταξη). Πολιτικά, όμως, ένας στριμωγμένος ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να προβεί και σε αυτόν τον τυχοδιωκτισμό, με τη φιλοδοξία ότι θα κερδίσει πολιτικά.

Γι' αυτό και ο πονηρός Βενιζέλος, από την πρώτη στιγμή που άνοιξε η σχετική φιλολογία, επικαλέστηκε τον σημερινό πρόεδρο της Δημοκρατίας, ο οποίος ως βουλευτής της ΝΔ, σε ανύποπτο χρόνο (το 2011 όταν κάτι αντίστοιχο έλεγε ο Γιωργάκης) είχε γράψει σε άρθρο του στην «Καθημερινή»: «Ουδείς μπορεί να διανοηθεί ότι είναι δυνατόν η αναθεώρηση διατάξεων του συντάγματος ν' αποτελέσει αντικείμενο προκήρυξης δημοψηφίσματος για κρίσιμο εθνικό θέμα και ουδείς μπορεί να διανοηθεί ότι οι αναθεωρητές διατάξεις θα λάβουν τη μορφή “ψηφισμένου νομοσχεδίου”, το οποίο στη συνέχεια θα τεθεί σε δημοψήφισμα». Τώρα, κάτω από την πίεση της αντιπολίτευσης και της πλειοψηφίας του αστικού Τύπου και προκειμένου να ξαναφρενάρι τη σχετική φιλολογία, ο Πάκης έβαλε «κύκλους της προεδρίας» να δηλώσουν ότι η θέση του για το επίμαχο ζήτημα «είναι σαφέστατη, έχει διατυπωθεί σε ανύποπτο χρόνο και παραμένει αμετάβλητη». Τι θα έκανε, αν ο Τσίπρας τον πήγαινε να υπογράψει ένα διάταγμα για δημοψήφισμα; Θα αρνούταν να το υπογράψει, προκαλώντας μείζονα πολιτική κρίση; Θα παραιτούνταν, προκαλώντας εκλογές; Απάντηση δεν περιμένουμε, φυσικά, όμως τα ερωτήματα απευθύνονται και στον Τσίπρα: θα επέλεγε να προκαλέσει μια τέτοια πολιτική κρίση; Μπορεί να είναι βέβαιος ότι θα βγει κερδισμένος από κάτι τέτοιο;

Αυτή τη στιγμή, το πιθανότερο είναι να μην πάρει καν το δρόμο της Βουλής η προτεινόμενη από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ συνταγματική αναθεώρηση. Για λόγους πολιτικής αυτοπροστασίας τους. Διαθέ-

τουν 153 ψήφους και είναι απίθανο να φτάσουν τις 180. Επομένως, ο κατάλογος των προς αναθεώρηση συνταγματικών διατάξεων μπορεί να καταρτιστεί από τη σημερινή Βουλή, όμως το περιεχόμενο της κάθε αναθεωρητέας διάταξης θα πρέπει να ψηφιστεί από την επόμενη Βουλή με 180 ψήφους. Όποια κι αν είναι η σύνθεση της επόμενης Βουλής, θα πρέπει να υπάρξει ευρύτατη συνεννόηση ανάμεσα στις αστικές πολιτικές δυνάμεις για να γίνει πράξη ακόμα και η πιο ασήμαντη αναθεώρηση συνταγματικής διάταξης. Αν δε έχει αλλάξει η σύνθεση της επόμενης Βουλής σε βαθμό που ΝΔ και ΠΑΣΟΚ να συγκεντρώνουν 180 ψήφους, τότε οι Τσιπροκαμμένοι κινδυνεύουν να πάθουν μεγάλο κάζο: να ορίσουν αυτοί ποιες διατάξεις θα αναθεωρηθούν, αλλά το περιεχόμενο να το καθορίσουν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, αφήνοντας τους εκτός παιχνιδιού. Γιατί τότε να προχωρήσουν τώρα σε καθορισμό των αναθεωρητέων διατάξεων με την ισχυρή πλειοψηφία που διαθέτουν;

Αν πραγματικά ήθελαν να προχωρήσουν σε αναθεώρηση, τότε δε θα έκαναν όλο αυτό το καραγκιοζιλίκι της «δημόσιας διαβούλευσης» (που έχει χαρακτήρα αποκλειστικά δικής τους πολιτικής φιέστας), αλλά θα κατέθεταν μια πρόταση στη Βουλή και θα επεδίωκαν να τα βρουν με την αντιπολίτευση, χωρίς τη σύμφωνη γνώμη της οποίας δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Όλα δείχνουν ότι οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ κινούνται με όρους κομματικής προπαγάνδας και όχι επειδή έχουν κάποια ιδιαίτερη «καούρα» να αναθεωρήσουν το σύνταγμα. Τζάμπα επίδειξη αστικού δημοκρατισμού κάνουν, σε μια προσπάθεια να δείξουν ότι είναι «αριστεροί», ότι πιστεύουν στη «λαϊκή συμμετοχή» και τα παρόμοια. Επειδή, όμως, βρισκόμαστε σε περίοδο βαθιάς πολιτικής κρίσης και έχουμε να κάνουμε με τυχοδιώκτες, εμείς δε θα αποκλείσουμε τίποτα για τη μελλοντική συμπεριφορά τους.

Ό,τι και να κάνουν, όμως, δε θα έχει καμιά σχέση με τα λαϊκά συμφέροντα ή έστω με κάποιον αστικοδημοκρατικό εκδημοκρατισμό. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι έχουν «εσχάσει» το διαχωρισμό Εκκλησίας-κράτους και μιλούν για «επαναπροσδιορισμό». Αν επιχειρήσουν να κάνουν δημοψήφισμα, για να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό, αυτό θα έχει το χαρακτήρα που είχε και το δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη του 2017: κάλπικο.

Ο ΕΝΦΙΑ πονάει τον λαό, όχι τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ

Όστε «περσινά ξινά σταφύλια» ο ΕΝΦΙΑ, σύμφωνα με την αλήτικη δήλωση του Τρύφωνα Αλεξιάδη. Και όχι «ένας φόρος-αίσχος που τιμωρεί όσους δούλευαν μια ζωή για να αποκτήσουν ένα κεραμίδι να στεγάσουν τα παιδιά τους, ένας φόρος που δείχνει όλη την αναληψία, την αγριότητα, τη νεοφιλελεύθερη παγερότητα που εσείς (σ.σ. η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ δηλαδή) αποκαλείτε μεταρρύθμιση», όπως έλεγε τον Αύγουστο του 2014 στη Βουλή ο Τσίπρας. «Πείτε μου, πώς θα τον πληρώσουν αυτόν τον φόρο; Πού θα τα βρουν οι ρημαγμένοι εδώ και τέσσερα χρόνια από τις πολιτικές σας πολιτικές;» συμπλήρωνε με προσποιητή αγανάκτηση, στην ίδια ομιλία του.

Δε χρειάζεται να θυμίσουμε ότι τα χρόνια έγιναν ήδη επτά, το ρήμαγμα δε συνεχίστηκε απλώς, αλλά εντάθηκε,

οπότε τα ερωτήματα διατηρούν αμείωτη την επικαιρότητα και τη δραματικότητά τους και απευθύνονται πλέον προς τον ίδιο τον Τσίπρα. Το κάνουν αυτές τις μέρες η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο, κατηγορώντας τον Τσίπρα για τα ψέματά του, για να τους αντιγυρίσει η προπαγάνδα του Μαξίμου ότι αυτοί δε δικαιούνται να μιλούν, γιατί είναι οι εμπνευστές του ΕΝΦΙΑ, και ν' ανταπαντήσει ο Μητσοτάκης ότι «δεσμεύεται» να μειώσει τον ΕΝΦΙΑ κατά 30% σε δυο χρόνια!

Από αυτόν τον σκυλοκαυγά ανάμεσα στα μνημονιακά αστικά κόμματα το πιο επικίνδυνο είναι το δηλητήριο με όνομα «δεν υπάρχει διέξοδος», που σταλάζει στις λαϊκές συνειδήσεις, καλλιεργώντας έναν κοινωνικό μιθριδατισμό, με απογοήτευση και παραίτηση από τον αγώνα.

Πιέσεις για αντι-ΣΥΡΙΖΑ κόμμα

Το Ποτάμι υπήρξε ένα δημιούργημα των μεγαλοεκδοτών (και καπιταλιστικών κύκλων γύρω απ' αυτούς), με στόχο να μαζέψει ένα μέρος από την εκλογική πελατεία του καταρρέοντος ΠΑΣΟΚ, ώστε να μην ενιχυθεί υπερβολικά ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο στόχος επιτεύχθηκε. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε πάρει το μισό από το 6% που πήρε το Ποτάμι στις εκλογές του Γενάρη του 2015, ίσως να μην είχε ανάγκη τον Καμμένο για να σχηματίσει κυβέρνηση. Σύντομα φάνηκε ότι δεν υπήρχε περίπτωση το Ποτάμι να γίνει ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ. Το τέλος αυτού του μορφώματος ήταν προδιαγεγραμμένο. Οσοι απέμεναν σ' αυτό είχαν δύο επιλογές: ή θα πήγαιναν με τη ΝΔ ή θα πήγαιναν με το ΠΑΣΟΚ, που είχε βάλει μπροστά τη δημιουργία «ενιαίου φορέα της Κεντροαριστεράς».

Για ένα διάστημα, ο Θεοδωράκης φαινόταν να κάνει την πρώτη επιλογή. Ήταν αυτός που σαμποτάρισε, με διάφορα προσχήματα, το σχέδιο του «ενιαίου φορέα της Κεντροαριστεράς». Όμως, το τελευταίο διάστημα αναγκάστηκε να κάνει στροφή 180 μοιρών και να ανακοινώσει την υποψηφιότητά του για την αρχηγία του «ενιαίου φορέα της Κεντροαριστεράς». Οι πιέσεις που ασκήθηκαν πάνω του ήταν τεράστιες. Γιατί ο στόχος και των νέων βαρόνων των μίντια είναι να δημιουργήσουν ένα τρίτο κόμμα, ανάμεσα στη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ, που θα κόβει ψήφους κυρίως από τον ΣΥΡΙΖΑ (επαναπατρισμό των παλιών ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ στη φυσική τους κοίτη θα το ονομάζουν) και θα είναι έτοιμο να συγκυβερνήσει με τη ΝΔ, αν χρειαστεί, αποκλείοντας κάθε προοπτική συγκυβέρνησης με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Υπάρχει τέτοια προοπτική, όταν τα δημοσκοπικά δεδομένα δείχνουν καθαρή νίκη της ΝΔ στις επόμενες εκλογές και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κάτι «δυνατό» με το οποίο να μπορέσει ν' αλλάξει τα δεδομένα; Η σχετική συζήτηση δε γίνεται τόσο για τις επόμενες εκλογές όσο για τις μεθεπόμενες, που θα γίνουν με απλή αναλογική. Και μπορεί να γίνουν σχετικά γρήγορα (το 2020 υπάρχει και εκλογή προέδρου της Δημοκρατίας). Τότε, λοιπόν, το τρίτο κόμμα θα μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση είτε με το πρώτο είτε με το δεύτερο. Ολ' αυτά, βέβαια, είναι σε σημαντικό βαθμό θεωρητικά, όμως οι πολιτικοί σχεδιασμοί γίνονται βάσει θεωρητικών υποθέσεων (που δεν είναι ή δε θεωρούνται αβασίμεες). Ο στόχος, λοιπόν, τώρα είναι να δημιουργηθεί ένα κεντρώο κόμμα, που από τη μια θα μπορέσει να μαζέψει ένα μέρος των δυσारेσχημένων ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ και από την άλλη θα αποκλείσει τον ΣΥΡΙΖΑ από την κυβερνητική εξουσία.

Έτσι, μια διαδικασία που μέχρι πρότινος φαινόταν να περιορίζεται στη Δημοκρατική Συμπαράταξη, με την προσθήκη και του ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη Παπανδρέου (ούτε ο Λυκούδης με την παρέα του δεν είχαν προσχωρήσει), απέκτησε νέα «δυναμική», καθώς σ' αυτή μπαίνουν το Ποτάμι και παράγοντες σαν τον Καμίνη. Η πλάκα είναι πως ο Θεοδωράκης ανακοίνωσε πως θα διεκδικήσει την αρχηγία του νέου κόμματος, χωρίς το Ποτάμι να έχει συμμετάσχει στο συνέδριο που αποφασίσει αυτή τη διαδικασία. Είναι φανερό πως πιεστήκε (το λέμε όσο πιο κομψά γίνεται) να το κάνει από αυτούς που τον έκαναν πολιτικό παράγοντα.

Αυτή τη στιγμή έχουμε μια υπερσυγκέντρωση υποψηφίων αρχηγών. Η Γεννηματά, ο Καμίνης, ο Θεοδωράκης, ο Ραγκούσης, σίγουρα ο Μανιάτης και ο Κωνσταντινόπουλος, ενδεχομένως ο Ανδρουλάκης, ενδεχομένως ο Θεοχαρόπουλος (η ΔΗΜΑΡ είναι διχασμένη ανάμεσα σ' αυτόν και στην υποστήριξη του Καμίνη). Οι νέες υποψηφιότητες (Καμίνης, Θεοδωράκης, Μανιάτης) μεταφέρουν το κέντρο βάρους στην αντι-ΣΥΡΙΖΑ κατεύθυνση και έχουν μείνει μόνο οι «παλαιοपासόκοι» που στηρίζουν τη Φώφη (συμπεριλαμβάνεται και ο Γιωργάκης) να υποστηρίζουν το «ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει Δεξιά», έχοντας απέναντί τους έναν «λυσοσασμένο» Βενιζέλο που θέτει ως πρώτη αναγκαιότητα την ήττα του «εθνικολαϊκισμού». Μπορεί να μην έχουν αποφασίσει τι κόμμα θα φτιάξουν (ενιαίο κόμμα με αυτοδιάλυση των παρχόντων σχημάτων ή ομοσπονδιακό κόμμα-μέτωπο;), μπορεί να μην έχουν καθορίσει τη γραμμή αυτού του κόμματος, όμως η εκλογή ενός αρχηγού θα επηρεάσει αποφασιστικά και τις διαδικασίες για τη συγκρότηση του κόμματος, που θα ακολουθήσουν.

Γι' αυτό και το βάρος πέφτει στον τρόπο ψηφοφορίας. Η ψηφοφορία με φυσική παρουσία ευνοεί το ΠΑΣΟΚ, το μόνο από τα υπάρχοντα σχήματα που έχει μηχανισμό και μπορεί να κατευθύνει ψηφοφόρους στην κάλπη. Σ' αυτή την περίπτωση, η Φώφη μάλλον θα κέρδιζε χαλαρά. Αν η ψηφοφορία γίνει ηλεκτρονικά, μέσω Διαδικτύου, Καμίνης και Θεοδωράκης κερδίζουν πόντους. Γι' αυτό «λυσοσάει» ο μηχανισμός του ΠΑΣΟΚ (οι κραυγές του Κεγκερόγλου ενάντια στον Καρούνο, συνεργάτη του Αλιβιζάτου, τον οποίο καταγγέλλει ως άνθρωπο του ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι προσωπική πρωτοβουλία του βουλευτή και βασικού συνεργάτη της Φώφης, αλλά ανάληψη ρόλου: η Φώφη ενωτική, ο Κεγκερόγλου καυγατζής, ο Λαλιώτης αντιδεξιός).

Η πίεση είναι μεγάλη και το ΠΑΣΟΚ μάλλον θα υποχωρήσει στην απαίτηση για ηλεκτρονική ψηφοφορία, θέτοντας κάποιους περιορισμούς. Το πανηγύρι θα ξεκινήσει μετά, έτσι και δεν εκλεγεί η Φώφη. Δεν νομίζουμε ότι σε μια τέτοια περίπτωση το ΠΑΣΟΚ θα αυτοδιαλυθεί για να προσχωρήσει σε ένα καινούργιο κόμμα με αρχηγό π.χ. τον Καμίνη. Σύμμαχο θα έχει και το ΚΙΔΗΣΟ, που από τώρα τάσσεται υπέρ της δημιουργίας ομοσπονδιακού κόμματος. Σε μια τέτοια περίπτωση, η αρχηγάρα, που θα εκλεγεί με τους γνωστούς κατευθυνόμενους πανηγυρισμούς (ο Καμίνης, ας πούμε), θα είναι όμηρος των επιμέρους κομμάτων και κυρίως του ΠΑΣΟΚ, που έχει περισσότερη δύναμη απ' όση έχουν όλοι οι άλλοι μαζί.

Μπορεί οι βαρόνοι των μίντια και άλλοι κεφαλαιοκρατικοί κύκλοι να πιέζουν για να δημιουργηθεί ένα καινούργιο κόμμα, με έναν αρχηγό βγαλμένο από τον δικό τους δοκιμαστικό σωλήνα, αυτό όμως δεν είναι και τόσο εύκολη υπόθεση. Η εξίσωση έχει πολλούς αγνώστους.

Αίγυπτος

Μαζική απεργία στην κλωστοϋφαντουργία

Σε απεργία διάρκειας δυο εβδομάδων προχώρησαν περισσότεροι από 17.000 εργάτες της αιγυπτιακής κρατικής κλωστοϋφαντουργίας MSWC, διεκδικώντας τα εδώ και μήνες απλήρωτα μόνους, ύψους ίσου με το 10% του ετήσιου μισθού τους, αύξηση του επιδόματος διατροφής και αυξήσεις στα μεροκάματα, προκειμένου να αντεπεξέλθουν στις κατακόρυφες αυξήσεις στις τιμές των ειδών λαϊκής κατανάλωσης λόγω της κρίσης του αιγυπτιακού καπιταλισμού και της υποτίμησης του ντόπιου νομίσματος. Ο πληθωρισμός έχει φτάσει το 33% εξανεμίζοντας το έτσι κι αλλιώς πενιχρό λαϊκό εισόδημα, ενώ η αιγυπτιακή χούντα έχει προχωρήσει σε οριζόντιες περικοπές των επιδοτήσεων αγοράς βασικών καταναλωτικών αγαθών και καυσίμων.

Η απεργία που ξεκίνησε την Κυριακή 6 Αυγούστου προκάλεσε στην εταιρία απώλειες εσόδων ύψους 55 εκατομμυρίων αιγυπτιακών λιρών, σύμφωνα με δηλώσεις στελεχών της εταιρίας στην αιγυπτιακή εφημερίδα Αλ Μάσιρ Αλ Γιουμ. Στελέχη της εταιρίας προσπάθησαν κατ' επανάληψη να διαπραγμα-

τευτούν με το εργοδοτικό συνδικάτο των εργατών, στοχεύοντας στην υπονόμευση την απεργίας, χωρίς να το πετύχουν, αφού το εργοδοτικό συνδικάτο συσπειρώνει ελάχιστους εργάτες και πάντα παίρνει τη μεριά του κράτους και των εργοδοτών. Οι εργατικές κινητοποιήσεις εξαπλώθηκαν γρήγορα σε γειτονική κλωστοϋφαντουργία, όπου

δουλεύουν περισσότεροι από 3.000 εργάτες. Υστερα από μόλις τρεις ώρες στάση εργασίας, η εργοδοσία αναγκάστηκε να δεσμευτεί ότι θα πληρώσει άμεσα τα καθυστερούμενα μόνους.

Επιτροπή βουλευτών της βιομηχανικής περιοχής Μαχάλα Αλ Κούμπρα, όπου βρίσκεται συγκεντρωμένο το μεγαλύτερο κομμάτι της αιγυπτιακής

κλωστοϋφαντουργίας, ζήτησε από τους απεργούς εργάτες να επιστρέψουν στη δουλειά τους, ενώ δεσμεύτηκε ότι θα προωθήσει τα αιτήματά τους στα αρμόδια κυβερνητικά στελέχη και θα προσπαθήσει να πετύχει την ικανοποίησή τους. Οι εργάτες απέρριψαν τις διαβεβαιώσεις των βουλευτών ότι η κυβέρνηση θα ικανοποιήσει κάποια από τα αιτήματά τους και συνέχισαν την απεργία, δηλώνοντας ότι δεν επιστρέφουν στη δουλειά αν δεν ικανοποιηθεί το σύνολο των αιτημάτων τους.

Στις 20 Αυγούστου, εκπρόσωποι των εργατών δήλωσαν ότι σταματούν προσωρινά την απεργία, καθώς εκπρόσωπος της διοίκησης δεσμεύτηκε να απαντήσει στα αιτήματα για τα μόνους και την αύξηση των μισθών εντός επτά ημερών από την παύση της απεργίας. Εργάτες δήλωσαν στον αιγυπτιακό αριστερό ιστότοπο Mada Masr ότι προτίθενται να ξεκινήσουν ξανά την απεργία, αν η εργοδοσία δεν ικανοποιήσει τα αιτήματά τους. Παράλληλα, άλλοι εργάτες δήλωσαν ότι η αστυνομία είχε περικυκλώσει τις εγκαταστάσεις της εταιρίας τη μέρα που θα αποφαιζόταν η συνέχιση της

απεργίας.

Κάθε χρόνο από το 2011 μέχρι σήμερα, οι εργάτες της MSWC κατεβαίνουν σε μαζική απεργία διεκδικώντας αυξήσεις και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Μόλις πριν από μερικούς μήνες, στις 7 Φλεβάρη του 2017, δεκάδες χιλιάδες εργάτες της βιομηχανικής περιοχής της Μαχάλα κατέβηκαν σε απεργία και σε μαζικές αυθόρμητες διαδηλώσεις ενάντια στη μείωση της επιδότησης αγοράς ψωμιού. Οι μαζικές κινητοποιήσεις των εργατών της περιοχής το 2006 και το 2007 υπήρξαν τα προεόρτια της μεγάλης λαϊκής εξέγερσης της Πλατείας Ταχρίρ το 2011.

Μπορεί η αιγυπτιακή χούντα να μην αντιμετωπίζει μεγάλες λαϊκές αντιδράσεις, λόγω της τρομοκρατίας και της απογοήτευσης που κυριαρχεί στα ευρύτερα λαϊκά στρώματα λόγω της διάψευσης των προσδοκιών της εξέγερσης της Ταχρίρ, όμως το εργατικό κίνημα συνεχίζει να παλεύει αταλάντευτα διεκδικώντας μια καλύτερη ζωή και προκαλώντας πονοκέφαλο στον Σίσι που το βλέπει σαν μια διαρκή απειλή για τον ίδιο και το καθεστώς.

Επικερδής μπίζνα η καταστολή των μεταναστών

Μπορεί η αποστολή του πλοίου C-Star της ευρωπαϊκής φασιστικής οργάνωσης Defend Europe να έληξε άδοξα (όπου το πλοίο επιχείρησε να δέσει για ανεφοδιασμό έτρωγε πόρτα από τις τοπικές αρχές, λόγω της λαϊκής κατακραυγής που συναντούσε), όμως η ωμή βία δεν αποτελεί χαρακτηριστικό κάποιων περιθωριακών φασιστικών ομάδων. Η ωμή καταστολή αποτελεί τον κορμό της ευρωπαϊκής πολιτικής αντιμετώπισης των μεταναστευτικών ρευμάτων προς την Ευρώπη και παράλληλα μια επικερδέστατη μπίζνα για δεκάδες ευρωπαϊκά καπιταλιστικά μονοπώλια.

Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα ο ρώσος δημοσιογράφος του RIA Novosti, Ιλία Πλεχάνοφ, από το 2004 μέχρι σήμερα, ο προϋπολογισμός για τη Frontex αυξήθηκε από 6 εκατομμύρια ευρώ σε 254. Παράλληλα, σύμφωνα με έκθεση του βρετανικού think-tank ODI, η Ευρώπη ξόδεψε περίπου 17 δισεκατομμύρια ευρώ την περίοδο 2014-16 για τον έλεγχο και την καταστολή των μεταναστευτικών ρευμάτων προς την Ευρώπη.

Σύμφωνα με τον Πλεχάνοφ, το μεταναστευτικό αποτελεί μια ιδιαίτερα επικερδή δραστηριότητα για επιχειρήσεις όπως, η Ericsson, η Airbus, η Siemens, η G4S, η Indra και η Thales, που ασχολούνται με συστήματα παρακολούθησης και ελέγχου, οπτικά συστήματα και φύλαξη περιοχών. Αυτά τα μονοπώλια είναι τα ίδια που τροφοδοτούν με όπλα και πυρομαχικά τις συρράξεις σε Αφρική και Μέση Ανατολή. Τα μονοπώλια αυτά δεν υπογράφουν μόνο επικερδή συμβόλαια με την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά επηρεάζουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεων σε θεσμικό επίπεδο, συμμετέχοντας σε επιτροπές συμβούλων των ευρωπαϊκών οργάνων που είναι αρμόδια για θέματα μετανάστευσης.

Πλέον, ιδιωτικές εταιρίες αναλαμβάνουν τη φύλαξη μεταναστών χωρίς χαρτιά, την εγκατάσταση φραχτών και συστημάτων παρακολούθησης στα ευρωπαϊκά σύνορα, λειτουργούν κέντρα κράτησης και καταγραφής και αναλαμβάνουν εξ ολοκλήρου την απέλαση μεταναστών. Μέχρι το 2022, η παγκόσμια αγορά ασφάλειας συνόρων αναμένεται να φτάσει τα 50 δισεκατομμύρια ευρώ με την ευρωπαϊκή αγορά μόνο να φτάνει τα 29 δισεκατομμύρια.

Για τον καπιταλισμό επικερδή δραστηριότητα δεν αποτελεί μόνον ο πόλεμος αλλά και ανθρώπινη δυστυχία και καταστροφή που αυτός προκαλεί.

Βασιλιάς της κωλοτούμπας

«Ας φύγουμε από το Αφγανιστάν. Τα στρατεύματά μας σκοτώνονται από τους Αφγανούς που εκπαιδεύουμε και σπαταλούμε δισεκατομμύρια εκεί. Ανοησίες! Να ξαναχτίσουμε την Αμερική».

«Συμφωνώ με τον Πρόεδρο Ομπάμα για το Αφγανιστάν. Θα έπρεπε να κάνουμε μία γρήγορη αποχώρηση. Γιατί να συνεχίζουμε να σπαταλάμε τα λεφτά μας; Ξαναχτίστε τις ΗΠΑ!».

«Να μην επιτρέψουμε στους πολύ χαζούς ηγέτες μας να υπογράψουν μια συμφωνία που μας κρατά στο Αφγανιστάν μέχρι το 2024 με όλο το κόστος στις ΗΠΑ. KANTE THN AMERIKH MEGALH!».

(Μηνύματα του Ντόναλντ Τραμπ στο Twitter, στις 11/1/2013, 14/1/2013 και στις 21/1/2013, αντίστοιχα, βλ. <https://www.cnn.com/2017/08/21/what-trump-said-about-afghanistan-before-he-became-president.html>).

«Το αρχικό μου ένστικτο ήταν να αποχωρήσουμε και, ιστορικά, ακολουθώ τα ένστικτά μου. Όμως στη ζωή μου έχω ακούσει ότι οι αποφάσεις είναι πολύ διαφορετικές όταν κάθεται πίσω από το οβάλ γραφείο. Με άλλα λόγια, όταν είσαι Πρόεδρος των Ενωμένων Πολιτειών... Οι συνέπειες μιας γρήγορης εξόδου είναι προβλεπόμενες και μη αποδεκτές. Δεν μπορούμε να επαναλάβουμε στο Αφγανιστάν τα λάθη που κάναμε στο Ιράκ».

(Αποσπάσματα από το διάγγελμα Τραμπ για την πολιτική στο Αφγανιστάν και την Βόρεια Ασία, 21/8/2017, βλ. <http://edition.cnn.com/2017/08/21/politics/trump-afghanistan-speech/index.html>).

Η στήλη οφείλει ένα μεγάλο

Donald J. Trump @realDonaldTrump

Follow

Let's get out of Afghanistan. Our troops are being killed by the Afghanis we train and we waste billions there. Nonsense! Rebuild the USA.

9:55 PM - Jan 11, 2013

843 4,674 3,834

Donald J. Trump @realDonaldTrump

Follow

I agree with Pres. Obama on Afghanistan. We should have a speedy withdrawal. Why should we keep wasting our money -- rebuild the U.S.!

11:59 PM - Jan 14, 2013

412 2,809 2,658

Donald J. Trump @realDonaldTrump

Follow

Do not allow our very stupid leaders to sign a deal that keeps us in Afghanistan through 2024-with all costs by U.S.A. MAKE AMERICA GREAT!

4:12 PM - Nov 21, 2013

1,019 5,276 4,367

ευχαριστώ στον βασιλιά της κωλοτούμπας, Ντόναλντ Τραμπ, που φροντίζει να την τροφοδοτεί με υλικό για παραπολιτικά σχόλια που αποκαλύπτουν το πόσο εύκολα οι αστοί πολιτικοί κάνουν τις κωλοτούμπες τους, εξαπατώντας το πόπολο που πιστεύει τα παραμύθια τους.

Σύμφωνα με την USA Today (<https://www.usatoday.com/story/news/world/2017/08/08/war-afghanistan-trump-white-house-weighs-bold-plan-privatize/548004001/>), ο Τραμπ σκοπεύει να εμπλέξει 5.500 μισθοφόρους για να τονώσει το εξασθε-

νημένο μέτωπο του Αφγανιστάν. Ενα μέτωπο που μέχρι σήμερα έχει κοστίσει πάνω από 115 δις. δολάρια στις ΗΠΑ, αποτελώντας τον μακροβιότερο πόλεμο στην ιστορία της. Οι νεκροί αμερικάνοι στρατιώτες έχουν φτάσει τους δύο χιλιάδες και οι τραυματίες έχουν ξεπεράσει τους είκοσι χιλιάδες, χωρίς να έχει επιτευχθεί ο στόχος της εξόντωσης των Ταλιμπάν που ελέγχουν ακόμα αρκετές περιφέρειες της χώρας.

Σύμφωνα με την Huffington Post, σε παλαιότερο άρθρο της με τίτλο «Το Αφγανιστάν θα είναι η πρώτη καταστροφή για την εξωτε-

ρική πολιτική του Ντόναλντ Τραμπ» (http://www.huffingtonpost.com/entry/afghanistan-war-taliban_us_581cb5aee4b0d9ce6fbb71ff), το Πεντάγωνο υποστήριζε ότι οι Ταλιμπάν το 2016 ελέγχανε μόλις οκτώ από τις 407 περιφέρειες και είχαν επιρροή σε άλλες 25. Όμως, στοιχεία ανεξάρτητων παρατηρητών που επικαλείται η εφημερίδα αναφέρουν ότι οι Ταλιμπάν ελέγχανε 97 περιφέρειες το 2016, από τις 70 που ελέγχανε το 2015.

Σήμερα, 8.400 αμερικάνοι στρατιώτες σταθμεύουν στο Αφγανιστάν, παρά το γεγονός ότι από το Δεκέμβριο του 2014 ο Ομπάμα είχε δηλώσει ότι ολοκληρώθηκε η αποστολή τους. Η πλειοψηφία των στρατιωτών αυτών (6.900 περίπου) συμμετέχουν στα πλαίσια νατοϊκών αποστολών (μαζί με 6.000 στρατιώτες από άλλες νατοϊκές χώρες) για να εκπαιδεύσουν τις αφγανικές δυνάμεις ασφαλείας. Οι υπόλοιποι αναλαμβάνουν «αντιτρομοκρατικές» αποστολές μέσα στη χώρα.

Η αναποτελεσματικότητα αυτού του πολέμου, που προεκλογικά ο Τραμπ και οι σύμβουλοί του τον χρέωναν στον Ομπάμα και τον θεωρούσαν λάθος, έχει οδηγήσει τη νέα αμερικανική κυβέρνηση σε αλλαγή στάσης και προς το Πακιστάν, για το οποίο θεωρεί ότι δεν κάνει όσα πρέπει για να χτυπήσει τους Ταλιμπάν. Ούτε όμως η πίεση προς το Πακιστάν ούτε οι μισθοφόροι θα κατορθώσουν να πετύχουν την πολυπόθητη νίκη σε μία χώρα και σ' ένα λαό που ιστορικά διαμορφώθηκε μέσα από αέναους πολέμους. Αυτό θα το νιώσει ξανά στο πετσί της, αργά ή γρήγορα, η αμερικανική «υπερδύναμη», όπως το ένωσε και στο παρελθόν.

BREXIT

Το σκληρό παζάρι τώρα αρχίζει

Το άρθρο που δημοσίευσε στον Guardian το περασμένο Σάββατο (26/8) ο «σκιώδης» υπουργός για το BREXIT των Εργατικών της Βρετανίας, Κίαρ Στάρμερ, με τίτλο: «Καμία “δημιουργική ασάφεια”». Οι Εργατικοί θα αποφύγουν να πέσει στο χέιλος του γκρεμού του BREXIT η βρετανική οικονομία» (<https://www.theguardian.com/commentisfree/2017/aug/26/keir-starmer-no-constructive-ambiguity-brex-it-cliff-edge-labour-will-avoid-transitional-deal>), προκάλεσε αίσθηση για τη στροφή των Εργατικών προς ένα πολύ ηπιότερο BREXIT. Όμως, η σκληρή πραγματικότητα των διαπραγματεύσεων, όπως υποστήριξε ο Στάρμερ στο άρθρο του, και ο αργός τους ρυθμός, οδήγησαν στη διάλυση των αυταπατών για αποδέσμευση από την ΕΕ εντός δύο χρόνων. Γι' αυτό και οι Εργατικοί προτείνουν να υπάρξει μία μεταβατική περίοδος που θα είναι «η συντομότερη δυνατή αλλά όσο μεγάλη χρειάζεται», προκειμένου η Βρετανία να αναδιαμορφώσει τις σχέσεις της με την ΕΕ.

Καθ' όλη αυτή την περίοδο, που εκτιμάται ότι μπορεί να κρατήσει άλλα δύο μέχρι τέσσερα χρόνια από την ημερομηνία της αποχώρησης (δηλαδή από τον Μάρτη του 2019 μέχρι το 2023), η Βρετανία θα παραμείνει στην τελωνειακή Ένωση με την ΕΕ και θα έχει πρόσβαση στην ενιαία αγορά. Θα πρέπει όμως και να αποδέχεται τις αποφάσεις των Ευρωπαϊκών Δικαστηρίων και να συνεισφέρει οικονομικά στον προϋπολογισμό της ΕΕ. Θα πρέπει επίσης να αποδεχτεί την περιβόητη «ελευθερία μετακίνησης» ατόμων, δηλαδή να έχει κοινή πολιτική για το μεταναστευτικό με την υπόλοιπη ΕΕ.

Η στάση αυτή προκάλεσε αντιδράσεις από βουλευτές του Εργατικού Κόμματος που υποστηρίζουν το BREXIT, πράγμα φυσικό και αναμενόμενο, αφού αποτελεί μία μεγάλη στροφή που θα καθυστερούσε στην ουσία την αποχώρηση της Βρετανίας από την ΕΕ για αρκετά χρόνια ακόμα.

Το άρθρο του Στάρμερ ήταν ουσιαστικά η απάντηση των Εργατικών σε δύο κυβερνητικά έγγραφα που δημοσιεύτηκαν το πρώτο στις 15 Αυγούστου, και αφορούσε στη μελλοντική τελωνειακή σχέση που θα έχει η Βρετανία με την ΕΕ, και το δεύτερο στις 21 Αυγούστου, και αφορούσε στο εμπόριο αγαθών με την ΕΕ (βλ. <https://www.gov.uk/government/news/position-papers-published-ahead-of-round-three-negotiations>). Τα έγγραφα αυτά δημοσιεύτηκαν ενόψει του τρίτου γύρου των διαπραγματεύσεων με την ΕΕ, που ξεκίνησε τη βδομάδα που μας πέρασε.

Στο πρώτο έγγραφο, η βρετανική κυβέρνηση έθεσε τρεις στρατηγικούς στόχους: 1. Εξασφάλιση ότι το εμπόριο Βρετανίας-ΕΕ θα γίνεται με τις μικρότερες δυνατές τριβές 2. Αποφυγή «σκληρών συνόρων» μεταξύ Ιρλανδίας και Βόρειας Ιρλανδίας (που ανήκει στη Βρετανία) και 3. Εγκαθίδρυση μίας ανεξάρτητης διεθνούς εμπορικής πολιτικής.

Ο Βρετανικός Σύνδεσμος Βιομηχανών (CBI) παρουσίασε στα μέλη του συνοπτικά τις κυβερνητικές θέσεις και ζήτησε τη γνώμη τους. Στο κείμενο της παρουσίασης (βλ. <http://www.cbi.org.uk/news/government-proposes-interim-brex-it-period-with-new-policy-papers-on-customs-and-ireland/>), ο CBI χαιρέτισε τον πρώτο

στόχο της κυβέρνησης, θεωρώντας όμως ταυτόχρονα ριψοκίνδυνο τον τρίτο, παρά το γεγονός ότι στο κείμενο της βρετανικής κυβέρνησης επισημαίνεται ότι ανοίγονται μεγάλες ευκαιρίες για ανεξάρτητη εμπορική πολιτική με χώρες εκτός ΕΕ, δεδομένου ότι σύμφωνα με τα στοιχεία της Κομισιόν, το 90% της μελλοντικής παγκόσμιας οικονομικής ανάπτυξης αναμένεται να έρθει από τις χώρες εκτός ΕΕ (και το ένα τρίτο από την Κίνα). Αυτό ανοίγει την όρεξη των εκπροσώπων του βρετανικού κεφαλαίου για αναβάθμιση του αυτόνομου ρόλου του στην παγκόσμια σκακιέρα, όμως οι βρετανοί καπιταλιστές παραμένουν σκεπτικιστές ως προς το πώς θα μπορέσει να γίνει αυτό εκτός ΕΕ.

Οι κυβερνητικές θέσεις παρουσιάζουν δύο επιλογές για τη μελλοντική τελωνειακή σχέση της Βρετανίας με την ΕΕ. Η πρώτη συνεπάγεται την επαναφορά των τελωνειακών συνόρων με την ΕΕ, όπως γίνεται με τις τρίτες χώρες, με τη διατήρηση ορισμένων συμφωνιών με την ΕΕ και με προσπάθεια για απλοποίηση των διαδικασιών, έτσι ώστε να μη δημιουργούνται μεγάλες καθυστερήσεις στη διακίνηση των εμπορευμάτων. Αυτή η προοπτική σχολιάστηκε μάλλον αρνητικά από τον CBI, που επεσήμανε ότι το σενάριο αυτό συνοδεύεται από μεγάλες προκλήσεις, θα χρειαστούν

πολλές διαπραγματεύσεις με την ΕΕ, θα απαιτηθεί χρόνος και χρήμα για να επιτευχθεί και είναι δύσκολο να αποφευχθούν αξιοσημείωτα κόστη και χρόνος.

Η δεύτερη επιλογή θα οδηγήσει σε μία νέα τελωνειακή σχέση με την ΕΕ, στο πλαίσιο της οποίας ΕΕ και Βρετανία θα έχουν μία κοινή πολιτική εισαγωγών για τα εμπορεύματα που θα κατευθύνονται στην αγορά της ΕΕ μέσω Βρετανίας. Στην περίπτωση αυτή, τα εμπορεύματα που θα εισάγονται στη Βρετανία για να καταναλωθούν στην ευρωπαϊκή αγορά θα έχουν τους ίδιους δασμούς που επιβάλλει η ΕΕ στα προϊόντα από τρίτες χώρες, ακόμα και στην περίπτωση που ένα μέρος της παραγωγής τους γίνεται στην Βρετανία. Τα εμπορεύματα αυτά θα διακινούνται από τη Βρετανία στην ΕΕ χωρίς πρόσθετους τελωνειακούς ελέγχους, με τη μορφή δηλαδή που γίνεται και σήμερα. Η Βρετανία θα μπορεί να διαπραγματεύεται ανεξάρτητα τις εμπορικές της σχέσεις με τις τρίτες χώρες. Το πρόβλημα που δημιουργείται όμως είναι ο διαχωρισμός των εμπορευμάτων που προορίζονται για την ΕΕ από αυτά που θα καταναλωθούν στην βρετανική αγορά. Εκεί ο CBI θεωρεί ότι θα απαιτηθούν πολλά χρήματα για τη δημιουργία μηχανισμού παρακολούθησης, που οι καπιταλιστές θεωρούν ότι θα είναι πολύπλοκος και το κόστος του θα μεταφερθεί εν μέρει στις επιχειρήσεις τους, δημιουργώντας έτσι ένα σημαντικό ρίσκο για την ανταγωνιστικότητά τους. Φυσικά, κι αυτό το σενάριο θα είναι προϊόν διαπραγματεύσεων με την ΕΕ.

Στο δεύτερο έγγραφο, η βρετανική κυβέρνηση παρουσίασε τέσσερις αρχές: 1. Εξασφάλιση ότι τα αγαθά που θα εισέλθουν στην ευρωπαϊκή αγορά πριν την ημέρα της εξόδου (29/3/2019) θα εξακολουθήσουν να πωλούνται στη Βρετανία και την ΕΕ χωρίς πρόσθετες απαιτήσεις ή περιορισμούς 2. Να αποφευχθεί η επανάληψη διαδικασιών όσον αφορά στη συμμόρφωση των βρετανικών

προϊόντων με τα ευρωπαϊκά πρότυπα που έγιναν πριν την έξοδο από την ΕΕ. Αυτό σημαίνει ότι όσες εγκρίσεις έχουν παρθεί (π.χ. για τα αυτοκίνητα) θα παραμείνουν έγκυρες και στις δύο αγορές και μετά από την έξοδο 3. Οποιαδήποτε συμφωνία θα πρέπει να διευκολύνει τη συνεχιζόμενη επίβλεψη των προϊόντων και να εξασφαλίζει τις απαραίτητες ενέργειες για τα μη ασφαλή ή τα προϊόντα που δε συμμορφώνονται με τις ευρωπαϊκές απαιτήσεις και 4. Το εμπόριο αγαθών και υπηρεσιών είναι όλο και πιο συνδεδεμένα. Αυτό σημαίνει πως ό,τι ισχύει για τα αγαθά θα πρέπει να ισχύει και για τις υπηρεσίες (να μην υπάρχουν περιορισμοί και σ' αυτές).

Οι βρετανικές θέσεις, αν και «καλωσορίστηκαν» από τον επικεφαλής διαπραγματευτή της ΕΕ, Μισέλ Μπαρνιέ, ο οποίος δήλωσε ότι εξετάζονται πολύ προσεκτικά από τις Βρυξέλλες, αντιμετωπίστηκαν μάλλον αδιάφορα, αν κρίνουμε από τη δηλητηριώδη σπόντα που πέταξε στους Βρετανούς ο Μπαρνιέ: «Θα πρέπει να ξεκινηθεί η διαπραγματευμάστε στα σοβαρά».

Η ΕΕ θα ζορίσει τους Βρετανούς και δε θα τους κάνει τη χάρη να έχουν και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Γι' αυτό και αρνείται να ξεκινήσει συζήτηση για τη μελλοντική σχέση της με τη Βρετανία, μέχρι οι βρετανικές θέσεις να ξεκαθαριστούν ακόμα περισσότερο ως προς το πώς θα γίνει η αποχώρηση.

Αντίθετα, οι βρετανοί καπιταλιστές και η κυβέρνησή τους θέλουν η συζήτηση για την αποχώρηση να γίνει ταυτόχρονα με τη συζήτηση για τη μελλοντική σχέση. Γι' αυτό και ο Τζον Φόστερ (διευθυντής του CBI) δήλωσε ότι θα πρέπει η Βρετανία να παραμείνει στην ενιαία αγορά και την τελωνειακή ένωση μέχρι να τεθεί σε εφαρμογή μία νέα συμφωνία (<http://www.cbi.org.uk/news/uk-government-position-on-goods-post-brex-it-significant-improvement/>).

Το σκληρό παζάρι τώρα αρχίζει.

Οχυρώνονται έναντι της Κίνας οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές

Η φράση της Μέρκελ ειπώθηκε με το γνωστό υποχθόνιο χιούμορ της, σε συνέντευξή της σε οικονομικό περιοδικό τον Ιούνιο, όμως κανείς δε δυσκολεύτηκε να αντιληφθεί ότι η γερμανίδα καγκελάρια κάθε άλλο παρά αστειευόταν: «Η μεγάλη παράδοση της Κίνας είναι να αντιμετωπίζει τα θέματα σε μακρές ιστορικές περιόδους. Από τη σκοπιά του Πεκίνου, λοιπόν, η Ευρώπη είναι μάλλον μια ασιατική χερσόνησος».

Λίγες μέρες πριν (στις 22 Μάη), ο Μακρόν είχε υποβάλει στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ πρόταση να δοθεί μεγαλύτερη εξουσία στην Κομισιόν όσον αφορά τον έλεγχο των ξένων εξαγωγών στην ΕΕ, προκειμένου να προστατευθούν οι στρατηγι-

κοί τομείς. Η Μέρκελ υποστήριξε με θέρμη την πρόταση του γάλλου προέδρου, όμως άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες (Ολλανδία, Βέλγιο, Φιλανδία) μαζί και χώρες του εξαρτημένου Νότου (Ισπανία, Πορτογαλία, Ελλάδα) αντέδρασαν, θεωρώντας ότι ο γερμανογαλλικός άξονας θέλει να χαλάσει εν εξελίξει «ντιλ» με τους Κινέζους, ώστε να καταστεί ακόμα πιο κυρίαρχος στην επικράτεια της ΕΕ.

Στα μέσα του Αυγούστου, ο γερμανογαλλικός άξονας επανήλθε, διευρυμένος και με την Ιταλία. Στο «Politico» διέρρευσε εσωτερικό έγγραφο με το οποίο οι κυβερνήσεις των τριών ισχυρότερων ιμπεριαλιστικών χωρών της ΕΕ εισηγούνται αυστηρότερο «έλεγχο των επεν-

δύσεων». Συγκεκριμένα, ζητούν από την Κομισιόν να διερευνά και να κρίνει αν πίσω από διάφορες προτάσεις εξαγοράς ευρωπαϊκών επιχειρήσεων κρύβονται πολιτικά κίνητρα από την Κίνα (για ξεκάρφωμα πρόσθετων: και από άλλες χώρες) που έχουν ως στόχο να αποκτήσουν τεχνολογία και να διευρύνουν την επιρροή τους στην Ευρώπη.

Οχι τυχαία, η συγκεκριμένη πολιτική παρέμβαση δημοσιεύτηκε την ώρα που η κινέζικη αυτοκινητοβιομηχανία Great Wall Motor εκδόηλωσε ενδιαφέρον για την εξαγορά της ιταλοαμερικανικής Fiat Chrysler Automobiles που κατέχει ένα σημαντικό μερίδιο στην ευρωπαϊκή αγορά αυτοκινήτου (Fiat, Alfa Romeo,

Jeep, Chrysler, Lancia, Dodge, Abarth κτλ.) και εξαρτημάτων αυτοκινήτου (Magneti Marelli, Comau, Teksid). Ο ιταλός μάνατζερ της εταιρίας, Σέρτζιο Μαρτινιόνε, θέλοντας να εξασφαλίσει κεφάλαια για να μπει στην έρευνα για τα ηλεκτροκίνητα αυτοκίνητα (σ' αυτά προσανατολίζεται η αυτοκινητοβιομηχανία παγκόσμια), διερευνά συμφωνία με τους Κινέζους, που και κεφάλαια διαθέτουν και με την ηλεκτροκίνηση ασχολούνται εδώ και χρόνια.

Όμως, οι ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις υπάρχουν για να προστατεύουν το συλλογικό συμφέρον του συστήματος (και) όταν αυτό υπονομεύεται από κοντόφθαλμες αποφάσεις ξεχωριστών καπιταλιστικών

επιχειρήσεων. Γι' αυτό και οι Μέρκελ, Μακρόν και Τζεντιλόνι βγαίνουν μπροστά, απαιτώντας να υψωθούν τείχη στη διείσδυση του κινέζικου μονοπωλιακού κεφαλαίου σε κλάδους που έχουν στρατηγική σημασία για τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Η Μέρκελ είχε δείξει την αποφασιστικότητά της πέρυσι, όταν απέτρεψε την εξαγορά της γερμανικής εταιρίας ρομποτικής Kuka από κινέζικα κεφάλαια.

Η λεγόμενη «παγκοσμιοποίηση» και η «ελεύθερη κυκλοφορία» του κεφαλαίου είναι αποδεκτή μόνο όταν δεν υπονομεύει ή δεν απειλεί την εθνική βάση των ιμπεριαλιστικών συστημάτων. Η γερμανική ιμπεριαλιστική ηγεσία βάζει φραγμούς στην κινέζικη διείσ-

δυση, αντιδρά όμως όταν ο Τραμπ επιτίθεται στη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία και τη διείσδυση της στην αμερικανική αγορά. Επιβεβαιώνει έτσι ότι σε όλα αυτά δεν υπάρχει οποιαδήποτε ηθική διάσταση (κι ως τα επενδύουν με κορόνες περί «υγιούς ανταγωνισμού», «διεθνούς συνεργασίας και τα παρόμοια). Υπάρχουν μόνο τα συμφέροντα των μονοπωλίων και των ιμπεριαλιστικών κρατών που αποτελούν τη βάση εφόρμησης τους.

ΥΓ. Περιττεύει να σημειώσουμε πόσο γελοίες ακούγονται οι διακηρύξεις των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ για τις «μεγάλες επενδύσεις» από την Κίνα. Ας πάρουν πρώτα άδεια από το διευθυντήριο...

στο ψαχνό

Γαλέρα

Κάθε μνημονιακός πρωθυπουργός που σέβεται την ιδιότητά του, πρέπει να υποσχεθεί στο «πόπολο», που υποφέρει και σπαράζει, ανάπτυξη. Η ανάπτυξη είναι το φάρμακο «διά πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν». Η ανάπτυξη (τυλιγμένη στο αστραφτερό σελοφάν διάφορων κοσμητικών επιθέτων) θα απαλλάξει τον ελληνικό λαό από τα βάσανα.

Μέχρι στιγμής, βέβαια, η ανάπτυξη αποτελεί πικρό ανέκδοτο στα χείλη των εργαζόμενων (εργατών, αγροτών, μικροαστών). Τη διατραγωδούν στα καφεενεία, στις παρέες, στο δρόμο, στις λαϊκές αγορές. Αυτή η ανεκδοτολογία με την ανάπτυξη, όμως, δικαιολογημένη μετά από τόση κοροϊδία από όλους τους μνημονιακούς πρωθυπουργούς (του σημερινού συμπεριλαμβανόμενου), αποτελεί ταυτόχρονα και μια παγίδα.

Γιατί δέχεται ως προϋπόθεση πως η ανάπτυξη είναι η λύση στη βαρβαρότητα. Και κατηγορεί τις κυβερνήσεις που δεν την έχουν φέρει ακόμα. Και ειρωνεύεται τη χωρίς πρακτικό αντίκρισμα αναπτυξιολογία τους.

Ομως η ανάπτυξη, η όποια ανάπτυξη, έχει ως προϋπόθεση τη βαρβαρότητα, την κινεζοποίηση. Δεν είναι η έξοδος απ' αυτή, αλλά η συντήρηση και το βάθεμά της.

Η κρίση θα κάνει τον κύκλο της και μια σχετική καπιταλιστική ανάπτυξη θα υπάρξει. Θα είναι φυσικά στρεβλή, όπως ταιριάζει στον ελληνικό καπιταλισμό. Για παράδειγμα, οι επενδύσεις που γίνονται μέχρι στιγμής είναι σε μεγάλο βαθμό «αεριτζίδικες», καθώς αφορούν το λεγόμενο real estate. Μετά έρχεται το ιμπεριαλιστικό πλιάτσικο με λεία κρατικές υποδομές και επιχειρήσεις.

Ανεξάρτητα από τη φύση αυτής της σχετικής καπιταλιστικής ανάπτυξης, όμως, κοινός παρονομαστής σε όλες τις περιπτώσεις είναι η κινεζοποίηση. Το παράδειγμα του ΟΤΕ, μιας από τις μεγαλύτερες κρατικές επιχειρήσεις, που ιδιωτικοποιήθηκε πριν ακόμα χτυπήσει με σφοδρότητα η κρίση, είναι χαρακτηριστικό. Έχουν οι μισθοί και οι εργασιακές σχέσεις στον ΟΤΕ οποιαδήποτε σχέση με τα ισχύοντα πριν την ιδιωτικοποίησή του; Δεν είναι τυχαίο ότι το γερμανικό μονοπώλιο που πήρε τον ΟΤΕ φρόντισε, με τη βοήθεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, να ξεφορτωθεί το μεγαλύτερο μέρος του παλιού προσωπικού, αφήνοντας τις συνταξιοδοτήσεις να «αδειάσουν» και το υπόλοιπο, ώστε να απλωθούν οι νέες εργασιακές σχέσεις.

«Η Ελλάδα γίνεται ξανά ένας ελκυστικός τόπος για επενδύσεις» ξεστόμισε ο Τσίπρας μιλώντας από το βήμα που του έστησαν οι καπιταλιστές στο εργασιακό γκέτο της Philip Morris (Παπαστράτος). Με κυνισμό αποκάλυψε τα συμφέροντα που υπηρετεί η κυβέρνησή του.

Ορος για να θεωρείται μια χώρα «ελκυστικός τόπος για επενδύσεις» είναι η κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Μετά έρχονται τα υπόλοιπα: οι κρατικές επιχορηγήσεις, η περιβαλλοντική ασυνείδηση, τα στραβά μάτια σε κάθε είδους ληστρική συμπεριφορά, τα φορολογικά προνόμια κτλ.

Η ανάπτυξη -η όποια ανάπτυξη- πάει πακέτο με το καθεστώς γαλέρας στις εργασιακές σχέσεις, με τους μισθούς πείνας, με τη δημοσιονομική πολιτική σκληρής λιτότητας, με το καθεστώς προστασίας των καπιταλιστών σε βάρος των εργατικών δικαιωμάτων. Γι' αυτό και ετοιμάζονται να ψηφίσουν καθεστώς ουσιαστικής απαγόρευσης της απεργίας (το έχουν συμφωνήσει με την τρόικα). Κι ας μη γίνονται απεργίες αυτό το διάστημα. Οι καπιταλιστές προετοιμάζονται για το μέλλον. Εμείς;

Prime Minister GR • @PrimeministerGR • 3h

Συνάντηση με εκπροσώπους των παραγωγικών φορέων της Βόρειας Ελλάδας, ενόψει των εγκαινίων της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης.

Translate from Greek

Η φωτογραφία ανέβηκε στον πρωθυπουργικό λογαριασμό στο twitter. Πέραν της οφθαλμοφανούς προπαγάνδας, ενδιαφέρον παρουσιάζει η σύνθεση της πρωθυπουργικής κουστωδίας: η υφυπουργός Μακεδονίας-Θράκης (ναι, υπάρχει το υφυπουργείο) Κόλλια-Τσαρουχά ως τελετάρχισσα (άλλωστε, δεν έχει άλλες αρμοδιότητες). Ο Χαρίσης ως χειριστής του ΕΣΠΑ, για να δει πόσα «ρουσφετάκια» μπορεί να χωρέσει. Ο Βερναρδάκης ως α/α του πρωθυπουργού, που έχει την ευθύνη για τη διαμόρφωση της ομιλίας του. Ο Φάμελλος ως θεσσαλονικάρχης. Και ο Τσίπρας με χαμόγελο σαν να διαφημίζει οδοντόκρεμα. Πράγματι, έφεραν το... νέο στον τρόπο άσκησης της αστικής εξουσίας οι συριζαίοι.

KONTRES

Θέαμα και ουσία (1)

Απαντώντας στην κυβερνητική προπαγάνδα για την επίσκεψη Μακρόν, που θα κάνει τάχα απόβαση με επενδυτές, θυμίζουμε ότι η μόνη ουσιαστική επίσκεψη γάλλου υπουργού στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια ήταν αυτή του υφυπουργού Αρλέμ Ντεζίρ, τον Ιούλη του 2015. Ο γάλλος υπουργός πραγματοποίησε επίσκεψη-αστραπή στην Αθήνα στις 23 Ιούλη του 2015, συναντήθηκε με τους Σταθάκη και Παππά (ήταν ακόμα το πολιτικό alter ego του Τσίπρα) και -όπως μετέδωσε το ΑΠΕ- «εξέφρασε την ανησυχία του για τις επιπτώσεις της αύξησης του ΦΠΑ σε ορισμένες κατηγορίες αγροτικών προϊόντων».

Τι είχε συμβεί; Κατά την αύξηση του ΦΠΑ, με τους δύο προκαταρκτικούς νόμους πριν το τρίτο Μνημόνιο, οι ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ έβαλαν το βόειο κρέας στο 23%, ενώ όλα τα υπόλοιπα είδη κρέατος στο 13%. Το 10% των γαλλικών εξαγωγών βόειου κρέατος έρχεται στην Ελλάδα, η γαλλική κτηνοτροφία περνούσε κρίση και οι κτηνοτρόφοι προχωρούσαν σε αποκλεισμούς δρόμων. Ο Ντεζίρ μετέφερε το τελεσίγραφο του Ολάντ, χωρίς να κάνει ντόρο: κατεβάστε το βόειο κρέας στο 13%. Και -ω του θαύματος!- με το νομοσχέδιο για το τρίτο Μνημόνιο αυτό έγινε. Το θυμίζουμε για να μάθουμε να ξεχωρίζουμε την ουσία από το θέαμα.

ΥΓ. Αφού ικανοποίησαν τη γαλλική απαίτηση, παραμονές των εκλογών του Σεπτεμβρίου ο Τσίπρας κόμπαζε ότι μείωσαν τον ΦΠΑ «για να ταιζεί ο κόσμος τα παιδιά του με μοσχαρίσιο κρέας»!

Θέαμα και ουσία (2)

Με την ευκαιρία, να θυμηθούμε τι έγραφε το προπαγανδιστικό non paper του Μαξίμου, όταν επισκέφτηκε την Αθήνα ο Ομπάμα (με μοναδικό σκοπό να εκφωνήσει από ελληνικού εδάφους την αποχαιρετιστήρια ομιλία του, με αναφορές στην

ιστορικότητα της δημοκρατίας): «Στην ατζέντα Ομπάμα θα βρεθούν και οι αμερικάνικες επενδύσεις στην Ελλάδα (ο πρόεδρος Ομπάμα αναμένεται να συνοδεύεται από πλήθος επιχειρηματιών)».

Φυσικά, αμερικάνικες επενδύσεις δεν προέκυψαν (δε θα είχαν, άλλωστε, ανάγκη τον Ομπάμα οι αμερικάνοι καπιταλιστές, αν είχαν προθέσεις για επενδύσεις στην Ελλάδα). Από την άλλη (και πιο ουσιαστική) πλευρά, όλη αυτή η φιλολογία για τις επενδύσεις που κουβαλούν στις βαλίτσες τους οι ηγέτες των ιμπεριαλιστικών χωρών, όταν επισκέπτονται την Ελλάδα, αποτελεί τυπική εκδήλωση της επαρχιώτικης ξενοδολείας του ελληνικού καπιταλισμού και των πολιτικών διαχειριστών του συστήματός του. Κι έχει το θράσος ο Πιτσιόρλας να αναφέρεται στον Μπάτση και το βιβλίο του «Η βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα», που θεμελιώνει επιστημονικά την ανάγκη αποτίναξης της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Γελοιότητα κι ανατριχίλα

Πήγαν ο διάσημος ηθοποιός Σάμιουελ Τζάκσον και ο διάσημος τέως επαγγελματίας μπασκετμπολίστας Μάτζικ Τζόνσον για παραθερισμό στη Βόρεια Ιταλία, έκαναν τα ψώνια τους και κάθισαν να ξεκουραστούν σ' ένα παγκάκι, έχοντας απλωμένες μπροστά τους μερικές σακούλες από πανάκριβες μάρκες (Louis Vuitton, Gucci και Prada). Κάποιος τους είδε, δεν τους γνώρισε, τους φωτογράφησε και έβαλε τη φωτογραφία στο Ιντερνέτ με σχόλιο για τους «λαθρομετανάστες» που «παιρνουν 35 ευρώ από κάθε Ιταλό» και τα ξεδεύουν σε είδη πολυτελείας! Και έγινε της μουρλής με μια μοντέλα κροατικής καταγωγής να δίνει τα ρέστα της γράφοντας ότι «είναι πολύ δύσκολο να αντέξει κανείς να βλέπει την κατάχρηση των 35 ευρώ μας». Μέχρι που κάποιος αναγνώρισε ποιοι ήταν οι... λαθρομετανάστες και οι

γελοιόι ρατσιστές κρύφτηκαν στις τρύπες τους.

Φούρναρης

Σαράντα χρόνια «φούρναρης» ο Σκανδαλίδης ξέρει τον τρόπο να στήνει την ίντριγκα. «Ιστορικά νέος φορέας δημιουργείται», λέει, «είτε από χαρισματική ηγεσία (...) είτε μέσα από τη μετεξέλιξη των υπάρχουσών δυνάμεων του χώρου

Αρχισαν τα όργανα

Η γερμανική Handelsblatt δεν είναι Bild. Συνήθως έχει έγκυρες πληροφορίες, καθώς οι σχέσεις της και με την καγκελαρία και με το υπουργείο Οικονομικών της Γερμανίας είναι πολύ στενές. Κάθε άλλο παρά τυχαίο, λοιπόν, πρέπει να θεωρηθεί πρόσφατο δημοσίευσμά της, που αναφέρει ότι «στην ΕΕ και στον κύκλο των υπουργών Οικονομικών της ευρωζώνης υπάρχει η σκέψη να συνδράμουν τη χώρα μετά το τέλος του τρέχοντος προγράμματος με μια πιστωτική γραμμή. Ενα τέτοιο δίκτυο ασφαλείας θα μπορούσε να ενισχύσει την εμπιστοσύνη των επενδυτών και να μειώσει τις αποδόσεις των ελληνικών ομολόγων».

Αμέσως μετά η γερμανική οικονομική εφημερίδα περνάει στο ψαχνό: «Μια πιστωτική γραμμή θα σήμαινε όμως ότι η Ελλάδα θα συνέχιζε να βρίσκεται υπό την αυστηρή επιτήρηση των δανειστών: οι κανονισμοί του ESM προβλέπουν έλεγχο κάθε τρεις μήνες. Επομένως, ο Τσίπρας, που ήθελε να διώξει την τρόικα ήδη το 2015, δεν πρόκειται να την ξεφορτωθεί τόσο γρήγορα».

Συνδυάστε τα παραπάνω με τις δηλώσεις Σόιμπλε περί μετατροπής του ESM σε «ευρωπαϊκό ΔΝΤ» και θα βρείτε την πηγή των πληροφοριών της Handelsblatt.

που ενοποιούνται στη βάση μιας συγκροτημένης πρότασης ως απόρροια συλλογικής επεξεργασίας». Επειδή ουδείς μπορεί να ισχυριστεί ότι αποτελεί... μετεμψύωση του Ανδρέα Παπανδρέου, «προφανώς οι συνθήκες επιβάλλουν να ακολουθήσουμε το δεύτερο δρόμο», λέει ο Σκανδαλίδης. Και πετάει αμέσως τη μπάλα στην εξέδρα: «Ο **τελικός στόχος** είναι ένας νέος και ενιαίος φορέας. Το **αν και μέχρι πότε** θα παραμείνει πολυκομματικός ή θα γίνει πολυτασικός είναι **θέμα προς συζήτηση, με την αίρεση ότι για τη μετεξέλιξη του κάθε κόμματος θα αποφασίσει η βάση του**». Σε απλά ελληνικά, αν το ΠΑΣΟΚ κερδίσει την ηγεσία, μπορεί να πάει σε ενιαίο φορέα. Αν όχι, θα παραμείνει ΠΑΣΟΚ και θα απαιτήσει ο νέος φορέας να είναι μια πολυκομματική συμμαχία. Σιγά, που θα παραδοθεί η «πράσινη νομενκλατούρα» (η μόνη που διαθέτει μηχανισμό, άλλωστε), στον κάθε τυχάρπαστο Καμίνη ή Θεοδωράκη.

Προειδοποιήσεις

Φρέσκος-φρέσκος επέστρεψε από τις διακοπές του ο Πρετενράκος και έπιασε δουλειά στο Συγκρότημα Μαρινάκη, με βασική αποστολή να απομονώσει εκείνες τις φωνές στο ΠΑΣΟΚ (Λαλιώτη και σία) που θέλουν αντιδεξιό μέτωπο: «Τα καλαμπούρια περί αντιδεξιού ή “αντιεοφιλελεύθερου” μετώπου είναι για τα καφενεία - μόνο ο Κουρουμπλής κι ο Βερναρδάκης βρήκαν σωστή την ιδέα και δεν τους λες καλή παρέα!» - «Δεν είναι τυχαίο πως ούτε ένας εκ των υποψηφίων για την ηγεσία της Κεντροαριστεράς δεν άφησε να διαφανεί τέτοιο ενδεχόμενο. Όλοι τους αντιλαμβάνονται ότι η Κεντροαριστερά είναι υποχρεωμένη εκ των πραγμάτων να κινηθεί σε καθαρή “αντι-ΣΥΡΙΖΑ” λογική. Με όποια ηγεσία. Με όποιο σχήμα. Με όποιο κόμμα. Με όποιο όνομα. Με όποιον αρχηγό».

Φτύσιμο

Σύνοδο κορυφής για το μεταναστευτικό συγκάλεσε ο Μακρόν στο Παρίσι. Ήταν εκεί η Μέρκελ, ο Τζεντιλόνι και ο Ραχόι, μαζί με τους ηγέτες του Τσαντ, του Νίγηρα και της Λιβύης. Ποιος έλειπε; Ο Τσίπρας, φυσικά, κι ας είναι η Ελλάδα μια από τις χώρες πρώτης υποδοχής μεταναστών. Ήταν εκεί μόνο το κουαρτέτο που λειτουργεί σε διευθυντήριο της ΕΕ: οι επικεφαλής του ηγεμονικού γερμανογαλλικού άξονα, της Ιταλίας, ως τρίτης σε δύναμη ιμπεριαλιστικής χώρας, και ο Ραχόι, λόγω του πληθυσμιακού (και όχι οικονομικού) μεγέθους της Ισπανίας και για λόγους πολιτικών ισορροπιών (δύο σοσιαλδημοκράτες, δύο δεξιοί). Μπορεί ο Μακρόν να συγκάλεσε τη σύσκεψη λίγες μέρες πριν επισκεφτεί την Αθήνα, όμως οι ισορροπίες και η ιεραρχία στην ΕΕ είναι δεδομένες και δε θα μπορούσαν να διασαλευτούν για λόγους συγκυριακής σκοπιμότητας. Φυσικά, η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ κατάπιε το φτύσιμο και απεφάνθη ότι... ψιχαλίζει. Δεν τόλμησε ούτε μια τυπική διαμαρτυρία για τον παραγκωνισμό της να ψελλίσει.

Ούτε τα προσχήματα

Θυμάστε τον ντόρο που είχε ξεσπάσει πριν από ένα χρόνο, όταν αποκαλύφθηκε ότι ο ΟΑΣΑ έκανε σύμβαση σε μια μουσικό με αντίκειμενο να φτιάξει play list για τη μουσική που θ' ακούγεται στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς; Δεν ήταν μεγάλο το ποσό (ούτε τα πέντε χιλιάδικα για ένα τρίμηνο δεν έφτανε), όμως χάρη στο ντόρο που έκανε η αντιπολίτευση, η σύμβαση λύθηκε αζημίως και η εν λόγω κυρία δεν ανέλαβε το έργο (το οποίο θα μπορούσε να ανατεθεί, για παράδειγμα, στο Μουσικό Τμήμα ενός πανεπιστήμιου). Τώρα, η Βέρθα Ευθυμιάδου, μέλος κάποιας οργάνωσης του ΣΥΡΙΖΑ, διορίστηκε ως μετακλήτη υπάλληλος στο Γραφείο του Σπίρτζη! Ούτε τα προσχήματα δεν κρατούν οι συριζαίοι. Χώρια που αποδεικνύονται (και) αφάνταστα... φιλικατζήδες.

Παλιό... καλό ΠΑΣΟΚ

Εκπροσωπώντας το παλιό... καλό ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ, ο Π. Κουρουμπλής απευθύνεται με τον... παραδοσιακό τρόπο στο εκλογικό του ακροατήριο: «Ο Τσίπρας έκανε το καλοκαίρι του '15 έναν ιστορικό συμβιβασμό. Είχε δυο επιλογές ή να δραπετεύσει από τις ευθύνες ή να πάρει επάνω του όλο αυτό το κόστος. **Ο,τι ακούστηκε τότε, πρέπει να το αφήσουμε πίσω μας**. Πρέπει να επικοινωνήσουμε στο πνεύμα μιας ενότητας. Όλοι μας αυτή τη στιγμή και η αξιωματική αντιπολίτευση, λέμε ότι εκείνο που επιβάλλεται να κάνει η χώρα είναι η αναπτυξιακή προσπάθεια». «Τώρα λοιπόν που το ΠΑΣΟΚ παίζει σε αυτή τη διαδικασία εκλογής ηγέτη, δεν θα αποφύγει να απαντήσει στο μέγα ερώτημα αν θα συνεργαστούν με τον κ. Μητσοτάκη. Αν τώρα ρωτούσε κάποιος τον Ανδρέα με ποιον πρέπει να συνεργαστεί το ΠΑΣΟΚ με τον Τσίπρα η με τον Μητσοτάκη, άραγε τι απάντηση θα έπαιρνε; Εγώ το θέτω αυτό το ερώτημα σαν πολίτης και έχω αυτό το δικαίωμα. Είναι ζωντανή η σχέση μου με τον κόσμο όλου αυτού του χώρου. Οι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι που με ψήφισαν δεν ήρθαν από τον ουρανό, από αυτό το χώρο προέρχονται. Όσοι θα είναι υποψήφιοι οφείλουν να ξεκαθαρίσουν τι θα κάνουν με τη Δεξιά». «Οι υποψήφιοι για την ηγεσία στη ΔΗ.ΣΥ οφείλουν να απαντήσουν στο τι θα κάνουν, διότι κανένας δεν μπορεί να πάρει την ηγεσία αυτού του κόμματος και να πάει αυτόν τον κόσμο στη ΔΕΞΙΑ. Για εμάς ήταν μια αναγκαία συνθήκη η συνεργασία με τους ΑΝΕΛ».

ZOOM

Διδάγματα από ένα εξάμηνο

Συμπληρώθηκαν δυο χρόνια από την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου και η αστική πολιτική ζωή, από την έκτακτη κατάσταση που αντιμετώπισε από τα μέσα του Ιούλη μέχρι τα μέσα του Αυγούστου του 2015, έχει προ πολλού μπει στην κανονικότητα. Τι σημαίνει κανονικότητα; Οτι η χώρα έχει κυβέρνηση που εφαρμόζει την πολιτική που υπαγορεύουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου και αντιπολίτευση που τάχαμου αμφισβητεί την πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση. Ενώ στις έκτακτες συνθήκες του καλοκαιριού του 2015, τα σύνορα κυβέρνησης-αντιπολίτευσης είχαν καταργηθεί και όλοι μαζί ψήφιζαν «ναί σε όλα». Σήμερα, λοιπόν, η μεν αντιπολίτευση καταγγέλλει την κυβέρνηση επειδή συνεχίζει την πολιτική που αυτή (η αντιπολίτευση) είχε εφαρμόσει ως κυβέρνηση και είχε ψηφίσει ως αντιπολίτευση το καλοκαίρι του 2015, η δε κυβέρνηση θυμίζει στην αντιπολίτευση ότι όλα αυτά και τα είχε εφαρμόσει παλιότερα ως κυβέρνηση και τα είχε ψηφίσει ως αντιπολίτευση τον Ιούλη-Αύγουστο του 2015. Για να της αντιγυρίσει η αντιπολίτευση ότι αν συνέχιζε να κυβερνά αυτή, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά, διότι είχε χαράξει μια πορεία εξόδου από τα Μνημόνια, η οποία ανακόπηκε χάρη στην εξουσιομανία του ΣΥΡΙΖΑ, που για να την ικανοποιήσει εκμεταλλεύτηκε την προεδρική εκλογή του 2014. Κι ακόμα, η αντιπολίτευση μιλά για το «χαμένο πρώτο εξάμηνο του 2015», κουνώντας ως σημαία τις «αποκαλύψεις Βαρουφάκη».

Ετσι, αυτός ο (επί της ουσίας) τυπικός τρόπος με τον οποίο ξετυλίγεται η ενδοαστική πολιτική αντιπαράθεση, σε συνθήκες καταθλιπτικής κυριαρχίας των αστικών μιντιακών συγκροτημάτων και κοινωνικής άπνοιας, θάβει αυτό που θα έπρεπε κυρίως να αντληθεί ως βασικό δίδαγμα από την πορεία της μνημονιακής «μετάλλαξης» του ΣΥΡΙΖΑ. Βάζουμε τη λέξη μετάλλαξη σε εισαγωγικά, γιατί στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για μετάλλαξη, αλλά για την αναμενόμενη προσαρμογή ενός κόμματος της κοινωνικής δημαγωγίας στις ανάγκες της αστικής εξουσίας, όταν καλείται να τη διαχειριστεί. Σαν μετάλλαξη, αυτή η προσαρμογή φαίνεται μόνο στα μάτια εκείνων που είτε υπήρξαν συνυπεύθυνοι (π.χ. αυτών που αποχώρησαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, θεωρώντας ότι βρήκαν την ευκαιρία της ζωής τους) είτε τήρησαν στάση «κριτικής στήριξης» του ΣΥΡΙΖΑ (με αποκορύφωμα την περίοδο του ψευτοδημοψηφίσματος) και -ως συνήθως- αρνούνται να κάνουν μια σε βάθος αυτοκριτική αναζητώντας τα αίτια που τους οδήγησαν σ' αυτή τη στάση. Οπότε, η θεωρία της «μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ» είναι άκρως βολική για τον οπορτουνισμό τους.

Το φαινόμενο δεν είναι καινούργιο στην ιστορία των αστικών συστημάτων, ούτε στη χώρα μας. Θα μπορούσαμε να θυμίσουμε την περίπτωση της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας, μετά τη λήξη του πρώτου παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου, που ανέλαβε τη διαχείριση της εξουσίας στην ιμπεριαλιστική Γερμανία, με πρώτη και βασική αποστολή της να μακελέψει την εξέγερση των βερολινέζων εργατών και να δολοφονήσει τους ηγέτες του νεοσύντατου Κομμουνιστικού Κόμματος (Ρόζα Λούξεμπουργκ και Καρλ

Λίμπκνεχτ. Για τα γεγονότα εκείνης της περιόδου, συστήνεται ανεπιφύλακτα, σε όσους δεν την έχουν διαβάσει, η εξαιρετική προσούρα της «Κόντρας», «Διδάγματα από το Μεσοπόλεμο»). Το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, βρίσκεται πιο κοντά στο υπόδειγμα του ΠΑΣΟΚ και η σύγκριση είναι άκρως διδακτική.

Στην ιστορία του ελληνικού κοινοβουλευτισμού για πρώτη φορά τέθηκε **πρακτικά** το ερώτημα της αποτίναξης της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και -αν όχι του περάσματος στο σοσιαλισμό- των βαθιών οικονομικών και κοινωνικών μετασχηματισμών, που θα περιόριζαν την αστική τάξη, θα έφερναν στο προσκήνιο τους «μη προνομιούχους» και θα οδηγούσαν σε μια γιγάντια αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος υπέρ των τελευταίων. Αυτά υποτίθεται ότι θα τα έκανε το ΠΑΣΟΚ που «καβάλησε» το τεράστιο κοινωνικό ριζοσπαστικό ρεύμα που δημιουργήθηκε με την πτώση της χούντας και μέσα σε μια επταετία είχε κερδίσει την εξουσία μ' ένα τεράστιο (για τα σημερινά δεδομένα) εκλογικό ποσοστό, στο οποίο έσπευσαν να αθροιστούν τα δυο ρεβιζιονιστικά κόμματα, εκτινάσσοντάς το πάνω από το 50% του εκλογικού σώματος. Ήταν το περίφημο «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων», κατά την προσφιλή έκφραση του Χ. Φλωράκη, που αποτελούσε την πεμπτούσια της πολιτικής του Περισσού.

Το αποτέλεσμα είναι γνωστό, έχει αναλυθεί, έχει καταγραφεί, οπότε θα περίμενε κανείς ότι θα λειτουργούσε αποτρεπτικά για τη στάση έναντι του ΣΥΡΙΖΑ. Στην ιστορική εμπειρία θα έπρεπε να προστεθεί και η αποτίμηση του διαφορετικού κοινωνικού και οικονομικού περιβάλλοντος. Τη δεκαετία του '80, το ΠΑΣΟΚ βρισκόταν αντιμέτωπο με ένα ογκώδες **διεκδικητικό** κίνημα, που αγκάλιαζε την εργατική τάξη, τις πλατιές μάζες της φτωχής και της μεσαίας αγροτιάς και σημαντικά τμήματα των εργαζόμενων μικροαστών της πόλης, με αιτήματα όχι μόνο οικονομικού αλλά και πολιτικού χαρακτήρα (με κύριο την αντίθεση στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση). Αντίθετα, το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ βρισκόταν αντιμέτωπος κυρίως με διαθέσεις. Όχι με κίνημα. Από την άλλη, στις αρχές της δεκαετίας του '80 ο ελληνικός καπιταλισμός μπορούσε να «χωνέψει» κάποιες παραχωρήσεις προς τα εργατολαϊκά στρώματα, προκειμένου να ενσωματωθεί στη λογική διαχείρισης του συστήματος ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός και να εκφυλιστεί βαθμιαία. Αντίθετα, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ανέλαβε τη διαχείριση της αστικής εξουσίας, ο ελληνικός καπιταλισμός βρισκόταν σε βαθιά κρίση και είχε ξεκινήσει ήδη μια διαδικασία κινεζοποίησης του ελληνικού λαού, η διατήρηση και το βάθεμα της οποίας ήταν εκ των ων ουκ άνευ για το σύστημα.

Αυτό η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ το γνώριζε πολύ καλά, δεν είχε αυταπάτες όπως εκ των υστέρων υποστήριξε για να δικαιολογήσει τη στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών από τα λόγια στην πράξη. Γι' αυτό και η διαπραγματεύσή της το πρώτο εξάμηνο του 2015 δεν ήταν με τους ιμπεριαλιστές δανειστές (μ' αυτούς έκανε τη συνθήκη διαπραγματεύσεως επί λεπτομερειών, που έκαναν και οι προηγούμενες αστικές κυβερνήσεις, φροντίζοντας να μην υπάρξει ρήξη), αλλά με τους ψηφο-

φόρους και την κομματική του βάση, όπως εγκαίρως είχαμε επισημάνει τότε, χωρίς να «τσιμπήσουμε» ούτε στο κάλπικο δημοψήφισμα που ήταν το αποκορύφωμα αυτής της πρόστυχης διαπραγματεύσεως των συριζαίων με τον ελληνικό λαό και είχε ως στόχο την ανάδειξη του τρίτου Μνημονίου σε αναγκαστική επιλογή, πέραν της οποίας υπήρχε μόνο η καταστροφή.

Οι συνήθεις οπορτουνιστές (που παριστάνουν τους επαναστάτες) έσπευσαν να μας πουν (και με τη στάση τους και με κάποια γραπτά τους), ότι η μαρξιστικολενινιστική θεωρία δεν είναι παρά ένα «εγχειριδιακό απολίθωμα της σταλινικής περιόδου», που συντρίβεται από την πραγματικότητα (της συριζαϊκής διακυβέρνησης!). Οτι υπάρχει η δυνατότητα, μέσω της άσκησης λαϊκής πίεσης πάνω σε μια «αριστερή κυβέρνηση», να υπάρξουν ρήξεις με το σύστημα και με το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, οι οποίες θα λειτουργήσουν ως πυροδότης της ταξικής πάλης, με αποτέλεσμα να έχουμε νέες ρήξεις (πάντα από την «αριστερή κυβέρνηση») κ.ο.κ. Μετέφεραν, δηλαδή, στην ελληνική πραγματικότητα του 2015 τη θεωρία των «διαδοχικών ρήξεων» που είχε διατυπώσει δεκαετίες πριν ο λεγόμενος «αριστερός ευρωκομμουνισμός».

Και βέβαια, ήρθε η πραγματικότητα και διέψευσε παταγωδώς (για μια ακόμα φορά) παλιές και μοντέρνες σοσιαλδημοκρατικές θεωρίες (γιατί τέτοιες είναι όλες αυτές οι θεωρίες, ανεξάρτητα από τα λαμπρά ριζοσπαστικά -ενίοτε και επαναστατικά- λογάκια με τα οποία επενδύονται) και να επιβεβαιώσει (για μια ακόμα φορά) τη μαρξιστικολενινιστική θεωρία, στερεώνοντας το χαρακτήρα απόλυτης αλήθειας που έχει για την εποχή μας (εποχή του ιμπεριαλισμού και των προλεταριακών επαναστάσεων, για να θυμηθούμε ένα ακόμα... «απολίθωμα»). Παρά ταύτα, οι κάθε είδους οπορτουνιστές των... διαδοχικών ρήξεων και των... μεταβατικών προγραμμάτων δεν το έβαλαν κάτω. Οχυρώθηκαν πίσω από τη βολική ερμηνεία της «προδοσίας της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ», χωρίς ποτέ να θέσουν το ερώτημα: υπήρχε περίπτωση να συμπεριφερθεί διαφορετικά η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, από τη στιγμή που αποφάσισε να διαχειριστεί τις κυβερνητικές ευθύνες του ελληνικού καπιταλιστικού συστήματος;

Δεν έθεσαν και δεν πρόκειται να θέσουν ποτέ αυτό το ερώτημα, γιατί η απάντηση είναι -σε κάθε περίπτωση- αρνητική και η περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ ήρθε απλώς να επιβεβαιώσει (για μια ακόμα φορά) την ορθότητα αυτής της απάντησης. Οπότε, θα έπρεπε να εγκαταλείψουν τις θεωρίες των «μεταβατικών προγραμμάτων» και των «διαδοχικών ρήξεων» με αιχμή του δόρατος μια «αριστερή κυβέρνηση».

Εν προκειμένω δε συζητάμε για τη χρησιμότητα της κοινοβουλευτικής συμμετοχής στην τακτική ενός επαναστατικού κόμματος. Συζητάμε για τη δυνατότητα του «ειρηνικού περάσματος στο σοσιαλισμό» ή του «κοινοβουλευτικού δρόμου προς την ανατροπή του καπιταλισμού». Συζητάμε, ακόμα, για την υπέρβαση των ορίων της σχετικής

Αμετανόητος ναζί, γλείφει το δικαστήριο ο φίρερ της ΧΑ

Στις 17 Σεπτέμβριο του 2015, δύο χρόνια μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα και τρεις μέρες πριν τις εκλογές, ο φίρερ της ΧΑ Νικόλαος Μιχαλολιάκος έδωσε τηλεφωνική συνέντευξη στον Νίκο Χατζηνικολάου, στον ραδιοφωνικό σταθμό REAL FM. Δυο χρόνια από τότε, επανερχόμαστε σ’ αυτή τη συνέντευξη, ενόψει της επανάληψης της δίκης της ΧΑ, γιατί υπήρξε άκρως αποκαλυπτική.

Ο Χατζηνικολάου, σε μια κάλπικη εκδήλωση αστικής ευγένειας, αβαντάρισε τον φίρερ και τη συμμορία του, λέγοντάς του ότι αντιμετωπίζει ο ίδιος και η οργάνωσή του μια δικαστική περιπέτεια, ταλαιπωρία, και ότι η δίκη θα έπρεπε να είχε ολοκληρωθεί μέσα στο 2015. Μιλόμε για κάλπικη εκδήλωση αστικής ευγένειας, γιατί στην πραγματικότητα ο Χατζηνικολάου ευθυγραμμίστηκε με τη θέση του αστικού πολιτικού κόσμου για τη ΧΑ που θα αποτελεί ένα ακροδεξιό μόρφωμα, «χωρίς ακρότητες και βία» και χωρίς υποκατάσταση του αστικού κρατικού μηχανισμού.

Όπως είναι γνωστό, ο φίρερ της ΧΑ και η ηγεσία της, οι βουλευτές, τα στελέχη και όλα τα μέλη της αρνήθηκαν τόσο στην ανάκριση όσο και στην ακροαματική διαδικασία τη φασιστική και δολοφονική δράση τους, προκειμένου να χτίσουν το ελαφρυντικό τους και να πέσουν στα μαλακά. Ηδη, μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, είχαν αποστασιοποιηθεί από τους δολοφόνους της ΧΑ, λέγοντας διάφορα, όπως π.χ. ότι ο Ρουπακιάς δεν είναι καν μέλος της ΧΑ. Αυτή η στάση φαίνεται ότι προκάλεσε σοβάρια προβλήματα στις γραμμές του φασιστικού μορφώματος. Ετσι ο φίρερ, προκειμένου να διασκεδάσει αυτές τις εντυπώσεις και να ενεργοποιήσει τα στελέχη της ΧΑ, έκανε στην εν λόγω συνέντευξη τη **δήλωση για ανάλυψη πολιτικής ευθύνης στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα**. Τη δήλωση αυτή την έκανε στο τέλος της συνέντευξης, χωρίς να ερωτηθεί από τον Ν.Χ. Προφανώς την είχε σχεδιάσει και γι’ αυτό έκλεισε με αυτή.

Πρόκειται για δήλωση αποδοχής της στυγερής αυτής δολοφονίας και **ως τέτοια πρέπει να εκληφθεί από το δικαστήριο** που εκδικάζει τα εγκλήματα των νεοναζιστών της ΧΑ. Οχι για να προσβέσει το δικαστήριο την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας (αυτό δεν προβλέπεται), αλλά για να εκδώσει μαζί με την καταδικαστική του απόφαση και παρεμπιπτούσα απόφαση για παραπομπή της υπόθεσης στην Εισαγγελία. Εφετών για περαιτέρω δικαστική διερεύνηση σε βάρος του Ν. Μιχαλολιάκου (και όχι μόνο).

Αξίζει τον κόπο να θυμίσουμε ότι μολόντι ο Δ. Κουφοντίνας και αναρχικοί αγωνιστές, μέλη του ΕΑ και της ΣΠΦ, έκαναν δήλωση ανάληψης της πολιτικής ευθύνης για τη συμμετοχή τους στην οργάνωσή τους και όχι για τη συμμετοχή τους στις πράξεις της οργάνωσής τους, τα τρομοκρατικά εξέλαβαν αυτές τις δηλώσεις ως ανάληψη ποινικής ευθύνης και τους καταδίκασαν σε βαριές ποινές χωρίς στοιχεία. Επειδή λοιπόν η συνέντευξη Μιχαλολιάκου στον Χατζηνικολάου είναι σημαντική και επειδή την πολιτική δήλωση ο Φίρερ την έκανε χωρίς να προκληθεί κρίσιμα σκόπιμο να δημοσιοποιήσουμε αυτή τη συνέντευξη.

Όπως ήταν επόμενο, η δήλωση Μιχαλολιάκου για ανάληψη πολιτικής ευθύνης για τη δολοφονία του Π. Φύσσα,

που έγινε για να καλμάρι την εσωτερική δυσάρεσκεια, προκάλεσε στους νεοναζιστές της ΧΑ μεγάλα προβλήματα, γιατί μ’ αυτήν επιβεβαιωνόταν απόλυτα τόσο η εγκληματική τους δράση όσο και το ότι όλη αυτή η δράση σχεδιαζόταν, οργανωνόταν και εκτελούνταν κάτω από την άμεση εποπτεία του φίρερ και της ηγεσίας της ΧΑ.

Η θύελλα που προκλήθηκε από τη δήλωση του Μιχαλολιάκου για ανάληψη πολιτικής ευθύνης στη δολοφονία του Π. Φύσσα θορύβησε τους νεοναζιστές της ΧΑ και τον ίδιο υποψήφιο, γι’ αυτό και έσπευσε να δώσει την ίδια μέρα συνέντευξη στον Ζούγκλα για το ίδιο θέμα και να προβάλει, ανάμεσα στ’ άλλα, τον ισχυρισμό ότι διήθεν ρωτήθηκε από τον Χατζηνικολάου για τη δολοφονία του Π. Φύσσα. Αυτό όμως, όπως θα διαπιστώσουμε δεν ισχύει.

Είπε ο φίρερ στον Ζούγκλα: *«Είχα μια συνέντευξη το πρωί, δώδεκα παρά τέταρτο ακριβώς, στον REAL FM με τον κύριο Χατζηνικολάου, όπου σε ένα σημείο της συνεντεύξεως αυτής μίηκε το ζήτημα της δολοφονίας Φύσσα στο Κερατσίνι. Ο κύριος Χατζηνικολάου πρέπει να σημειώσω ότι δεν με έχει φιλοξενήσει ούτε ένα λεπτό στο ραδιοφωνό του, ούτε στον τηλεοπτικό σταθμό και τρεις ημέρες πριν τις εκλογές, όντας ο επικεφαλής του τρίτου κόμματος, βγήκε να με ρωτήσει γι’ αυτά τα πράγματα».*

Ο φίρερ ψεύδεται ασύστολα. Τη δήλωση για ανάληψη πολιτικής ευθύνης την έκανε **αντιβουδωλς, χωρίς να ερωτηθεί**. Η συνέντευξη στον Χατζηνικολάου κράτησε 19 λεπτά, από τα οποία τα 16 αφορούσαν τη δράση των νεοναζιστών της ΧΑ. Τα απομαγνητοφωνήσαμε και να παρουσιάσουμε στη συνέχεια ένα μέρος τους (ο χώρος δεν επιτρέπει να παραθεύσουμε ολόκληρη τη συνέντευξη, την οποία θα «ανεβάσουμε» στην ιστοσελίδα μας).

Ιδού η απομαγνητοφώνηση:

Ν. Χατζηνικολάου: Τώρα εσείς έχετε, αντιμετωπίζετε πολιτικά, και την δικαστική περιπέτεια.

Ν.Χ. Μιχαλολιάκος: Κοιτάξτε να δείτε...

Ν.Χ.: Και θέλω να σας ρωτήσω δύο πράγματα...

Ν.Μ.: Βεβαίως.

Ν.Χ.: Εάν θεωρείτε ότι αυτή η δικαστική περιπέτεια θα έπρεπε ήδη να έχει ολοκληρωθεί, δηλαδή...

Ν.Μ.: Δεν το πιστεύω μόνο εγώ. Το πιστεύει ολόκληρος ο ελληνικός λαός.

Ν.Χ.: Σύμφωναι, έχω την ίδια γνώμη...

Η δίκη μια εγκληματικής φασιστικής οργάνωσης, που βαρνύνται με δολοφονίες και απόπειρες δολοφονίας, που έκαναν στελέχη της, στο πλαίσιο εντολών του φίρερ και της ηγεσίας της, υποβιβάζεται σε «δικαστική περιπέτεια» κάποιον ανθρώπων και προσώπων του Μιχαλολιάκου! Και βέβαια, εκτινέται ο Χατζηνικολάου, όταν ισχυρίζεται ότι η «περιπέτεια» έπρεπε να ολοκληρωθεί. Γιατί δεν υπάρχουν δικαστικές αιθουσες για να γίνονται 22 συνεδριάσεις το μήνα. Μέχρι τώρα, οι συνεδριάσεις που γίνονται στον Κορυδαλλό και στην αιθουσα τελευταίων της Λουκάρεως δεν ξεπέρασαν τις 10 το μήνα. Κι ενώ, όπως ο ίδιος δηλώνει, δε γνωρίζει την έκταση και τον όγκο των μαρτυρικών καταθέσεων και των αναγνωστέων εγγράφων, έχει το θράσος να μιλάει για δικαστική περιπέτεια και σύρ-

μο της διαδικασίας.

Όπως ήταν φυσικό, ο φίρερ πήρε αέρα.

Ν.Μ.: Έχουν ολοκληρωθεί δύο χρόνια.

Ν.Χ.: Αισθάνεστε πολιτικός όμηρος με την δίκη αυτή;

Ν.Μ.: Κατάδε να δείτε...

*Ν.Χ.: **Οτι είναι σε ομηρία, ότι κρατούν την ΧΑ;***

Ν.Μ.: Ναι, επιχειρούν να την κρατήσουν σε ομηρία, αλλά όπως βλέπετε η ΧΑ βαδίζει κανονικά στην πορεία της, δίνει τον αγώνα της και έχει την θερμή συμπαράταση ενός σεβαστού τμήματος του ελληνικού λαού. Επομένως τα σχέδιά τους για να μας κρατήσουν σε ομηρία δεν λειτουργήσαν.

Η ΧΑ, βέβαια, δε βαδίζει ποτέ «κανονικά», αλλά χρησιμοποιεί το βί για να προκαλέσει τον τρόμο στους μετανάστες και στον ελληνικό λαό, εκμεταλλυόμενιη το ακατάδικτο από τους δικωτικούς μηχανισμούς και τις κυβερνήσεις, μπλε και πράσινες. Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ο φίρερ αναγκάστηκε να σταματήσει τη βία των ταγμάτων εφόδου. Στους ανακριτές, ο φίρερ και οι υπολοίποι χρυσάφισι έλεγον ψέματα, αρνούμενοι τη φασιστική τους δράση, και καταδικάζαν τη φασιστική βία! Αυτά τα θρασίμια, που έχασαν τη στήριξη και τη συγκάλυψη των δικωτικών μηχανισμών, εμφανίστηκαν στο δικαστήριο ως μέλη και στελέχη ενός σοβαρόδο-κοινοβουλευτικού εθνικιστικού κόμματος.

Ο Χατζηνικολάου, αντιλαμβανόμενος μάλλον ότι το παρατάρηξε και βλέποντας τον αέρα που πήρε ο φίρερ, άλλαξε τον τροπάριο, δηλώνοντας ότι δεν μπορεί να πάρει θέση για τη δίκη γιατί δεν έχει όλο το υλικό της δικογραφίας: *«Κύριε Μιχαλολάου, η υπόθεση αυτή, επί της ουσίας της οποίας δεν θέλω να τοποθετηθώ, διότι είναι θέμα της δικαιοσύνης και την κρίνεις».*

Πήρε το μήνυμά ο φιρεράκος και έσπευσε να συμφωνήσει: *«Ετσι νομίζω και εγώ, συμφωνώ μαζί σας».*

Πέρα από την προσαρμογή στον χαβό του Χατζηνικολάου, ο Μιχαλολιάκος βρήκε την ευκαιρία να γλείψει το δικαστήριο που εκδικάζει την υπόθεση. Αυτός που έσουρνε τόσο ενάντια στον δικαστικό μηχανισμό, όταν έχασε την προστασία του και βρέθηκε κατηγορούμενος και προφυλακισμένος, βρήκε την ευκαιρία να εκφράσει την... εμπιστοσύνη του στην ελληνική δικαιοσύνη. Γλείφει το δικαστήριο, γιατί γνωρίζει ότι επίκειται καταδίκη του (τα στοιχεία που τον ενοχοποιούν δεν είναι μόνο οι μαρτυρικές καταθέσεις που δόθηκαν στο στάδιο της ακροαμα-

τικής διαδικασίας, αλλά και η πληθώρα των αναγνωστέων εγγράφων) και θέλει να χτίσει ελαφρυντικά (με την ποινική έννοια του όρου), προκειμένου να πέσει στα μαλακά.

Ο φίρερ και τα υπόλοιπα στελέχη και μέλη της ΧΑ ήταν τόσο σίγουροι ότι δε θα διωχθούν ποτέ για την εγκληματική φασιστική δράση τους και γι’ αυτό **στις συνομιλίες τους και στους υπολογιστές τους είχαν αφήσει πλούσιο ενοχοποιητικό υλικό, που κανένα δικαστήριο δε θα τολμήσει να αγνοήσει προκειμένου να οδηγήσει σε απαληκτική απόφαση** για τον φίρερ και πολλά από τα στελέχη της ΧΑ.

Ο Χατζηνικολάου, για να μην κατηγορηθεί ότι αβαντάρει ανοιχτά τον φίρερ της ΧΑ, του κάνει μια μακροσκελή ερώτηση, στην οποία, αφού μίλησε και πάλι για την... ταλαιπωρία που πέρασε και έκανε έναν προκλητικό συμψηφισμό ανάμεσα στη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και της πράσινες. Μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ο φίρερ αναγκάστηκε να σταματήσει τη βία των ταγμάτων εφόδου. Στους ανακριτές, ο φίρερ και οι υπολοίποι χρυσάφισι έλεγαν ψέματα, αρνούμενοι τη φασιστική τους δράση, και καταδικάζαν τη φασιστική βία! Αυτά τα θρασίμια, που έχασαν τη στήριξη και τη συγκάλυψη των δικωτικών μηχανισμών, εμφανίστηκαν στο δικαστήριο ως μέλη και στελέχη ενός σοβαρόδο-κοινοβουλευτικού εθνικιστικού κόμματος.

Ν.Χ.: Ο δημοσιογράφος δεν έχει όλο το υλικό της δίκης για να μπορεί να βγάλει συμπέρασμα (σ.σ. αμφιβάλλει δηλαδή, που έχασαν τη στήριξη και τη συγκάλυψη των δικωτικών μηχανισμών, εμφανίστηκαν στο δικαστήριο ως μέλη και στελέχη ενός σοβαρόδο-κοινοβουλευτικού εθνικιστικού κόμματος, σε σχέση με την τακτική που ακολουθήσατε στο παρελθόν; Θέλω να πω, σήμερα είναι και η μαύρη επέτειος του θανάτου του Φύσσα. Όπως μαύρη επέτειο θεωρώ εγώ και τον θάνατο των δύο νεαρών της ΧΑ. Χάθηκαν τρεις ζωές και αυτό είναι πολύ άσχημο, είναι μεγάλο κρίμα! Κοιτάζοντας προς τα πίσω και με αφορμή και αυτή τη δική και την ταλαιπωρία που πέρασάτε εσείς, βρεθήκατε προφυλακισμένος για αρκετούς μήνες -και φαντάζομαι ότι αυτή ήταν μία από τις δύσκολες εμπειρίες για σας- υπό το φως αυτής της ταλαιπωρίας, έχετε κά-νει κάποια αυτοκριτική;

Ν.Μ.: Κοιτάξτε να δείτε...

*Ν.Χ.: Για την τακτική. Θέλω να πω, μήπως -και κλείνω την ερώτηση και σας δίνω όλο το χρόνο για να απαντήσετε- μήπως να **συμπεληθούντα παιδιά στους δρόμους**, το να γίνονται επεισόδια ανάμεσα σε μέλη της ΧΑ -θυμάμαι εκεί στη Λαϊκή Αγορά ή την άλλη φορά με τους μετανάστες κλπ- μήπως όλα αυτά κάποια στιγμή γίνονται επικινδύνα και μπορούν να οδηγήσουν στο να χαθούν και ανθρώπινες ζωές;*

Η εγκληματική ναζιστική δράση της

ΧΑ υποβιβάζεται σε «συμπλοκή παιδιών στους δρόμους» (λες και πλακώθηκαν τα γυμνάσια Ταύρου και Ανω Πετραλώνων). Όμως, πέρα από τον υποβιβασμό της σχεδιασμένης εγκληματικής ναζιστικής δράσης σε «συμπλοκές θερμοαιμίων», αυτή η τοποθέτηση είναι ταυτόσημη και με την υπερασπιστική γραμμή που αναπτύσσουν στο δικαστήριο οι συνήγοροι υπεράσπισης των χρυσαυγιτών. Αυτοί έφτασαν να ισχυριστούν ότι η εν ψυχρώ δολοφονία του Παύλου Φύσσα έγινε μετά από συμπλοκή του Φύσσα με τον χρυσαυγίτη δολοφόνο Ρουπακιά!

Ο Μιχαλολιάκος πήρε την πάσα του Χατζηνικολάου και άρχισε να υποκριτικά κηρύττουμε καταδίκη της βίας, προκειμένου να χτίσει ο ίδιος και η φασιστοπαρέα του το ελαφρυντικό της ελκρινούς μεταμέλειας για τα εγκλήματα που διέπραξαν.

Ο Χατζηνικολάου συνέχισε να ρωτά τον Μιχαλολιάκο (ούτε μια φορά δεν τον ρώτησε για τη δολοφονία του Π. Φύσσα!), ο φίρερ συνέχισε να δίνει απαντήσεις και προς το τέλος άρχισε να τον ρωτάει για τις δηλώσεις του Χρήστου Παππά για τον Χίτλερ. Παραθέτουμε το υπόλοιπο της συνέντευξης, χωρίς δικό μας σχολιασμό:

Ν.Χ.: Εχω κείμενα μπροστά μου, κ. Μιχαλολιάκο. Εχω κείμενο του Χρήστου του Παππά, που έλεγε ο Φίρερ του Γερμανικού Ράιχ, αυτός ο οραματιστής της Νέας Ευρώπης, και η Εύα Μπράουν αυτοκτόνησαν στις τρειςήμισι της 30ής Απριλίου του 1945.

Ν.Μ.: Τι ερμηνεία έχει αυτό το κείμενο; Ν.Χ.: Τώρα θα σας πω, θα το καταλάβετε, την ίδια ημέρα...

Ν.Μ.: Να σας ρωτήσω κάτι;

Ν.Χ.: Είναι 1983 το κείμενο.

Ν.Μ.: Μπράβο. Την ίδια μέρα, μετά από 30 χρόνια, εμείς οι έλληνες εθνικιστές...

Ν.Χ.: Αφήστε με να ολοκληρώσω και θα μου απαντήσετε.

Ν.Μ.: Γιατί δεν βάζετε κάποιο κείμενο του Τσίπρα για το Στάλιν, που ήτανε στην ΚΝΕ.

Ν.Χ.: Είναι το ένα ξεπλένει το άλλο, ε;

Ν.Μ.: Οχι, δεν είναι το ένα ξεπλένει το άλλο. Είναι η επικλετικότητα, όχι η δική σας, αλλά του δημοσιογραφικού κόσμου. Βάζει τους κομμουνιστές σαν μεγάλους δημιουργτές, που είναι τα χέρια τους βουτηγμένα στο αίμα σε ολόκληρη την Ευρώπη, αλλά και στην Ελλάδα. Και από εκεί και πέρα, παίρνετε αφορμή, ένα απλό κείμενο κάποιου, πριν 33 χρόνια, και προσπαθείτε να αποδώσετε χαρακτηρισμό σε ένα κόμμα που δραστηριοποιείται τα τελευταία χρόνια.

Ν.Χ.: Μια το παλιό κείμενο, μια το καινούργιο τατουάζ που λέει έτσι δεν είναι γιοιβέτσι, μια για το χαρτερισμό που είναι ίδιος με το χαρτερισμό τότε...

Ν.Μ.: Για την προτομή του Στάλιν στον ΚΚΕ δεν άκουσα να γίνεται κάποια κριτική. Οι άνθρωποι το φωνάζουν σε σύνθημα: ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΜΕΛΙΓΓΑΣΣ. Και όσον αφορά τον ακτιβισμό, κύριε Χατζηνικολάου, υπήρξαν και επίλεκτα στελέχη της ΝΔ και του δημοσιογραφικού κόσμου, που κάποτε είχαν ανάλογες ομάδες περιφρονησίσεως (σ.σ. έτσι βαφτίζεις ο φίρερ τα τάγματα εφόδου!). Στην Καλαμάτα είχαν γίνει μεγάλα επεισόδια, είχαν πέσει πυροβολισμοί, είχαν γίνει τραυματισμοί. Σ’ αυτά δεν βλέπω κανένα να αναφέρεται.

Ν.Χ.: Αλήθεια είναι αυτό.

Ν.Μ.: Οσον αφορά την πολιτική ευθύνη

Εργασιακό πολυνομοσχέδιο γκεμπελίστικης έμπνευσης

Νέο πλήγμα στον ΕΦΚΑ και τις συντάξεις

Την περασμένη Τρίτη, αφού προηγήθηκε μια εκκωφαντική εκστρατεία (περιλάμβανε ακόμα και συναντήσεις της Αχτσιόγλου με τους «πρόθυμους» της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας), κατατέθηκε στη Βουλή ένα πολυσέλιδο νομοσχέδιο με κοινότητες συνταξιοδοτικές και εργασιακές για γηπεδικά ζητήματα!

Ν.Χ.: Κύριε Μιχαλολιάκο, σας ευχαριστώ.

Ν.Μ.: Ευχαριστώ και εγώ πολύ. Να είσαστε καλά.

Ν.Χ.: Καλή σας ημέρα.

Ν.Μ.: Γεια σας.

Θυμίζουμε ότι στις 18 Σεπτέμβριο του 2013, με δελτίο Τύπου, η ΧΑ παρουσίασε την εν ψυχρώ δολοφονία του Παύλου Φύσσα από το στέλεχός της ως σύγκρουση για γηπεδικά ζητήματα!

Πέρα από τη δήλωση περί ανάληψης της πολιτικής ευθύνης για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, την οποία -όπως είπαμε- το δικαστήριο πρέπει να λάβει σοβαρότατα υπόψη του, αξίζει να σχολιάσουμε και την προσπάθεια του φιρερίσκου να οβήσει το ναζιστικό παρελθόν του ίδιου και των στελεχών του, με τον ισχυρισμό ότι αυτά ήταν κάποιου... νεανικό στοχασμό! που δεν έχουν καμιά σχέση με το... νόμιμο ελληνικό εθνικιστικό κόμμα της ΧΑ.

Πολύ πρόσφατα, στις 15 Μάρτη του 2017, σε συνέντευξη του σε δημοσιογράφο του Unpolitical.gr, ο φίρερ δήλωσε αμετανόητος ναζί, υπερασπιζόμενος τα παλιά κείμενα (αυτά που το 2015, στον Χατζηνικολάου, παρουσιάσε σαν... νεανικά αμαρτήματα κάποιων στελεχών).

Αξιζει να σημειωθεί ότι τη δήλωση υπεράσπισης του ναζισμού ο φίρερ την έκανε και πάλι κλείνοντας τη συνέντευξη και χωρίς να ρωτηθεί. Ιδού το σχετικό απόσπασμα:

Unpolitical.gr: Εμείς εδώ είμαστε ανοικτά τα μικρόφωνα και για όλους, έτσι όπως το ξεκινήσαμε τώρα θα συνεχίσουμε.

Ν.Μ.: Σας ευχαριστώ. Αυτό θέλω να πω κλείνοντας...

Unpolitical.gr: Βεβαίως.

*Ν.Μ.: Η ΧΑ να συνεχίσει να αγωνίζεται, δεν κάνει επτάδες στις αρχές της, μένει σταθερά σ’ αυτά τα οποία πιστεύει και επίσης επειδή **κάποιοι κάνουν αναφορά για κάποια κείμενα στο παρελθόν, κάποιες φωτογραφίες κτλ**, να τους πω, τους έχω γραμμένους στα παλαιότερα των υποδήμάτων μου και **δεν μετανιώω για τίποτα. Είμαι περήφανος**.*

Unpolitical.gr: Μιλάμε για το βίντεο, τις φωτογραφίες.

Ν.Μ.: Είμαι περήφανος γιατί δεν είμαι κλέφτης, δεν είμαι πολιτικάντης, δεν υπητό φως αυτής της ταλαιπωρίας που είναι ίδιος με το χαρτερισμό τότε...

Unpolitical.gr: Σημαντικής σας δήλωση, σας ευχαριστούμε πάρα πολύ.

Ν.Μ.: Και εγώ σας ευχαριστώ.

Όπως βλέπουμε, αυτό που έλεγε το 2015 στον Χατζηνικολάου, περί κειμένου που έγραφε κάποιος πριν από τριάντα χρόνια, ήταν παραμύθια της Χαλιμάς. **Ο φίρερ Μιχαλολιάκος παραμένει ένας αμετανόητος εθνικοσοσιαλιστής, ένας μεγάλος θαυμαστής του Χίτλερ, τον οποίο έχει ως πρότυπο.**

Εργασιακό πολυνομοσχέδιο γκεμπελίστικης έμπνευσης

Νέο πλήγμα στον ΕΦΚΑ και τις συντάξεις

ΕΤΟΣ	Εργοδοτ. Εισφορές	ΕΣΟΔΑ εκατ. ευρώ	ΑΠΩΛΕΙΑ εκατ. ευρώ
2017	3,33%	311	875
2018	6,67%	621	575
2019	10%	905	281
2020	13,33%	1186	ο
ΣΥΝΟΛΟ			1.731

εσόδων 1.731 εκατομμύρια, ίση περίπου με το 1% του ΑΕΠ! Τεράστια απώλεια που αποσιωπήθηκε από τα Μαζικά Μέσα Παραπληροφόρησης.

Εύκολα ξεπηδά το ερώτημα: αφού το 1% του ΑΕΠ, που οι τρικόανθοι ζητούσαν να εξοικονομηθεί από τις συντάξεις, αφαιρέθηκε ήδη από τα έσοδα του ΕΦΚΑ με την προκλητική αυτή μείωση της εισφοράς που πρέπει να καταβάλλει το Δημόσιο ως εργοδότης, γιατί συμφωνήθηκε και το πετσόκομμα των λεγόμενων προσωπικών διαφορών, που θα προκύψουν μετά τον επανυπολογισμό των συντάξεων με βάση το νόμο Κατρούγκαλου, ώστε να εξασφαλιστεί ένα επιπλέον 1% του ΑΕΠ; Ποια τρύπα θα καλυφθεί με τη ληστεία των 1.731 εκατομμυρίων ευρώ από τον ΕΦΚΑ; Εκείνο που αποκαλύπτεται είναι ότι το **Μνημόνιο των Τσιποκαμμένων έχει κρυφές πτυχές που κάνουν σφοδρότερη την επίθεση στους συνταξιούχους**.

Για το νόμο Κατρούγκαλου δε θα πούμε τίποτα περισσότερο από αυτό που λέμε από τη στιγμή που δημοσιοποιήθηκε ως νομοσχέδιο: επέρχεται πλήρης κατάρνηση του κοινωνικού ασφαλιστικού συστήματος και μαζική νομιμοποίηση της μαύρης αγοράς εργασίας (άρθρο 60 ν. 4387/2016).

Σε ό,τι αφορά το νομοσχέδιο, όπως θα δούμε, με το άρθρο 1 ισχυροποιούν νομικά την Κοινή Υπουργική Απόφαση (ΚΥΑ) του Νοεμβρίου του 2016 των Α. Πετρόπουλου και Γ. Χουλιάρη, σύμφωνα με την οποία **την τριετία 2017-2019 ο ΕΦΚΑ θα χάσει 1.731 εκατομμύρια ευρώ, λόγω της μειωμένης εργοδοτικής εισφοράς που πρέπει να καταβάλλει το δημόσιο ως εργοδότης**, για την απασχόληση των τακτικών και μετακλητών υπαλλήλων του Δημοσίου και της Βουλής, των τακτικών υπαλλήλων των ΝΠΔΔ, των ΟΤΑ α’ και β’ βαθμ. φυσικά για κάποιον φιλεργαμύ, των ιερέων και των υπαλλήλων των εκκλησιαστικών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

Στο άρθρο 5, παράγραφος 4 του αντισφαλιστικού νόμου 4387/2016 προβλέπεται η έκδοση ΚΥΑ που θα καθορίζει το ύψος της εργοδοτικής εισφοράς του δημοσίου για την απασχόληση των υπαλλήλων που προαναφέρουμε. Ετσι, εκδόθηκε η ΚΥΑ του Πετρόπουλου-Χουλιάρη (ΦΕΚ 4005 Β), με την οποία προβλέπεται τμηματική αύξηση της εργοδοτικής εισφοράς, από 3,33% το 2017 σε 13,33% το 2020. Τώρα, η κυβέρνηση Τσιπροκαμμένων ισχυροποιεί αυτή την ΚΥΑ με το άρθρο 1 του νέου πολυνομοσχεδίου.

Από τον Πίνακα στην κορυφή της σελίδας, που τον φτιάξαμε με βάση τα στοιχεία της ΚΥΑ, διαπιστώνουμε ότι ο ΕΦΚΑ χάνει σημαντικά έσοδα από την αυθαίρετη και παράνομη μείωση της εργοδοτικής εισφοράς του δημοσίου, για τρία συνεχή χρόνια, από 13,33% σε 3,33% το 2017, σε 6.67% το 2018 και σε 10% το 2019. Από αυτή τη μείωση της εργοδοτικής εισφοράς **ο ΕΦΚΑ έχει απώλεια**

1.1.2019 θα πέσει νέο άγριο μαχαίρι στις συντάξεις, με πετσόκομα της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς, «κινεζοποιώντας» τη συντριπτική πλειοψηφία των συνταξιούχων.

Ολ’ αυτά φαίνονται ακόμα πιο προκλητικά υπό το φως των αποκαλύψεών μας για τη διαχρονική ληστεία των ασφαλιστικών ταμείων από τους καπιταλιστές, με τις πλάτες των κυβερνήσεων (και της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ). Στο προηγούμενο φύλλο της «Κόντρας», σε ανάλυση με τίτλο «Κατακλέβουν τα Ασφαλιστικά Ταμεία οι καπιταλιστές», αποκαλύψαμε ότι:

♦ Το χρέος προς τα ασφαλιστικά ταμεία, τον Μάρτη του 2017, είχε ανέλθει σε 22,5 δισεκατομμύρια ευρώ!

♦ Οι μεγαλοκαπιταλιστές που χρυσούσαν στα ασφαλιστικά ταμεία πάνω από 1 εκατ. ευρώ τον Οκτώβρη του 2014 ήταν 871 και χρυσούσαν 3.007 εκατ. ευρώ, ενώ τον Μάρτη του 2017 είχαν αυξηθεί σε 1.594 και οι οφειλές τους είχαν εκτοπαθεί στα 6.381 εκατ. ευρώ!

Έχοντας στη διάθεσή μας τα στοιχεία και του δευτέρου τριμήνου του 2017, βλέπουμε ότι συνεχίζουν να αυξάνονται και ο αριθμός των μεγαλοσφειλετών και το σύνολο των σφειλών τους. Συγκεκριμένα, οι μεγαλοσφειλέτες (οφειλή πάνω από 1 εκατ. ευρώ) αυξήθηκαν από 1.594 σε 1.634, ενώ οι συνολικές οφειλές τους αυξήθηκαν από 6.381 σε 6.530 εκατ. ευρώ. Όσο για τις συνολικές οφειλές προς τα ασφαλιστικά ταμεία, αυξήθηκαν... αίσίως στα 23,32 δισ. ευρώ!

Αν δούμε την περίοδο που κυβερνούσε ο ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, έχουμε:

♦ Τον Μάρτη του 2015, συνολικές οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία 14,4 δισ. ευρώ, μεγαλοσφειλέτες 955 με οφειλές 3,34 δισ. ευρώ.

♦ Τον Ιούνιο του 2017, συνολικές οφειλές στα ασφαλιστικά ταμεία 23.32 δισ. ευρώ (αύξηση 62%!), με-γαλοσφειλέτες 1.634 (αύξηση 71%) με οφειλές 6,53 δισ. ευρώ (αύξηση 99%!).

Τα πήγαν... μια χαρά. Οι καπιταλιστές αυξάνουν την κλοπή των ασφαλιστικών ταμείων και οι Τσιπροκαμμένοι πετσόκοβουν τις συντάξεις! Αξιος ο μισθός τους (των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, όχι των καπιταλιστών).

Επιστρέφουμε στο πολυνομοσχέδιο, για να τονίσουμε ότι καμία από τις διατάξεις του δε βελτιώνει έστω και στο ελάχιστο τον αντιασφαλιστικό νόμο Κατρούγκαλου, που -πέραν των άλλων- εξαιτομικεύει το κοινωνικό ασφαλιστικό σύστημα. Εισάγει μερικές διατάξεις, οι οποίες φαινομενικά είναι ευνοϊκές για μια μερίδα ασφαλισμένων. Τις αναφέρουμε με τη σειρά.

Σύμφωνα με τον αντιασφαλιστικό νόμο Κατρούγκαλου, δικαιούνται το 90% της λεγόμενης εθνικής σύνταξης οι ασφαλισμένοι που κατοικούν τουλάχιστον 40 χρόνια στην Ελλάδα, δεν συνταξιοδοτούνται πρόωγα και ΕΦΚΑ, επιταχύνοντας τη χρεοκοπία αυτού του θνηγαγενοῦς ασφαλιστικού υπερταμείου. Και βέβαια, από

παίρνουν εθνική σύνταξη 345,60 ευρώ το μήνα, συν μερικές δεκάδες ευρώ από τη λεγόμενη ανταποδοτική σύνταξη.

[Λέμε «λεγόμενη ανταποδοτική σύνταξη», για πολλούς λόγους. Εδώ θα αναφέρουμε τον βασικό. Η εργατική τάξη παρά

Ενα νέο Λύκειο αυστηρά προσηλωμένο στην ειδίκευση -ειδικά η τελευταία τάξη του- με τη Γ' Λυκείου πλήρως υποταγμένη στην προσπάθεια πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και ένα σύστημα πρόσβασης ισχυρών ταξικών φραγμών περιέχει το προσχέδιο που έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο Παιδείας, έπειτα από τη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου, στο οποίο ο Γαβρόγλου παρουσίασε τις εν λόγω αλλαγές.

Η πρόταση για τη μεταρρύθμιση στο Λύκειο και το σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια έχει ως βάση την πρόταση του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ) και θα τεθεί σε διαβούλευση με τη μορφή νομοσχεδίου σύντομα.

Α', Β' και Γ' Λυκείου

Καταρχάς διευκρινίζουμε ότι διατηρούνται οι δυο τύποι Λυκείου, το ΓΕΛ για τους λίγους κι εκλεκτούς που θα αντέξουν τους νέους σκληρούς ταξικούς φραγμούς και το ΕΠΑΛ για τα παιδιά «ενός κατώτερου θεού», τα παιδιά της εργατικής τάξης.

Η «ενιαία αντιμετώπιση του Λυκείου», κατά τους συριζαίους, βασίζεται σε μια καρικατούρα, στον «αλληλο-δανεισμό» μαθημάτων μεταξύ ΓΕΛ και ΕΠΑΛ (δια ζώσης στην περίπτωση που τα δύο σχολεία συστεγάζονται, διαφορετικά εξ αποστάσεως, μέσω ειδικής πλατφόρμας). Με αυτόν τον τρόπο στηρίζουν και την «εγκαθίδρυση της πολυκλαδικότητας».

♦ Σύμφωνα με το προσχέδιο η Α' Τάξη για το ΓΕΛ και το ΕΠΑΛ θεωρείται τάξη γενικής παιδείας, αφού «σχεδόν όλα τα μαθήματα είναι υποχρεωτικά για όλους/ες».

♦ Από τη Β' τάξη αρχίζει η στροφή στην ειδίκευση. Τα μαθήματα επιλογής είναι περισσότερα από τα υποχρεωτικά για όλους μαθήματα. Η δικαιολογία που επιστρατεύεται από τους συριζαίους είναι ότι αυτό γίνεται για να «δοκιμάσουν οι μαθητές τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντά τους (στο ΓΕΛ με τη μορφή επιλογών εμβάθυνσης, στο ΕΠΑΛ με τη μορφή μαθημάτων τομέα)».

Η Β' τάξη χαρακτηρίζεται «μεταβατική».

♦ Η αποθώωση της ειδίκευσης συντελείται στη Γ' τάξη. Οι μαθητές «διαμορφώνουν το προσωπικό τους ωρολόγιο πρόγραμμα, με λίγες διδακτικές ώρες αφιερωμένες στα κοινά για όλους μαθήματα».

Η προσωπική διαδρομή του μαθητή διαμορφώνεται με βάση τις προτιμήσεις του για τις σχολές της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η τάξη αυτή του Λυκείου προσανατολίζεται

Λύκειο ειδίκευσης και όχι γενικής μόρφωσης

Σύστημα εισαγωγής σε ΑΕΙ-ΤΕΙ ισχυρών ταξικών φραγμών

απόλυτα στην πρόσβαση στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Το προσχέδιο αναφέρει χαρακτηριστικά: η Γ' τάξη «είναι τάξη προπαρασκευαστική είτε για τα ΑΕΙ είτε για την επαγγελματική ζωή μετά το λύκειο».

Ο περίφημος «αυτόνομος μορφωτικός χαρακτήρας» του Λυκείου πετιέται στα σκουπίδια. Το σχολείο που θα προσφέρει σε όλους τα ίδια μορφωτικά εφόδια είναι κάλπικη διακήρυξη, που αποτελεί μάλιστα παρελθόν. Τώρα στόχος τάχα είναι η «έμφαση στα ενδιαφέροντα των μαθητών».

Η Γ' Λυκείου είναι μια τάξη φροντιστήριο, με το αποκλειστικό ενδιαφέρον του μαθητή να είναι στραμμένο στην είσοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Το υπουργείο Παιδείας ισχυρίζεται ότι το νέο σύστημα θα μειώσει την ανάγκη «εξωσχολικής υποστήριξης» και ο μαθητής θα δείχνει περισσότερο ενδιαφέρον για το σχολείο του. Ο ισχυρισμός αυτός είναι καθαρά παραπλανητικός. Το σχολείο που είναι προσανατολισμένο στον τρόπο πρόσβασης στα ΑΕΙ-ΤΕΙ αποτελεί την ικανή συνθήκη για το φούντωμα της παραπαιδείας.

♦ Στη νέα δομή του Λυκείου μειώνονται τα μαθήματα.

α) Στη Β' ΓΕΛ θα υπάρχουν 10 μαθήματα (7 υποχρεωτικά και 3 επιλογής σε 34 ώρες διδασκαλίας) από τα 18 που υπάρχουν σήμερα.

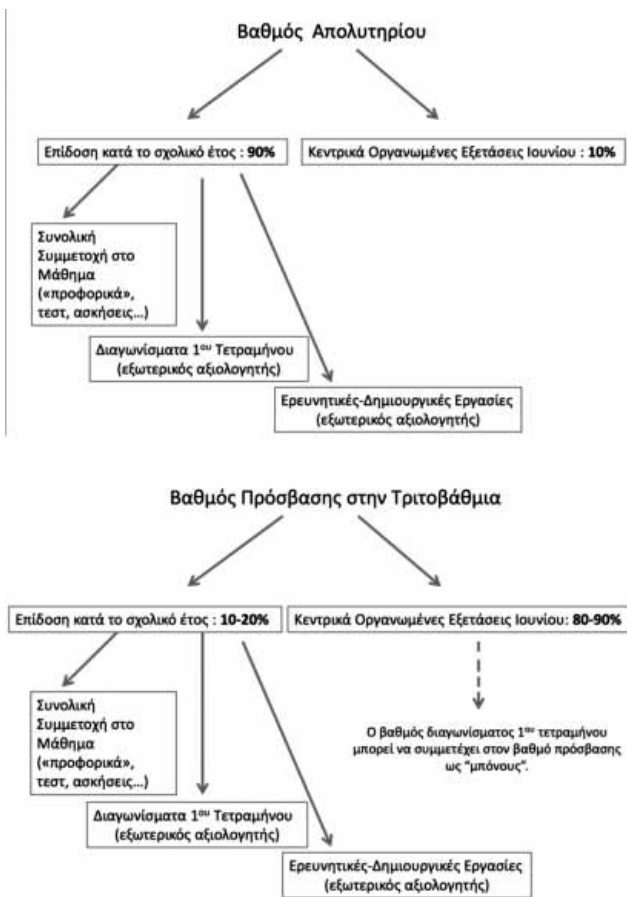
β) Στη Γ' ΓΕΛ θα υπάρχουν 7 μαθήματα (3 υποχρεωτικά και 4 επιλογής σε 29 ώρες) από τα 15 που είναι σήμερα.

♦ Επιδιώκεται αύξηση των ωρών ανά μάθημα. Στη Β' ΓΕΛ τα περισσότερα μαθήματα θα είναι 4/ώρα και στη Γ' ΓΕΛ είναι 6/ώρα.

Όλα τα εξάωρα μαθήματα είναι μαθήματα που μετράνε στον βαθμό πρόσβασης στα ΑΕΙ (παρότι άλλα μετράνε περισσότερο και άλλα λιγότερο).

♦ Αν κάποιος μαθητής δεν προτίθεται να συνεχίσει σπουδές στην τριτοβάθμια, επιλέγει μαθήματα που «δίνουν εφόδια για την επαγγελματική ζωή του», εφόδια δηλαδή που επιβάλλει σήμερα η καπιταλιστική αγορά εργασίας ακόμη και για τις κατώτερες θέσεις, εάν κάποιος σταθεί τυχερός και δεν περάσει κατευθείαν στη μακρόχρονη ανεργία (ξένες γλώσσες, πληροφορική, πρακτική λογιστική...).

♦ Οι συριζαίοι θέλοντας να

κερδίσουν πόντους, αφού σε όλα τα άλλα μέτωπα πάνε κατά διαόλου, ανακοίνωσαν επίσης τη «σταδιακή επέκταση της υποχρεωτικής εκπαίδευσης».

Το προσχέδιο αναφέρει: «Επί δεκαετίες η υποχρεωτική εκπαίδευση έχει καθηλωθεί με όριο το 15ο έτος. Επεκτείνουμε την υποχρεωτική εκπαίδευση έως το 18ο έτος για τη γενιά που ξεκινά το σχ. έτος 2017-8 την Α' Λυκείου».

Η υποχρεωτικότητα δεν αποκλείει, βεβαίως, τη μαθητική διαρροή στο σκληρό και απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα. Αυτό συμβαίνει και σήμερα που ισχύει η 9χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση. Χρειάζεται εκ βάθρων ανατροπή του καπιταλισμού και απαγόρευση της εργασίας ως τα 18 χρόνια για να γίνει πράξη αυτός ο στόχος.

Στο προσχέδιο επίσης δεν διευκρινίζεται εάν το μέτρο της υποχρεωτικότητας ως το 18ο έτος αφορά και το ΕΠΑΛ ή μόνο το ΓΕΛ.

Το απολυτήριο του Λυκείου

Το απολυτήριο της Γ' Λυκείου προκύπτει

«Α. σε ένα ποσοστό (90%) από τους βαθμούς των 2 τετραμήνων.

Οι βαθμοί των τετραμήνων λαμβάνουν υπόψη τη συνολική συμμετοχή στην τάξη, καθώς και

1. το διαγώνισμα του τετραμήνου το οποίο διεξάγεται σε όλα τα σχολεία συγκεκριμένη μέρα για κάθε μάθημα, με θέματα που καταθέτουν σε ειδική πλατφόρμα τα χαράματα της ίδιας μέρας επιτροπές εμπειρων εκπαιδευτικών από όλες τις περιφέρειες και με αυτόματη διόρθωση των απαντήσεων (ηλεκτρονικό σύστημα),

2. μια εκτενή εργασία που πραγματοποιείται για κάθε μάθημα εντός του σχολείου υπό την καθοδήγηση και την επίβλεψη του/της εκπαιδευτικού του μαθήματος, που κατατίθεται σε ειδική πλατφόρμα όπου ελέγχεται για την περίπτωση αντιγραφής και που βαθμολογείται ανώνυμα από αξιολογητές ειδικού μητρώου.

Β. σε ένα ποσοστό (10%) από τους βαθμούς κεντρικά οργανωμένων εξετάσεων στις οποίες τα γραπτά διορθώνονται ανώνυμα».

Εχουμε, δηλαδή εξετάσεις στο τέλος του πρώτου τετραμήνου (Ιανουάριο) πανελλαδικού χαρακτήρα με τη συμμετοχή εξωτερικών αξιολογητών και την εκπόνηση «εκτενούς εργασίας» που κρίνεται επίσης από εξωτερικούς αξιολογητές. Κοντολογίς, έχουμε αξιολογικές διαδικασίες πανελλαδικού χαρακτήρα σε όλη τη διάρκεια της Γ' Λυκείου. Και φυσικά υπάρχουν και η συμμετοχή στο μάθημα (προφορικά), τα συνεχή τεστ, κ.λπ.

Στο τέλος της Γ' Λυκείου διεξάγονται πανελλαδικές εξετάσεις («κεντρικά οργανωμένες εξετάσεις») σε τέσσερα (4) μαθήματα.

Εχουμε συνεπώς ένταση και προσθήκη νέων ισχυρών ταξικών φραγμών (πανελλαδικού χαρακτήρα εξετάσεις Ιανουαρίου, «εκτενής εργασία» κρινόμενη από εξωτερικούς αξιολογητές, «κεντρικά οργανωμένες εξετάσεις» σε 4 μαθήματα τον Ιούνιο). Το Λύκειο καθίσταται δύσβατο για τα παιδιά χωρίς κοινωνικά-οικονομικά-πολιτικά εφόδια από το οικογενειακό τους περιβάλλον.

Ο τρόπος εισαγωγής στην τριτοβάθμια

Τα ποσοστά που αφορούν το βαθμό του απολυτηρίου και τις «κεντρικά οργανωμένες εξετάσεις» στα 4 μαθήματα αντιστρέφονται όταν πρόκειται για τον υπολογισμό του βαθμού πρόσβασης.

Ο βαθμός πρόσβασης προκύπτει

Α) από τις κεντρικά οργανωμένες εξετάσεις στα 4 μαθήματα (90%) και

Β) από τον βαθμό του απολυτηρίου (10%).

Το προσχέδιο αναφέρει ότι «Τα διαγωνίσματα του Ιανουαρίου θα συμμετέχουν στον βαθμό πρόσβασης με ένα ποσοστό μόνον αν βελτιώνουν τον βαθμό του Ιουνίου, αλλιώς δεν θα μετράνε», δίνοντας ένα «πολύ σημαντικό "μπόνους" στους μαθητές». Αυτό, όμως, δεν ισχύει καθώς ο βαθμός πρόσβασης συνδιαμορφώνεται από το απολυτήριο και τις «κεντρικά οργανωμένες εξετάσεις» στα 4 μαθήματα, ενώ με τη σειρά του ο βαθμός του απολυτηρίου προκύπτει και από τον συνυπολογισμό των εξετάσεων του Ιανουαρίου.

Θέλοντας να παραπέμψουν στο παραπλανητικό προεκλογικό τους σύνθημα της «ελεύθερης πρόσβασης», οι συριζαίοι παίζουν το προπαγανδιστικό χαρτί της σταδιακής αύξησης της συμμετοχής του απολυτηρίου στο βαθμό πρόσβασης. Κι έτσι, όμως, να έχουν τα πράγματα, δεν πρόκειται για ελεύθερη πρόσβαση, αφού, όπως προκύπτει από τα παραπάνω, το απολυτήριο του Λυκείου θα αποκτάται έπειτα από συνεχείς αξιολογικές διαδικασίες, μεταξύ των οποίων τρεις πανελλαδικού χαρακτήρα.

Το προσχέδιο σημειώνει:

«Την πρώτη χρονιά εφαρμογής η συμμετοχή του απολυτηρίου στον βαθμό πρόσβασης θα είναι περιορισμένη (μέγιστο 20%) και σταδιακά θα αυξάνεται, καθώς θα εμπεδώνεται η εμπιστοσύνη στην ενδοσχολική αξιολόγηση».

♦ «Οι κεντρικά οργανωμένες εξετάσεις του Ιουνίου αφορούν τέσσερα (4) μαθήματα. Πλην της Νέας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματίδας, που είναι μάθημα κοινό για όλους, τα υπόλοιπα τρία είναι μαθήματα εμβάθυνσης που επιλέγει κάθε μαθητής/τρια. Εφόσον επιδιώκει την εισαγωγή του/της στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, επιλέγει ζεύγος μαθημάτων που δίνει πρόσβαση σε συγκεκριμένο επιστημονικό πεδίο. Ως 3ο μάθημα εμβάθυνσης

• είτε επιλέγει μάθημα που συνδυάζεται με κάποιο μάθημα του αρχικού ζεύγους δημιουργώντας νέο ζεύγος, που δίνει πρόσβαση και σε άλλο επιστημονικό πεδίο,

• είτε επιλέγει μάθημα που προαπαιτείται για συγκεκριμένα τμήματα (σε συνδυασμό με το ζεύγος που επέλεξε), δηλ. σχέδιο, ξένες γλώσσες, μουσική,

• είτε απλώς επιλέγει ένα μάθημα που τον ενδιαφέρει».

Άλλες αλλαγές

Το προσχέδιο αναφέρει ότι θα γίνουν αλλαγές στο περιεχόμενο των μαθημάτων και στις πρακτικές διδασκαλίας και αξιολόγησης. Σε αυτή την κατεύθυνση σχεδιάζεται συστηματική επιμόρφωση των εκπαιδευτικών.

Το υπουργείο Παιδείας ισχυρίζεται ότι ο «προπαρασκευαστικός χαρακτήρας της Γ' Λυκείου» παρόλ' αυτά «υπηρετεί τους γενικότερους στόχους της εκπαίδευσης». Γι' αυτό και ετοιμάζεται «ανανέωση» του θεσμού των μαθητικών κοινοτήτων.

Είναι γελοίο να ισχυριζόμαστε ότι οι μαθητές που θα έχουν ζευτεί στο άρμα μιας απίστευτα σκληρής και ανταγωνιστικής διαδικασίας (τουλάχιστον από τη Β' Λυκείου) θα έχουν το κουράγιο και το μυαλό να ασχοληθούν με ευρύτερα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα, ώστε να διαμορφωθούν σε «δημοκρατικούς, ενεργούς, σκεπτόμενους, δημιουργικούς πολίτες». Ρομποτάκια, πειθήνια όργανα της καπιταλιστικής μηχανής προετοιμάζονται να γίνουν.

Και βεβαίως αποτελεί μυστήριο το τί θα περιλαμβάνει αυτή η «ανανέωση» των μαθητικών κοινοτήτων. Τα μνημόνια, ο εξανδραποδισμός της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων συνηγορούν σε σφιχτότερες μορφές και διαδικασίες.

Γιούλα Γκεσούλη

Επίσκεψη Μακρόν

Ζωντανεύουν την ξενοδοχεία

Τις μνήμες της πιο αισχρής ξενοδοχείας αναβιώνει η προπαγάνδα των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ενόψει της έλευσης στην Αθήνα του γάλλου προέδρου Εμανουέλ Μακρόν. Θα συνοδεύεται, λένε, από επιχειρηματίες οι οποίοι σχεδιάζουν επενδύσεις στην Ελλάδα, για να μας βγάλουν από την κρίση. Δίνουν «ψήφο εμπιστοσύνης στην ελληνική οικονομία», όπως λέει ο Τσίπρας, παρουσιάζοντας το δικό του success story.

Συνήθως, όλη αυτή η προπαγάνδα δε βρίσκει αντίκρισμα στην πραγματικότητα, πριν όμως δούμε συγκεκριμένα πώς έχουν τα πράγματα με την επίσκεψη Μακρόν, πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό καθαυτό το υλικό περιεχόμενο της ξενοδοχείας, την οποία σε όλη τη διάρκεια του 20ού αιώνα αντιπάλεψε με επιτυχία το κομμουνιστικό κίνημα και οι αριστερές δυνάμεις που συμμορεύτηκαν μαζί του.

Η εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση του 1821 ουδέποτε ολοκλήρωσε τον αστικοδημοκρατικό της χαρακτήρα. Το νεοσύστατο ελληνικό κράτος βρέθηκε από την πρώτη στιγμή στα νύχια της εξάρτησης από τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Η ελληνική αστική τάξη από την αρχή ακόμα περιορίστηκε σε μεταπρατικές δραστηριότητες. Ο φυσικός πλούτος της χώρας παραδόθηκε αρχικά στις μεγάλες επιχειρήσεις των αποικιοκρατικών δυνάμεων που εξελίχθηκαν σε καπιταλιστικά μονοπώλια. Για όλα αυτά έχουν γίνει εκτενέστατες αναλύσεις από το ΚΚΕ και τους διανοούμενους του, πριν και μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο, που διατηρούν μέχρι σήμερα την επικαιρότητά τους και το πολιτικό τους βάθος.

Η θεωρία της «μεγάλης ιδέας» ήρθε από το εποικοδόμημα να συμπληρώσει την πρακτική του ξεπουλήματος στο ξένο κεφάλαιο και του κομπροδόρικού ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης. Η «μεγάλη ιδέα», που οδήγησε σε πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς και καταστροφές που τις πλήρωσε σκληρά ο ελληνικός λαός, έλεγε πως η Ελλάδα είναι μικρή και δεν μπορεί να αναπτυχθεί παρά μόνο με τη βοήθεια του ξένου κεφαλαίου. Όταν η Ελλάδα μεγάλωσε, φτάνοντας στα σημερινά της σύνορα, η «μεγάλη ιδέα» άρχισε να «κοιτάζει» προς Ανατολάς. Κι όταν το παραμύθι της «κόκκινης μηλιάς» συντετριβή από τον αναδυόμενο τουρκικό εθνικισμό, που έδωσε το δικό του απελευθερωτικό αγώνα ενάντια στις αγγλογαλικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, που χρησιμοποίησαν ως αιχμή του δόρατός τους τον ελληνικό εθνικισμό, η ξενοδοχεία ενδόθηκε τα κούρελά της «ψωροκώσταινας». Αυτή ήταν η ιδέα που καλλιέργησαν για την Ελλάδα οι αστοί, τα πολιτικά τους ενεργούμενα και η φτηνιάρικη διανόηση

της.

Απέναντι στην ξενοδοχεία της ελληνικής αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού ορθώθηκε το νεαρό κόμμα της εργατικής τάξης, το επαναστατικό ΚΚΕ. Απέδειξε με πειστικό τρόπο ποια είναι η αιτία της κακοδαιμονίας του ελληνικού λαού. Απέδειξε ότι ο ελληνικός λαός μπορεί να ευτυχήσει στον τόπο του, φτάνει να απαλλαγεί από τον καπιταλισμό και την ιμπεριαλιστική εξάρτηση. Ήταν τόσο δυνατό το μήνυμά του ΚΚΕ και τόσο βαθιά και ουσιαστική η δουλειά των διανοουμένων του, που μετά την απελευθέρωση από τη ναζιφασιστική κατοχή οι ιδέες του έγιναν κυρίαρχες, μολοντί σύντομα το Κόμμα και ο εαμικός κόσμος τέθηκαν υπό διωγμόν.

Μέχρι τα χρόνια της χούντας, η ξενοδοχεία είχε τον αποκάλυπτο χαρακτήρα που περιγράψαμε. Στη χούντα, τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του λαού μας δυνάμωσαν. Ιδιαίτερα στη νεολαία, ιδιαίτερα στα πανεπιστήμια που εκπαίδευαν τη μελλοντική διανόηση, μέρος της οποίας θα αναλάμβανε κρίσιμα πόστα στην πολιτική και οικονομική ζωή. Ετσι, στη μεταπολίτευση η ξενοδοχεία άρχισε να μασκαρεύεται, να εκσυγχρονίζεται, να εκφέρεται με διαφορετικό λόγο. Εγινε «ισότιμη συνεργασία με το ξένο κεφάλαιο», «δεν πωλούνται τα ασημικά», «οι στρατηγικοί χαρακτήρα επιχειρήσεις θα παραμείνουν στο κράτος», «λιμάνια και αεροδρόμια δεν πωλούνται» κτλ.

Κατά τη δεύτερη περίοδο διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ (1993-2004) η παλιά «εθνικοανεξαρτησιακή» και «εθνικοαναπτυξιακή» πολιτική μπήκε στο ράφι. Αυτό συνεχίστηκε κατά την περίοδο διακυβέρνησης του Καραμανλή του νεότερου (2004-2009) και... απογειώθηκε κατά τα μνημονιακά χρόνια, όταν βγήκαν στο σφυρί και «τα ασημικά» (δική τους παλαιότερη έκφραση).

Ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που κατά την πρώτη πενταετία της μνημονιακής περιόδου (2010-2014) θυμήθηκε την παλιά ρητορική. Οχι μόνο κραύγαζε ότι θα σταματήσει τις ιδιωτικοποιήσεις, αλλά και... απειλούσε τους επενδυτές να μην τολμήσουν να αγοράσουν, γιατί «θα χάσουν τα λεφτά

τους». Και τι δεν έλεγαν. Οτι θα πάρουν πίσω τον ΟΤΕ από τη Deutsche Telekom. Οτι δεν πρόκειται να πουλήσουν ούτε τετραγωνικό εκατοστό από τις μονάδες της ΔΕΗ. Οτι θα ακυρώσουν την πώληση μεριδίων από την ΕΥΔΑΠ και την ΕΥΑΘ. Οτι θα κάνουν την έκταση του πρώην αεροδρόμιου του Ελληνικού, μητροπολιτικό πάρκο. Οτι δε θα προχωρήσουν το διαγωνισμό για το ξεπούλημα των δεκαεσσομένων περιφερειακών αεροδρομίων. Οτι θα ακυρώσουν τη σύμβαση με την Cosco και δεν πρόκειται να πουλήσουν ούτε μετοχή από λιμάνια και μαρίνες. Οτι δε θα δώσουν στα κοράκια του real estate και του τουρισμού εκτάσεις-φιλέτα του ελληνικού κράτους σε τουριστικές περιοχές. Οτι θα πάρουν τους αυτοκινητόδρομους από τους ντόπιους και ξένους εργολάβους.

Η τύχη τα έφερε έτσι ώστε να είναι αυτοί που ολοκλήρωσαν όλα τα ξεπουλήματα που είχαν ετοιμάσει οι προηγούμενοι! Οχι μόνο δεν πήραν τον ΟΤΕ, αλλά ξεπούλησαν στη ΔΤ και το μικρό μετοχικό μερίδιο που κατείχε ακόμα το ελληνικό δημόσιο. Οχι μόνο δεν ακύρωσαν τη σύμβαση με την Cosco, αλλά της έδωσαν και το υπόλοιπο λιμάνι του Πειραιά, ενώ έδωσαν σε γερμανογαλλικό κονσόρτσιουμ το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Οχι μόνο δεν έκαναν το Ελληνικό μητροπολιτικό πάρκο, αλλά το έκαναν πακέτο με το παραλιακό μέτωπο του Αγίου Κοσμά και το ξεπούλησαν σε κοινοπραξία αρπακτικών του real estate με «μπροστινό» τον όμιλο Λάτση. Τα περιφερειακά αεροδρόμια πήγαν στη γερμανική Fraport, οι εκτάσεις-φιλέτο ξεπουλιούνται η μία μετά την άλλη, οι αυτοκινητόδρομοι παρέμειναν στους εργολάβους (στις κοινοπραξίες ηγούνται πλέον μονοπώλια, όπως η γερμανική Hochtief και η γαλλική Vinci) και έπεται συνέχεια με το ξεπούλημα της Εγνατίας και του φιλέτου των φιλέτων (creme de la creme, όπως θα έλεγε ο «φίλος μας» ο Μακρόν), της ΔΕΗ. Αλλωστε, στους Τσιπροκαμμένους ανήκει το μεγαλύτερο ξεπούλημα από καταβολής νεοελληνικού κράτους, με την εκχώρηση όλης της ακίνητης και κινητής περιουσίας του ελληνικού κράτους στο

περιβόητο Υπερταμείο Ιδιωτικοποιήσεων, που διοικείται από στελέχη των ιμπεριαλιστών δανειστών (ανάμεσά τους και Ελληνες). Ο,τι λιγουρευτεί κάποιο από τα μονοπώλια της Δύσης θα περνάει στην κατοχή του «μπιρ παρά», μέσω του Υπερταμείου. Αλλωστε, όπως θα διαβάσετε στη διπλανή στήλη, ο υπουργός Παπαδημητρίου θεωρεί ευλογία τις ιδιωτικοποιήσεις, γιατί βάζουν την Ελλάδα στην ευρωπαϊκή «ολοκλήρωση» και την εξασφαλίζουν οικονομικά και στρατιωτικά!

Χρειάζονταν, λοιπόν, και οι Τσιπραίοι τη δική τους εκδοχή της ξενοδοχείας και δε δυσκολεύτηκαν να τη βρουν, σε μια μοντέρνα εκδοχή της «ψωροκώσταινας»: στην Ελλάδα δεν υπάρχουν πόροι και επειδή και γόμαστε για γρήγορη ανάπτυξη, πρέπει να προσελκύσουμε κεφάλαια από το εξωτερικό. Ο ίδιος ο Τσίπρας πήγε στο εργασιακό κάτεργο της Philip Morris International (που εξακολουθεί να φέρει το όνομα της «Παπαστράτος») για να διακηρύξει το δόγμα της ξενοδοχείας: «Το πρώτο εξάμηνο του 2017 είχαμε πάνω από ένα δισεκατομμύριο ευρώ άμεσες ξένες επενδύσεις και το δίμηνο Ιουνίου-Ιουλίου είχαμε τριπλασιασμό, αμέσως μετά την ολοκλήρωση της δεύτερης αξιολόγησης. **Η Ελλάδα γίνεται ξανά ένας ελκυστικός τόπος για επενδύσεις.**»

Υπό το φως των παραπάνω, μπορούμε να δούμε και την «απόβραση Μακρόν με επενδύσεις» (όπως πανηγύριζε η φιλοκυβερνητική ΕφΣυν). Το έργο, βέβαια, έχει ξαναπαίχτει με τον Ολάντ. Δυο φορές μάλιστα. Τον Φλεβάρη του 2013, με τον τότε γάλλο πρόεδρο να ενισχύει το success story του Σαμαρά, τάζοντας επενδύσεις δεκάδων δισεκατομμυρίων. Και τον Οκτώβρη του 2015, όταν επανέλαβε τα ίδια ταξίματα στον Τσίπρα.

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι οι ηγέτες των ιμπεριαλιστικών κρατών δεν έρχονται με συγκεκριμένες οικονομικές βλέψεις. Στην κορυφή της ατζέντας του Μακρόν είναι νέες παραγγελίες στην παραποίησης γαλλικής πολεμικής βιομηχανία. Δεν υπάρχουν λεφτά, όμως, γι' αυτό και το σχέδιο κολλάει (από την εποχή του Ολάντ ακόμα). Αμέσως μετά έρχεται το ξεπούλημα της ΔΕΗ στον γαλλικό ενεργειακό κολοσσό EDF. Αυτό θα πάρει λίγο καιρό ακόμα, γιατί αρχικά θα πρέπει να γίνει το market test-μαϊμού, ώστε μετά να μπουν στο προς ξεπούλημα πακέτο και υδροηλεκτρικές μονάδες, όπως έχει συμφωνηθεί με την τρόικα. Αν η Vinci ενδιαφέρεται να πάρει την Εγνατία, όπως λέγεται, τότε ο Μακρόν θα φροντίσει και γι' αυτό το «ντίλ». Η ακόμα πιο ασφυκτική ιμπεριαλιστική εξάρτηση βαφτίζεται τώρα... «δικαίη ανάπτυξη».

Ξεδιάντροπος ύμνος στις ιδιωτικοποιήσεις

Ούτε οι υπουργοί του Σημίτη, ούτε ο νεοφιλελεύθερος Κωστής Χατζηδάκης αποτόλμησαν ποτέ ύμνο στις ιδιωτικοποιήσεις σαν αυτό που έψαλε ο συριζαίος (και αμερικανοτραφής) υπουργός Ανάπτυξης Δ. Παπαδημητρίου, σε συνέντευξή του στην κυβερνητική ΕφΣυν:

«Οι αποκρατικοποιήσεις εξυπηρετούν δύο βασικά στόχους: **Πρώτο συμβάλλουν στην απομείωση του χρέους και των βαρών εξυπηρέτησής του (βλ λιγότερη λιτότητα) μιας και οι εισπράξεις κατευθύνονται στην αποπληρωμή του. Δεύτερο, ανοίγουν κι ενσωματώνουν την ελληνική οικονομία στην μεγάλη ευρωπαϊκή οικονομία που επιχειρεί την ολοκλήρωσή της. Και οι δύο αυτοί στόχοι επενεργούν σταθεροποιητικά στην οικονομία. Στην πρώτη περίπτωση γιατί το χρέος καθίσταται κοινωνικά ελαφρύτερο και οικονομικά πιο βιώσιμο προσδίδοντας ισχυρότερο μομέντουμ στην αναπτυξιακή διαδικασία. Στη δεύτερη περίπτωση γιατί με την εξωστρέφεια και την βαθύτερη ένταξη στον ευρωπαϊκό καταμερισμό εργασίας που αποκτά η ελληνική οικονομία πετυχαίνει δύο σημαντικά οφέλη: εξειδίκευση και οικονομίες κλίμακας από τη μία, και ουσιαστική πολιτική και στρατιωτική προστασία από την άλλη καθώς, όπως σωστά επαναλαμβάνει ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, τα ελληνικά σύνορα γίνονται ντε φάκτο - με την οικονομική και υλική σημασία του όρου - ευρωπαϊκά. Αυτή η τελευταία παράμετρος, η αντίληψη δηλαδή της Ελλάδας σαν συστατικό στοιχείο μιας ολοκληρωμένης Ευρώπης, συχνά αγνοείται στο δημόσιο διάλογο ή αντιθέτως προβάλλεται ως απώλεια εθνικής ανεξαρτησίας. Ομως, όπως μαρτυρεί η εκμετάλλευση της Κυπριακής ΑΟΖ και η τουρκική επιθετικότητα, η μόνη σωτήρια, αποτρεπτική και ειρηνική λύση στον τουρκικό επεκτατισμό είναι η πλήρης συνεννόηση της Ελλάδας με τις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ.**»

Ο Παπαδημητρίου παραδέχεται με θράσος ότι ξεπουλάνε την κρατική περιουσία, για να ξεπληρώσουν το χρέος, το οποίο οι ίδιοι θεωρούσαν «απεχθές» και έλεγαν ότι το μεγαλύτερο μέρος του πρέπει να διαγραφεί.

Με ακόμα μεγαλύτερο θράσος υποστηρίζει ότι με το ξεπούλημα των κρατικών επιχειρήσεων και λοιπών περιουσιακών στοιχείων, ο ελληνικός καπιταλισμός εντάσσεται στην ευρωπαϊκή οικονομική «ολοκλήρωση». Φυσικά, καμιά ολοκλήρωση δε συμβαίνει σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Τα μονοπώλια χρησιμοποιούν το εθνικό (ιμπεριαλιστικό) κράτος ως βάση εξόρμησής τους και ως πολεμική μηχανή για την επέκτασή τους στα περιουσιακά στοιχεία της εξαρτημένης ευρωπαϊκής «περιφέρειας». Και για πρώτη φορά με τέτοιο τρόπο (απ' όσο μπορούμε να θυμηθούμε) αναφέρεται το ξεπούλημα των κρατικών περιουσιακών στοιχείων ως παράγοντας «πολιτικής και στρατιωτικής προστασίας» της χώρας. Πρόκειται για την ίδια ακριβώς θεωρία που χρησιμοποιούσαν οι δωσίλογοι της κατοχής, για να δικαιολογήσουν τη στράτευση τους στην υπηρεσία της Κατοχής.

Βγάζουν και γλώσσα, αντί να το βουλώσουν

Η γενική γραμματέας Δημόσιας Περιουσίας, Πέτη Πέρκα, συνεπής στο συριζέικο δόγμα, όταν είδε τα δημοσιεύματα για τις εξευτελιστικές τιμές με τις οποίες το κράτος νοικιάζει το χώρο στις απαγορευτικές για τους «κοινούς θνητούς» παραλίες της Μυκόνου, αντί να το βουλώσει και να ψελλίσει τίποτα δικαιολογίες, έβγαλε και γλώσσα. «Ξεκινάμε με απλή αριθμητική: Το 80 είναι υπερδιπλάσιο του 30. Γιατί το τίμημα της εν λόγω παραλίας τα έτη 2010-2014 ήταν 30 ευρώ/τ.μ.» έγραψε σε Δελτίο Τύπου. Επειδή τα προηγούμενα χρόνια οι τιμές ήταν ακόμα πιο εξευτελιστικές, οι συριζαίοι καμαρώνουν επειδή κατάφεραν να τις κάνουν... λιγότερο εξευτελιστικές.

Δεν μας είπε, όμως, η κυρία Πέρκα: θεωρεί λογικό το μίσθωμα των 80 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο στην Ψαρού, μια από τις πιο ακριβές παραλίες του κόσμου; Αποφεύγοντας να απαντήσει στο ουσιαστικό ερώτημα, λέει: «Επισημαίνουμε την παντελή έλλειψη εργαλείων καθορισμού τιμών, αφού αυτές διαχρονικά διαμορφώνονται με βάση συγκριτικά στοιχεία της τελευταίας 5ετίας και δεν συσχετίζονται με κύκλο εργασιών ή όρους ζήτησης! Και ποιος σας εμπόδισε να σπάσετε αυτό το απόστημα, το οποίο -όπως έμμεσα παραδέχeste- δεν έχει καμιά νομική υπόσταση αλλά στηρίζεται στη... δύναμη της παράδοσης; Γιατί δεν φτιάξατε εσείς «εργαλεία καθορισμού τιμών»; Όταν ξέρετε πόσο νοικιάζουν μια ξαπλώστρα στην Ψαρού, γιατί δε διαμορφώσατε ανάλογα το μίσθωμα που παίρνει το κράτος;

Να το δούμε και διαφορετικά; Γιατί επιτρέπετε σε μια χούφτα παράσιτα να έχουν μετατρέψει τη Μύκονο σε μέρος απρόσιτο για τους «μη έχοντες»; Δεν ξέρετε την αισχροκέρδεια; Γιατί δεν την χτυπάτε; Για να μην έρθετε σε αντίθεση με την «τοπική κοινωνία»;

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαεπτά
ως τότε, σύντροφοι, με τα σκατά;

«Τρεις του Σεπτέμβρη να περνάς / και τσικουδιά στους καφε-
νέδες / τα παλικάρια να κερνάς». Ναι, να κερνάς περιχαρής και
περήφανος, γιατί αυτή τη μέρα έχει γενέθλια ο σοφός, ο βαθυ-
στόχαστος, ο αριστερός, ο ανυπέρβλητος Φώτης Κουβέλης. Που
φέτος κλείνει τα 69 χρόνια του. Το ζήτημα δεν διέλαθε της προσο-
χής της λαϊκής μούσας, που συνέγραψε το ακόλουθο τετράστιχο
σε τόιχο της ορεινής Ελλάδας:

Πιάσε το τόπι Αλέξη μου με τ' ακριβό μετάξι
πάρε κι από την προίκα σας το πιο καλό ψαλίδι
κόψε για να σας φτιάξουνε δύο καλές γραβάτες
μία για σένα κι άλλη μια για κείνο το... (λείπει λέξη).

Δυστυχώς, κάποιοι αλητήριος (μα δεν υπάρχει αστυνομία;) πή-
γε και πρόσθεσε από κάτω με σπρέι τα εξής πικρόχολα κι αχαρα-
κτήριστα, παίρνοντας για άλλη μια φορά τα φώτα από τον Φώτη
και φωτίζοντας αλλού:

Κατάρα δίνω η καψερή απάνω στ' ανηφόρι
να σκάσει όπως μας έσκασε της Μπέττυς το αγόρι.

Η στήλη θα λυπήσει
τους αμέτρητους λά-
τρες της Εύας (τίνος
Αδάμ ρε;) και συνεπα-
κόλουθα της γυναικεί-
ας ομορφιάς (που ως
γνωστόν το ποσοστιαίο
άθροισμά της με την
εξυπνάδα έχει πάντα
σταθερό αποτέλεσμα το
100%). Και δεν θα γρά-
ψει τίποτε για το ζήτημα του παππού της που εφονεύθη παρά των
κομμουνιστών μερικά χρόνια πριν γεννηθεί ο γιος του! (μάλλον
κάτι της κρύβει η γιαγιά της...).

«Στείλε ουρανέ μου ένα πουλί»

Μα να μην αφήνουν το «C Star», το σαπιοκάραβο των προσφυ-
γοφάγων της Ευρωλάνδης να καθαρίζει τη Μεσόγειο; Αντιγράφου-
με την είδηση: «Αδοξα έληξε -πριν καν ξεκινήσει- το... κινήγι
προσφύγων και μεταναστών στη Μεσόγειο από τους αυτόκλητους
διώκτες του ακροδεξιού μορφώματος "Defend Europe". Το ανα-
κοίνωσαν οι ίδιοι έπειτα από πέντε βδομάδες άπραγης πλην περι-
πετειώδους περιπλάνησης, αφού το πλοίο τους "C-Star" κρίθηκε
ανεπιθύμητο σε Ιταλία, Αίγυπτο, Κρήτη και Τυνησία. Με το ζόρι
ελλιμενίστηκε την Κυριακή στη Μάλτα, όπου οι αρχές αναγκά-
στηκαν να δεχτούν την αποβίβαση των μελών του πληρώματος
επειδή είχαν ευρωπαϊκά διαβατήρια. Παρά το ρεζιλικό της προσα-
γωγής τους στα κατεχόμενα της Κύπρου για παράνομη μεταφορά
είκοσι ατόμων από τη Σρι Λάνκα(!), οι ακροδεξιοί κατάφεραν να
μαζέψουν 195.000 ευρώ μέσω crowdfunding και επιμένουν πως
δεν το βάζουν κάτω». Ω τέμπορα, ω μόρτες...

Η συντρόφισσα λαϊκή μούσα, ης άπω ανατολής, με τους πυ-
ραύλους του Κιμ να σφυρίζουν πάνω απ' το κεφάλι της, έγραψε
και μας απέστειλε το ακόλουθο χαϊκού με σαφή αναφορά στον
ΕνΦΙΑ (όλα είναι γνωστά πια στο παγκόσμιο χωριό):

Για να πολεμήσεις
τον άδικο φόρο
πρέπει να τον διατηρήσεις.

Ομολογουμένως σωστή η σκέψη της, που δικαιώνει τον αρι-
στερό χαρισματικό ηγέτη, τον πατερούλη της αριστεράς και της
προ(σ)όδου (στην άπω ανατολή ξέρουν καλά και από τα δύο).
Πώς θα τον πολεμήσεις τον άδικο φόρο, αν τον καταργήσεις; Στο
κάτω-κάτω δεν κόβουν όλοι οι Αλέξηδες γόρδιους δεσμούς... Κι
έτσι, μεταφέροντας το ζήτημα στη μαθηματική σκέψη, μοιραία
προκύπτει αυτό που περιγράφεται στο επόμενο χαϊκού:

Για να χτυπήσεις
το άγχος των πανελλαδικών
πρέπει να τις διπλασιάσεις.

Απεργούν οι πωλητές των λαϊκών αγορών που τις προάλλες
καταφέρθηκαν κατά των παραγωγών οι οποίοι έβριζαν τους μεσά-
ζοντες που συνεπλάκηναν με την αστυνομία η οποία κυνηγούσε
συναξιούχους που τα είχαν βάλει με τους ταξιτζήδες οι οποίοι
πιάστηκαν στα χέρια με τους πρατηριούχους υγρών καυσίμων
που αντάλλαξαν ύβρεις με τους οδηγούς βυτιοφόρων οι οποίοι
προπηλάκισαν τους εργάτες του δήμου που δέρνονταν με τους
καταστηματαρχές την ώρα που εκείνοι έβριζαν τους εργολάβους
που συγκρούστηκαν με τους εργάτες και τους έβριζαν οι οδηγοί
των λεωφορείων λίγο μετά τη συμπλοκή τους με επιβάτες που
ανήκουν σε κάποια από τις παραπάνω κατηγορίες και βρίζουν ο
ένας τον άλλο εκ περιτροπής κάθε που κάποιος κάνει απεργία, πι-
στοί στις επιταγές της αστικής δημοκρατίας που βολεύεται αφά-
νταστα να χωρίζει την εργατική τάξη σε συντεχνίες τεχνιέντως
αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων για το διαίρει και βασιλεύει
και τη διαιώνιση της εξουσίας, αμήν. Α, μην...

Κοκκινουσκούφισα

Διδάγματα από ένα εξάμηνο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

αυτονομίας μιας κυβέρνησης, σε βαθμό
που αυτή η κυβέρνηση να «περάσει πάνω»
από το σύστημα που διαχειρίζεται και να
γίνει φορέας ανατροπής του.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, βέβαια, αν εξαιρέσουμε
κάποια παλιά συνεδριακά κείμενα που
προορίζονταν «για κάθε πικραμένο», ου-
δέποτε έθεσε τέτοια θέματα. Με το πε-
ριβόητο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»
κέρδισε τις εκλογές τον Γενάρη του 2015,
παίζοντας με δημαγωγική επιδεξιότητα
με το αντιμνημονιακό κλίμα. Και έχοντας
ξεκαθαρίσει -και σε διακηρυκτικό επίπεδο
πλέον- ότι δεν προτίθεται να διακινδυνεύ-
σει τη θέση του ελληνικού καπιταλισμού
στην ΕΕ και την Ευρωζώνη.

Θα μπορούσε, έστω, ως αστική κυβέρ-
νηση, να επιφέρει κάποιες αλλαγές που
θα οδηγούσαν έξω από το μνημονιακό
πλαίσιο; Το ερώτημα μας εισάγει στην έν-
νοια της σχετικής αυτονομίας των αστικών
κυβερνήσεων. Η θεωρία μας διδάσκει ότι
αυτή η σχετική αυτονομία υφίσταται, διότι
χωρίς αυτήν δεν μπορεί να λειτουργήσει
το σύστημα εξασφαλίζοντας την κοινωνι-
κή συναίνεση. Κάθε αστική δημοκρατία
δεν είναι παρά δικτατορία της αστικής
τάξης, επειδή όμως οι αστικές κοινωνίες
είναι διασπασμένες σε ανταγωνιστικές
τάξεις, κάθε αστική κυβέρνηση είναι επι-
φορτισμένη με το καθήκον της εξασφά-
λωσης της κοινωνικής ειρήνης, για να μην
διακινδυνέψει το σύστημα. Αυτή η ανάγκη
γεννά τη σχετική αυτονομία των αστικών
κυβερνήσεων, οι οποίες διαχειρίζονται το
σύστημα ως σύνολο και όχι τα συμφέρο-
ντα του ενός ή του άλλου καπιταλιστικού
κλάδου, της μιας ή της άλλης καπιταλιστι-
κής επιχείρησης. Στο όνομα των γενικών
συμφερόντων του συστήματος, μπορούν
να κάνουν κάποιες παραχωρήσεις προς
τις εκμεταλλεζόμενες τάξεις και στρώ-
ματα, προκειμένου να εξασφαλίσουν την
κοινωνική ειρήνη.

Προϋπόθεση, όμως, είναι να υπάρχει δι-
εκδικητικό κίνημα των εκμεταλλεζόμενων
τάξεων και στρωμάτων, που διακυβεύει
τη συνοχή του συστήματος. Αν υπάρχει
απλώς βουβή διαμαρτυρία, η οποία διο-
χετεύεται στις κάλπες και όχι στους δρό-
μους, τότε μένει μόνο η εξυπηρέτηση των
ιδιοτελών συμφερόντων του κυβερνώντος
κόμματος. Αν το σύστημα το «αντέχει»,
μπορεί να γίνουν κάποιες παραχωρήσεις,
για να μη συντριβεί στην επόμενη κάλη
αυτό το κόμμα. Αν το σύστημα δεν «αντέ-
χει», τότε αυτού του τύπου οι παραχω-
ρήσεις απαγορεύονται διά ροπάλου και
η συντριβή του κυβερνώντος κόμματος
είναι αδιάφορη. Σε μια τέτοια περίοδο
βρισκόμαστε από το 2010. Αρκεί μόνο να
δούμε τις μεγάλες αλλαγές στον αστικό
πολιτικό χάρτη και την «εξαφάνιση» ηγε-
τικών προσωπικοτήτων του συστήματος.

Όταν ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος,
αμέσως μετά την πτώση της χούντας, προ-
χώρησε στην κρατικοποίηση μιας σειράς
καπιταλιστικών επιχειρήσεων (π.χ. όμιλος
Ανδρέαδη), κατηγορήθηκε ακόμα και από
μερίδα της Δεξιάς για... «σοσιαλμανία». Όταν ο Παπανδρέου ο πρεσβύτερος έκα-
νε μια σειρά παραχωρήσεις στην εργατική
τάξη, αμέσως μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ
στην εξουσία, κάποιες κυρίες του Κολω-
νακίου πήγαν να οργανώσουν «συλλαλη-
τήρια κατασκόλας», διότι νόμιζαν ότι ο
Παπανδρέου θα φέρει τον... κομμουνισμό.
Και οι δύο αυτοί αστοί πολιτικοί, ο καθένας
για διαφορετικούς λόγους, εκμεταλλεύτη-
καν τη σχετική αυτονομία που τους επέ-

τρεπε το σύστημα, για να εξασφαλίσουν
τα μακροπρόθεσμα συμφέροντά του, που
δεν μπορεί να τα δει ο κάθε κοντόφθαλ-
μος καπιταλιστής (και τα δικά τους προσω-
πικά και κομματικά συμφέροντα).

Κάπως έτσι εμφανιζόταν και ο ΣΥΡΙ-
ΖΑ λίγο πριν πάρει την εξουσία. Οποιος
έκανε τον κόπο να διαβάσει τις σχοινоте-
νείς αναλύσεις του Δραγασάκη, που ήταν
τότε ο ιδεολογικός γκουρού του ΣΥΡΙΖΑ,
έβλεπε ότι περιέγραφε ένα σχήμα πολι-
τικής, την οποία θα εφαρμόζε ο ΣΥΡΙΖΑ,
βγάζοντας τον ελληνικό καπιταλισμό
από την κρίση. Το «μαγικό ραβδάκι» του
ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν παρά μια συρραφή
από ιδέες του νεοκείνισανισμού (τόνωση
της κατανάλωσης - αύξηση της ζήτησης
- επομένως αύξηση της παραγωγής, με
παράλληλα μέτρα διαγραφής χρέους και
αναδιάρθρωσης του υπόλοιπου, για να
χαλαρώσει η δημοσιονομική πολιτική).
Στην πραγματικότητα, είχαμε να κάνουμε
με εκθέσεις ιδεών, καλές για προεκλογική
προπαγάνδα, εντελώς ασύμβατες όμως,
όχι μόνο με τις απαιτήσεις των ιμπεριαλι-
στών δανειστών, αλλά και με τις ανάγκες
του ελληνικού καπιταλιστικού συστήματος
(που δεν είναι έρημο νησί, αλλά οργανικά
ενταγμένος στον παγκόσμιο καπιταλιστι-
κό καταμερισμό της εργασίας, με σχέσεις
εξάρτησης από τις ιμπεριαλιστικές δυνά-
μεις, τις οποίες δε θέλει να διαρρήξει,
γιατί χωρίς αυτές δεν μπορεί να υπάρξει).

Για όποιον έχει επαφή με τις οικονομι-
κές και τις πολιτικές επιστήμες ήταν ηλίου
φαινότορον ότι αυτές οι εκθέσεις ιδεών
δεν είχαν καμιά τύχη, ακόμα και αν υπέ-
θετε κανείς ότι η ηγετική ομάδα του ΣΥ-
ΡΙΖΑ διακατεχόταν από κάποιου είδους
«ιδεοληψία». Μόνο οι θλιβεροί ουραγοί
της «αριστερής κυβέρνησης», διακατε-
χόμενοι από τη δική τους ομοιομορφική
ιδεοληψία, αρνήθηκαν να δουν την πρα-
γματικότητα και συνέχισαν να τρέφουν αυ-
ταπάτες περί «λαϊκής παρέμβασης» που
θα έσπρωχνε στ' αριστερά τον ΣΥΡΙΖΑ,
ακόμα και μετά το κάλπικο δημοψήφισμα
στις 5 Ιούλη του 2015 (ποιος ξεχνά τους
χορούς τους στο Σύνταγμα, την ώρα που
ο Τσίπρας ετοίμαζε τη συνάντηση της επο-
μένης στο προεδρικό μέγαρο με τη μνη-
μονιακή αντιπολίτευση;).

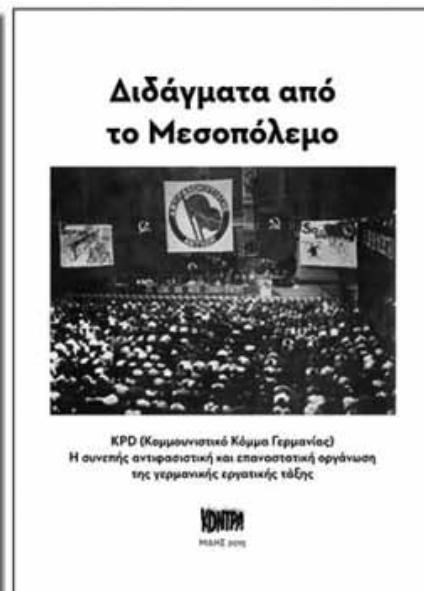
Σε συνθήκες κρίσης, τα περιθώρια σχε-
τικής αυτονομίας κάθε αστικής κυβέρνη-
σης στενεύουν μέχρι εξαφάνισης. Για να
το πούμε απλά, «δεν μπορεί να κάνει τα
δικά της» με κριτήριο τις ιδιαίτερες πολιτι-
κές της ανάγκες ή τον τρόπο που αντιλαμ-
βάνεται τις προτεραιότητες στην άσκηση
πολιτικής. Σ' αυτές τις συνθήκες, η άσκηση

της κυβερνητικής πολιτικής μπαίνει στον
«αυτόματο πιλότο». Αλλωστε, η επιτρο-
πεία με τον πιο προσβλητικό τρόπο για μια
κυβέρνηση ανεξάρτητου κράτους (από
μια τρόικα υπαλλήλων, που υπαγορεύει
στους υπουργούς ακόμα και τις λεπτο-
μέρειες των νομοσχεδίων, τα οποία δεν
επιτρέπεται να φτάσουν στη Βουλή χωρίς
την έγκρισή της) αυτό ακριβώς υποδηλώ-
νει. Και να θέλει, λοιπόν, μια κυβέρνηση να
κινηθεί σε έστω και ελαφρώς διαφορετική
ρότα, δεν έχει το περιθώριο να το κάνει. Ή
παραίτηται ή προσαρμόζεται (το ενδεχό-
μενο να προκαλέσει ρήξη δεν το συζητάμε
καν, γιατί αυτή η κυβέρνηση θα έπρεπε να
κάνει ρήξη με τον εαυτό της).

Ο ΣΥΡΙΖΑ το συνειδητοποίησε πολύ νω-
ρίς αυτό (αν υποθέσουμε ότι δεν το είχε
συνειδητοποιήσει πριν αναλάβει την κυ-
βερνητική εξουσία). Η συμφωνία της 20ής
Φλεβάρη του 2015 έκλεινε κάθε παράθυ-
ρο παρέκκλισης. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεσμευόταν
να εφαρμόσει τη μνημονιακή πολιτική
και ξεκαθάριζε ότι δε θέτει κανένα ζήτη-
μα διαγραφής χρέους (ούτε καν άμεσης
αναδιάρθρωσής του). Χρειάζόταν, όμως,
κάποιοι χρόνος για τη «βίαιη ωρίμανση»
(του Δραγασάκη ο όρος). Ετσι, άρχισε το
καρτακιόζυγκο της «σκληρής διαπραγμα-
τευσης» και της «δημιουργικής ασάφειας»,
που κράτησε μερικούς μήνες ακόμα, με
αποκορύφωμα το κάλπικο δημοψήφισμα,
που εγκλώβισε την πλειοψηφία του ελλη-
νικού λαού και την... έστειλε αδιάβαστη
(περιττεύει να θυμίσουμε ότι εμείς δεν ερ-
χόμαστε ως επιμηθείς να μιλήσουμε μετά
την ολοκλήρωση αυτής της πορείας. Την
είχαμε προβλέψει -πλήρως αιτιολογημέ-
να- και σε τίποτα δεν πέσαμε έξω).

Ο ΣΥΡΙΖΑ προσέφερε μεγάλη υπηρεσία
στο σύστημα, ολοκληρώνοντας τη μνημο-
νιακή προσαρμογή του αστικού φάσματος
και απλώνοντας νέα, μεγαλύτερα κύματα
απογοήτευσης και αποστράτευσης στους
εργαζόμενους και τους νέους. Γι' αυτό και
ο Τσίπρας έγινε έκτοτε το χαϊδεμένο παιδί
των ιμπεριαλιστών. Επιστρέφοντας στη
θεωρία, εκείνο που επιβεβαιώθηκε είναι
πως δεν υπάρχει άλλος δρόμος απαλλα-
γής από τον καπιταλισμό εκτός από τον
επαναστατικό. Κι επειδή η επανάσταση
δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη συσπείρωση
γύρω από ένα επαναστατικό πρόγραμμα
μετάβασης στον κομμουνισμό, χωρίς μια
ξεκάθαρη στρατηγική που θα φωτίζει την
τακτική κάθε περιόδου, αποτελεί καθήκον
εκ των ων ουκ άνευ η συσπείρωση της ερ-
γατικής πρωτοπορίας σ' ένα πολιτικό κόμ-
μα μ' αυτά τα χαρακτηριστικά.

Πέτρος Γιώτης

Υπηρεσίες Δήμων

Κατ' εξακολούθηση δολοφονίες εργατών

Όσο και να προσπαθούν να ισχυριστούν το αντίθετο, σύμπτωση επαναλαμβανόμενη παύει να είναι σύμπτωση. Τους επτά έφτασαν οι νεκροί εργάτες σε υπηρεσίες των Δήμων μέσα σε ένα δίμηνο! Η Ντανιέλα Πρελορέντζου, εργαζόμενη στην καθαριότητα του Δήμου Ζωγράφου, άνοιξε τη μακάβρια λίστα. Ακολούθησαν τρεις εργάτες της Δημοτικής Επιχείρησης Υδρευσης και Αποχέτευσης στη Σκάλα Λακωνίας, ένας συμβασιούχος στην καθαριότητα του Δήμου Θεσσαλονίκης, ένας ακόμα συμβασιούχος στο Δήμο Μαραθώνα και πριν από μερικές μέρες μια 30χρονη συμβασιούχος στο Δήμο Πύργου, που έπεσε από το σκαλί του απορριμματοφόρου και συνθλίφτηκε κάτω από τις ρόδες του.

Παρά τη διαφορετικότητα του κάθε περιστατικού, υπάρχει ο κοινός παρονομαστής: η εντατικοποίηση της δουλειάς, η έλλειψη μέτρων προστασίας,

η αδιαφορία για την τήρηση των πιο στοιχειωδών κανόνων προστασίας των εργαζόμενων σε δουλειές που από τη φύση τους είναι βαριές και επικίνδυνες.

Θέλοντας να αποσείσει κάθε κυβερνητική ευθύνη γι' αυτή την κατάσταση, ο υπουργός Εσωτερικών Π. Σκουρλέτης εξέδωσε μια μακροσκελή ανακοίνωση, στην οποία με ύφος χιλίων Ποντίων Πιλάτων έδωσε τον τίτλο: «Αναγκαία η εγρήγορση για την αποφυγή εργατικών ατυχημάτων στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης». Χωρίς να παραλείψει να τονίσει ότι «θεωρεί δεδομένη και αυτονόητη την ευαισθησία και το ενδιαφέρον τους, καλεί σε εγρήγορση τις δημοτικές Αρχές προκειμένου να λαμβάνονται επιμελώς και με συνέπεια όλα τα προβλεπόμενα και αναγκαία μέτρα ασφάλειας των εργαζομένων κατά την άσκηση της εργασίας

τους, με σκοπό την αποφυγή νέων ατυχημάτων»!

Στην ίδια ανακοίνωση, ο Σκουρλέτης υπενθυμίζει ότι ο νόμος 4483/17 «διευρύνει τις αρμοδιότητες παρέμβασης της Επιθεώρησης Εργασίας», χωρίς όμως να μας πει τι έχει κάνει μέχρι τώρα η υποστελεχωμένη και διαβρωμένη αυτή υπηρεσία, που λειτουργεί ως φερετζές του συστήματος και ως ασπίδα της εργοδοτικής ασυδοσίας (πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα). Σ' ένα κρεσέντο υποκρισίας και παπαδίστικου ευχολόγιου, ο Σκουρλέτης καταλήγει: «Η διαμόρφωση ενός περισσότερο ασφαλούς περιβάλλοντος εργασίας για τους εργαζόμενους στους δήμους, ανεξάρτητα από τη σχέση και το αντικείμενο εργασίας, είναι μια διαρκής υποχρέωση και δεν επιτρέπεται κανένας εφησυχασμός!»

Σ' αυτό θα συμφωνήσουν

όλοι, στέλλοντας συλλυπητήρια στις οικογένειες των θυμάτων, στα οποία εκφράζουν την οδύνη τους, για να επιστρέψουν μετά στο... καθήκον τους, η εκτέλεση του οποίου -ιδιαιτέρα σε συνθήκες κρίσης και σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας- απαιτεί να αντιμετωπίζονται οι εργατές σαν αναλώσιμη πρώτη ύλη.

Δίωξη συνδικαλιστή

Το σύστημα, πάντως, δεν παραλείπει τα καθήκοντά του στον τομέα της καταστολής. Όταν αμφισβητείται το διευθυντικό δικαίωμα, οι εργάτες πρέπει να οδηγούνται στο σκαμνί. Έτσι, ο συνδικαλιστής Γιώργος Παρασκευόπουλος, εργάτης του Δήμου Καλλιθέας και μέλος του ΔΣ του σωματείου εργαζόμενων, δικάζεται στις 7 Σεπτέμβρη στο Η' Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, με ένα κατασκευασμένο κατηγορητήριο, που στο πρόσωπό του ποινικοποιεί την περιφρούρηση της απεργίας, που έκαναν οι εργαζόμενοι του Δήμου Καλλιθέας (συμμετείχαν στην απεργία των ΟΤΑ σε ποσοστό που ξεπερνούσε το 98%), τον Οκτώβρη του 2011. Μπορεί να πέρασαν έξι χρόνια από τότε, όμως το κράτος (και οι «λειτουργοί» του) δεν ξεχνά.

Ο Τσίπρας στον «Παπαστράτο»

Δούλοι των καπιταλιστών

Οταν ένας πρωθυπουργός που δηλώνει «αριστέρος» (δηλαδή, προστάτης των εργαζόμενων και εχθρός του κεφαλαίου) οργανώνει φιέστα στο εργοστάσιο μιας πολυεθνικής, για να αποθεώσει τους καπιταλιστές της που έδωσαν «ψηφό εμπιστοσύνης στην ελληνική οικονομία», καλώντας ταυτόχρονα το μονοπωλιακό κεφάλαιο να επενδύσει στην Ελλάδα, επειδή «γίνεται ξανά ένας ελκυστικός τόπος για επενδύσεις», κάθε παραπέρα σχόλιο περισσεύει. Ο άνθρωπος αυτός και το κόμμα του έχουν γίνει δούλοι των καπιταλιστών, τους οποίους γλείφουν με τον πιο εμετικό τρόπο, υποσχόμενοι σ' αυτούς ότι θα τους βοηθήσουν να αποκομίσουν το μέγιστο κέρδος, που δεν μπορεί να βγει παρά μόνο μέσω της υπερεκμετάλλευσης των εργατών.

Για το τι σημαίνει εργασιακό γκέτο «Παπαστράτος» σας προτρέπουμε να πληκτρολογήσετε αυτή τη λέξη στην αναζήτηση της ιστοσελίδας μας (www.eksegersi.gr). Θα σας οδηγήσει σε άφθονα λήμματα για τη συμπεριφορά της Philip Morris έναντι των εργατών (με τη βοήθεια μιας εξωνημένης -συριζαϊκής- εργατοπατερίας), καιρό πριν μπούμε στη φάση των Μνημονίων. Η κακόφημη αυτή πολυεθνική, από

τη στιγμή που επέλεξε την Ελλάδα (για συγκεκριμένους λόγους), έθεσε ως πρώτο μέλημά της να ισοπεδώσει τα εργατικά δικαιώματα σ' έναν κλάδο που λόγω παράδοσης είχε κάποιες κατακτήσεις, κυρίως όσον αφορά το ύψος των μισθών και μεροκάματων. Πριν ατομικές επιχειρησιακές και οι ατομικές συμβάσεις γίνουν μνημονιακό καθεστώς, η Philip Morris τις επέβαλε στον «Παπαστράτο», με απειλές, εκβιασμούς, ακόμα και απολύσεις. Στα δημοσιεύματά μας αυτά θα βρείτε και πληροφορίες για το πώς η Philip Morris «κατάπιε» κρατικές επιχειρηρήσεις με κάθε είδους φευτιές (η «υγιής επιχειρηματικότητα» που λέει ο Τσίπρας).

Ο Τσίπρας, βέβαια, τα μπέρδεψε λίγο, όταν έβγαλε τον δεκάρικό του στο άντρο της Philip Morris. Μίλησε για επένδυση 300 εκατ. ευρώ, που του ανακοίνωσε ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας όταν τον επισκέφτηκε στο Μαξίμου το 2015. Τον διόρθωσε κομπά ο διευθύνων σύμβουλος της «Παπαστράτος», με συνέντευξή του την επομένη, στην οποία είπε ότι το 2015 επένδυσε μόνο 25 εκατ., αλλά συνολικά από τότε που πήραν τον «Παπαστράτο» έχουν επενδύσει 700 εκατ. «Πέτσινα» είναι, βέβαια, τα νούμερα, όμως δεν

είναι αυτό το θέμα μας.

Η Philip Morris αγόρασε τον «Παπαστράτο» πρώτον λόγω γεωγραφικής θέσης της Ελλάδας, δεύτερο λόγω της υψηλής ποιότητας καπνών ανατολικού τύπου που εξακολουθούν να παράγονται στη χώρα μας (την υπόλοιπη καπνοπαραγωγή την έχουν ξεπασώσει) και που χρησιμοποιούνται στα χαρμάνια των τσιγάρων και των καπνών του εμπορίου για να δίνουν άρωμα, τρίτο λόγω της υψηλής εξειδίκευσης του εργατικού δυναμικού του εργοστάσιου, τέταρτο λόγω της δουλτικής συμπεριφοράς του ελληνικού κράτους έναντι των μονοπωλιακών ομίλων.

Η περίοδος των Μνημονίων, με τη συντριβή των εργατικών δικαιωμάτων και τη βύθιση των μισθών στα τάρταρα, ήταν ένα μεγάλο δώρο που μάλλον δεν το είχε πάρει υπόψη στους σχεδιασμούς του το αμερικάνικο μονοπώλιο. Όταν του έπese στα χέρια, δε θα το άφηνε να πάει χαμένο. Έτσι, το 2015 επέλεξε το ελληνικό εργοστάσιο για μια νέα επένδυση (μίλησαν για 25 εκατ. ευρώ και 50 νέες θέσεις εργασίας). Ελέγχοντας ήδη πάνω από 40% της εγχώριας αγοράς, πραγματοποιεί ταυτόχρονα εξαγωγές σε 30 χώρες, φτάνοντας μέχρι το Χονγκ Κονγκ και τη Σιγκαπούρη. Στη συνέχεια,

επέλεξε το ίδιο εργοστάσιο ως ένα από τα τρία στην Ευρώπη (τα άλλα δύο εργοστάσια είναι στην Ιταλία και την Ελβετία), που θα στήσει γραμμή παραγωγής ράβδων καπνού για το IQOS, ένα προϊόν με το οποίο θέλει να ανταγωνιστεί το ηλεκτρονικό τσιγάρο. Ολ' αυτά δεν είναι καινούργια. Από τον περασμένο Μάρτη τα παρουσίασε η εταιρία, σε φιέστα που οργάνωσε στο Ζάππειο (υπήρξε σωρεία επαινετικών δημοσιευμάτων στον αστικό Τύπο).

Απλά, τώρα ζητήθηκε από τον Τσίπρα να του επιτρέψουν να κάνει μια ετεροχρονισμένη φιάστα. Και φυσικά, δεν είχαν κανένα λόγο να του αρνηθούν. Άλλωστε, κατ' απαίτηση της Philip Morris οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ έβαλαν έναν τσουχτερό φόρο στα υγρά που χρησιμοποιούν οι καπνιστές ηλεκτρονικού τσιγάρου (10 λεπτά ανά χιλιόστολιτρο, ήτοι 1 ευρώ για κάθε μπουκαλάκι των 10 ml), ενώ απαγόρευσαν τη χρήση του σε κλειστούς χώρους, λες και πρόκειται για τσιγάρο (πράγμα που δε συμβαίνει στις περισσότερες χώρες). Βλέπετε, οι εισαγωγείς και πωλητές ειδών ατμίματος, που διαμαρτυρήθηκαν, είναι κυριολεκτικά ψυλικατζήδες μπροστά σε ένα μονοπώλιο επιπέδου Philip Morris.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΡΟΗΣ ΜΗΝΥΣΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ ΜΗΝΥΣΗΣ : [REDACTED]

ΕΞΕΛΓΕΤΑΙ ΚΟ : [REDACTED]

ΓΡΑΦΕΙΟ : [REDACTED]

ΜΗΝΥΤΗΣ : [REDACTED]

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ : [REDACTED]

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ : [REDACTED]

ΔΔΙΚΗΜΑΤΟΣ : [REDACTED]

ΕΝΕΡΓΕΙΑ	ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ	ΗΜ/ΝΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ	ΗΜ/ΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ	ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΚΙΝΗΣΗΣ
ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΣΕΤΑΣΗ	ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΟΧΗΣ ΑΘΗΝΩΝ	3/8/2017		ΕΠΕΓΟΥΣΑ

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΣΑ

Επείγουσα προκαταρκτική εξέταση για τους υπηρεσιακούς παράγοντες του Σπίρτζη

Όπως μπορείτε να δείτε και από τη φωτογραφία που δημοσιεύουμε, από τις 3 Αυγούστου ο εισαγγελέας που ανέλαβε την υπόθεση παρήγγειλε στο Πταισματοδικείο της Αθήνας επείγουσα προκαταρκτική εξέταση για τους υπηρεσιακούς παράγοντες του υπουργείου Υποδομών και Μεταφορών, που ενέκριναν την «υψομετρική μελέτη» για το «γήπεδο Μελισσανίδη», νομιμοποιώντας το παράνομο παραχωρητήριο της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ προς τη συμφεροντών Μελισσανίδη «Δι-κέφαλος 1924» ΑΕ.

Όπως είναι γνωστό, η εμπλοκή της εισαγγελίας ξεκίνησε μετά από μηνυτήρια αναφορά στελεχών της εφημερίδας μας κατά του υπουργού Σπίρτζη, του προϊσταμένου της Διεύθυνσης Οδικών Υποδομών, του προϊσταμένου του Τμήματος Μελετών Οδοποιίας και Κυκλοφοριακών Μελετών και παντός υπευθύνου (ξεχωριστό κομμάτι αποτελεί η μηνυτήρια αναφορά κατά των υπευθύνων της ιστοσελίδας aek365.com για σωρεία συκοφαντικών δημοσιευμάτων κατά του συντρόφου Γερ. Λιόντου). Η παράνομη συμπεριφορά του υπουργού και των υπηρεσιακών παραγόντων συνίσταται στην αναγνώριση ως φορέα υλοποίησης του έργου του γηπέδου της ΑΕΚ, της εταιρίας «Δικέφαλος 1924» ΑΕ, εν γνώσει των υπηρεσιακών παραγόντων και του υπουργού, ότι η συγκεκριμένη εταιρία δεν είναι φορέας υλοποίησης του έργου και ότι η νομιμοποίησή της εκκρεμούσε ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων (εξακολουθεί να εκκρεμεί) και ενώπιον της αρμόδιας για την έκδοση της Εγκρισης και Αδειας Δόμησης υπηρεσίας.

Ο Εισαγγελέας που «χρεώθηκε» τη μηνυτήρια αναφορά διαχώρισε καταρχάς την υπόθεση κατά του υπουργού Σπίρτζη και διαβίβασε το φάκελο στην αρμόδια Εισαγγελία του Αρείου Πάγου, μέσω της οποίας πρέπει να διαβιβαστεί στη Βουλή. Σε ό,τι δε αφορά τους υπηρεσιακούς παράγοντες, που δεν προστάθενται από το νόμο περί ευθύνης υπουργών, διάταξε **επείγουσα προκαταρκτική εξέταση**, η οποία -ως ειθισται- ανατέθηκε στον Πταισματοδίκη Αθηνών.

Επί του παρόντος σημειώνουμε το γεγονός ότι ο εισαγγελέας μελέτησε τη μηνυτήρια αναφορά και έκρινε **βάσιμα** όλα εκτιθενται σ' αυτή (διαφορετικά θα έβετε την υπόθεση στο αρχείο). Το πείγνόν της εισαγγελικής παραγγελίας πρέπει επίσης να σημειωθεί.

Στο μεταξύ, έχουν προκύψει δεδομένα που καθιστούν ακόμα πιο δυσχερή τη θέση του Σπίρτζη και των υπηρεσιακών του παραγόντων. Ενώ αυτοί -βασιλικότεροι του βασιλέως- έσπευσαν να νομιμοποιήσουν την «Δικέφαλος 1924» ΑΕ ως μόνο και αποκλειστικό κύριο του έργου, η ΔΑΟΚΑ, που εξέδωσε τη διάτρητη και παράνομη Εγκριση-Αδεια Δόμησης, την εξέδωσε από κοινού στο όνομα της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ και της «Δικέφαλος 1924» ΑΕ. Δεν μας είναι γνωστό το σκεπτικό (το οποίο είναι σε κάθε περίπτωση παράνομο), όμως το γεγονός ότι η ΔΑΟΚΑ δεν τόλμησε να εκδώσει Εγκριση-Αδεια Δόμησης με κύριο του έργου μόνο τη «Δικέφαλος 1924» ΑΕ, όπως έκαναν ο Σπίρτζης και οι υπηρεσιακοί του παράγοντες, κάνει ακόμα πιο εξόφθαλμη την παράνομη συμπεριφορά των τελευταίων.

Εγινε, επίσης, γνωστή η (παράνομη, για άλλους λόγους) συμβολαιογραφική πράξη ορισμού θέσεων στάθμευσης για το γήπεδο. Η Πράξη αυτή δεν έγινε στο όνομα της «Δικέφαλος 1924» ΑΕ, αλλά στο όνομα της Ερασιτεχνικής ΑΕΚ, γεγονός που επίσης καθιστά ακόμα πιο εξόφθαλμη την παράνομη συμπεριφορά του Σπίρτζη και των υπηρεσιακών του παραγόντων.

Όπως έχουμε κατ' επανάληψη γράψει και δε θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε, αυτό το σκάνδαλο συντελείται με μια αλυσίδα παράνομων πράξεων υπηρεσιακών παραγόντων υπουργείων και άμισθων δημόσιων λειτουργών, οι οποίοι υπάκουσαν είτε στις πιέσεις υπουργών είτε στις απαιτήσεις στελεχών που κινούνται γύρω από το «project Αγιασοφία». Είχαμε γράψει πως οι εισαγγελείς θα έχουν μπόλικη δουλειά και δεν το γράψαμε στο βρόντο. Μετά τη διακοπή του Αυγουστού, τα πράγματα θα πάρουν την κανονική τους σειρά. Κι είναι αρκετοί αυτοί που θα κληθούν να λογοδοτήσουν, διοικητικά και ποινικά.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Συνεχίζοντας τον σχολιασμό του καλοκαιρινού ποδοσφαιρικού μεταγραφικού παζαριού, πρέπει να σημειώσουμε πως εκτός από τα φράγκα που ξοδεύονται για τις μεταγραφές, ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα στοιχεία που αφορούν τις ομάδες που τα ξόδεψαν. Σύμφωνα με το Transfer Matching System (TMS) της ΦΙΦΑ, στην πρώτη θέση της λίστας των ομάδων που δαπάνησαν τα 2.294.800.000 δολάρια των μεταγραφών τον Ιούλη του 2017 βρίσκονται οι ομάδες από την Αγγλία με 733.900.000 δολάρια και ακολουθούν στην πρώτη πεντάδα οι ομάδες από τη Γερμανία (338.100.000), την Ιταλία (303.300.000), την Ισπανία (230.200.000) και τη Γαλλία (180.000.000).

Με έναν απλό υπολογισμό προκύπτει ότι το 77,8% του συνολικού τζίρου αφορά τα πέντε μεγάλα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι στο ευρωπαϊκό επαγγελματικό ποδόσφαιρο χτυπά η «οικονομική» καρδιά του αθλήματος, αυτό είναι που συγκεντρώνει τους κορυφαίους παίκτες και γι' αυτό καθορίζει και τις εξελίξεις σε επίπεδο συλλόγων.

Το δεύτερο σημείο που αξίζει σχολιασμού αφορά το αγγλικό ποδόσφαιρο. Το στοιχείο από το TMS βρίσκονται σε απόλυτη αντιστοιχία με τα στοιχεία που αφορούν τα τηλεοπτικά δικαιώματα των ποδοσφαιρικών πρωταθλημάτων. Η αγγλική Premier League είναι μακράν στην πρώτη θέση των χρημάτων που δίνονται για τα τηλεοπτικά δικαιώματα και αυτό, όπως δείχνουν τα στοιχεία, δίνει τη δυνατότητα στις αγγλικές ομάδες να δαπανούν περισσότερα χρήματα για μεταγραφές. Με τον τρόπο αυτό καταφέρνουν να ενισχύσουν το έμψυχο υλικό τους, συγκεντρώνοντας στο νησί σημαντικό αριθμό πρωτοκλασάτων ποδοσφαιριστών, και με αυτό τον τρόπο γίνεται το πρωτάθλημα πιο ανταγωνιστικό και με μεγαλύτερο ενδιαφέρον, οπότε προσελκύει χορηγούς και διαφημίσεις.

Στην αντίπερα όχθη, των εσόδων που έβαλαν στο ταμείο τους οι ομάδες από τις μεταγραφές, στην πρώτη θέση βρίσκονται οι ομάδες από την Ισπανία με 385.100.000 δολάρια και ακολουθούν με μικρή διαφορά στη δεύτερη και την τρίτη θέση αυτές από την Πορτογαλία (367.500.000) και τη Γαλλία (366.500.000). Η πεντάδα κλείνει με την Ιταλία (208.800.000 δολάρια) και την Αγγλία 196.700.000.

Τα στοιχεία δείχνουν ότι οι χώρες που έχουν «διασύνδεση» με τη Λατινική Αμερική και την Αφρική, απορροφούν περίπου το 65% του μεταγραφικού τζίρου. Τα στοιχεία αυτά βρίσκονται σε αντιστοιχία με τα συμπεράσματα από έρευνες που αφορούν την ποδοσφαιρική «παραγωγική» διαδικασία, από τα οποία προκύπτει ότι οι ευρωπαϊκές ομάδες «εισάγουν» ποδοσφαιριστές από τρίτες χώρες, τους διαμορφώνουν ποδοσφαιρικά και στη συνέχεια αυτοί ενισχύουν αγωνιστικά τις μεγάλες ποδοσφαιρικές ομάδες.

Αρχίζει το ματς, βάζουμε κολλύριο...

Απόλυτη θα είναι η αγωνιστική κυριαρχία των ερυθρόλευκων και στο φετινό πρωτάθλημα, με βάση τις μεταγραφικές κινήσεις των ομάδων και την αγωνιστική τους παρουσία στις δυο πρώτες αγωνιστικές του πρωταθλήματος. Παρά το κλίμα αισιοδοξίας που προσπάθησαν να δημιουργήσουν τα οπαδικά έντυπα και τα «παπαγαλάκια» στους οργανωμένους οπαδούς κυρίως της ΑΕΚ και δευτερευόντως του ΠΑΟΚ, εκμεταλλευόμενα την αλλαγή στην ηγεσία της ΕΠΟ, η πραγματικότητα είναι αμειλίκτη για την προπαγάνδα τους. Ο Μαρινάκης και η ερυθρόλευκη διοίκηση έδειξαν στην πράξη ότι κατάφεραν να αξιολογήσουν σωστά τα δεδομένα που έχουν δημιουργηθεί στο ελληνικό ποδόσφαιρο, γεγονός που τους επιτρέπει να είναι συνεχώς ένα βήμα πιο μπροστά από τους ανταγωνιστές τους.

Καταρχάς, οι ερυθρόλευκοι βλέποντας ότι με τις δρομολογημένες αλλαγές στην ΕΠΟ θα έχαναν σε σημαντικό βαθμό τις εξωαγωνιστικές αβάντες που είχαν το προηγούμενο διάστημα, έβαλαν το χέρι στην τσέπη και ενίσχυσαν σημαντικά το έμψυχο υλικό της ομάδας τους, ανοίγοντας και άλλο την ψαλίδα από τις υπόλοιπες ομάδες στο αγωνιστικό επίπεδο. Με τον τρόπο αυτόν επιχειρούν να καλυφθούν σε πιθανές «τρικλοποδιές» της παράγκας. Θα πρέπει να τονίσουμε ότι η επιλογή να γίνουν μεταγραφές και να ξοδευτούν κάποια φράγκα έγινε σε μια περίοδο που δεν είχε εξασφαλιστεί η συμμετοχή της

ομάδας στους ομίλους του Champions League, συνεπώς δεν είχαν εξασφαλιστεί και τα φράγκα που χρειάστηκε να δαπανήσουν για τις μεταγραφικές τους κινήσεις. Το γεγονός αυτό δείχνει ότι η ερυθρόλευκη διοίκηση είχε επίγνωση της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί στο ποδοσφαιρικό παρασκήνιο και αποφάσισε να καλύψει την όποια εξωαγωνιστική βοήθεια πάρουν οι αντίπαλοι του Ολυμπιακού από την «παράγκα». Ταυτόχρονα, δείχνει και τα αντανakλαστικά των ερυθρόλευκων, οι οποίοι τα προηγούμενα χρόνια έκαναν «μπαλώματα» στην ομάδα και δαπανούσαν ελάχιστα χρήματα, αφού εκτός από την αγωνιστική υπεροχή τους είχαν και την αβάντα από το παρασκήνιο οπότε δεν είχαν κανένα θέμα να «ξοδεύουν» φράγκα για μεταγραφές.

Οι ερυθρόλευκοι αξιοποιούν στο έπακρο τις διασυνδέσεις που έχουν αποκτήσει (πιθανόν και με τη βοήθεια του υιού Θεοδωρίδη και της ΟΥΕΦΑ) στο χώρο των μανατζερικών και καταφέρνουν να κάνουν καλές (για τα δεδομένα του ελληνικού πρωταθλήματος) και σχετικά φτηνές μεταγραφές. Την ίδια στιγμή, οι βασικοί τους αντίπαλοι είτε ξεπουλάνε ό,τι καλό διαθέτουν στο ρόστερ τους, όπως ο Παναθηναϊκός, είτε προσπαθούν μέσω των οπαδικών εντύπων (ΑΕΚ και ΠΑΟΚ) να παρουσιάσουν ως ποδοσφαιρικούς «μεσσίες» μια σειρά από ποδοσφαιριστές διαλογής, που το μοναδικό τους προσόν είναι η πολύ καλή τιμή απόκτησής τους.

Ηδη από τις δυο πρώτες αγωνιστικές, έγινε φανερό ότι ο Ολυμπιακός έχει την εμπειρία και τα «εργαλεία» για να αποφυγεί βαθμολογικές απώλειες σε αγώνες που δεν εξελίσσονται καλά, σύμφωνα με τον αρχικό τους σχεδιασμό, και έχει καταφέρει -έστω και δύσκολα- να έχει το απόλυτο των βαθμών. Όσον αφορά τους άλλους μνηστήρες, οι οποίοι θα δουν για μια ακόμη χρονιά την ερυθρόλευκη πλάτη, ταιριάζει η λαϊκή ρήση «με πορδές δεν βάφεις αυγά». Χωρίς να έχουν διάθεση να βάλουν το χέρι στην τσέπη, προκειμένου να δημιουργήσουν μια ανταγωνιστική ομάδα, προσπαθούν να «εξαργυρώσουν» την ψήφο τους στον Γραμμένο, νοντάροντας μόνο στην βοήθεια από το εξωαγωνιστικό κύκλωμα. Ηδη έχουν κάνει γκέλες και κινδυνεύουν με ακόμη μεγαλύτερες, αν δεν ενισχυθούν μεταγραφικά.

Αγωνιστικά, η ΑΕΚ δείχνει να έχει τον πρώτο λόγο για τη δεύτερη θέση, αφού μετά την πρόκριση στους ομίλους του Ευρωπαϊκού, εκτός από αγωνιστική ηρεμία απέκτησε και έσοδα (περίπου 7.000.000 ευρώ), που δίνουν τη δυνατότητα για καναδυό προσθήκες της τελευταίας στιγμής. Αντίθετα, στον ΠΑΟΚ, μετά τον αποκλεισμό από την Ευρώπη, έχουν αρχίσει τα όργανα (η ανακοίνωση της Ο4 ήταν πολύ σκληρή για τον Σαββίδη) και σε συνδυασμό με το αλαλούμ που επικρατεί στην ομάδα, δεν υπάρχουν περιθώρια αισιοδοξίας και οι οπαδοί του θα πρέπει να αρκεστούν στην κατάκτηση του κυπέλου.

Από εκεί και κάτω υπάρχει το χάος, με τους πράσινους της Αθήνας να δίνουν τη μάχη για να μπουν στην τετράδα, αφού ο Πανιώνιος δείχνει ότι και φέτος θα είναι αγωνιστικά αξιόμαχος. Ο Αλαφούζος αποφάσισε να ξεπουλήσει ό,τι μπορούσε και μετά τον Μπεργκ ακολούθησε ο Ζέκα. Πλέον, το παραμύθι που προσπαθούν να σερβίρουν στους οπαδούς του Παναθηναϊκού είναι ότι ο Ουζουνίδης θα «χτίσει» μια καλή ομάδα βασισμένος στο ελληνικό στοιχείο, όμως στα επόμενα αγωνιστικά στραπάτσα είναι σίγουρη η αντίδραση των οργανωμένων.

Κλείνουμε με μια συμβουλή για όσους αποφασίσουν να παρακολουθήσουν τους αγώνες του ελληνικού πρωταθλήματος. Πριν την έναρξη κάθε αγώνα να βάζουν κολλύριο για να προστατεύσουν τα μάτια τους από το εκτυφλωτικό υπερθέαμα.

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

ΣΤΙΒΕΝ ΣΟΝΤΕΡΜΠΕΡΓΚ

Logan Lucky

Υστερα από τέσσερα χρόνια απουσίας, ο διάσημος αμερικανός σκηνοθέτης (με πολλές εισπρακτικές επιτυχίες στο ενεργητικό του, όπως οι Συμμορίες των 11, 12 και 13) επιστρέφει και φιλοδοξεί να κάνει τον θεατή να γελάσει, αλλά ταυτόχρονα και να αναδείξει κάποιες πλευρές της αμερικανικής κοινωνίας.

Ηρωες της ιστορίας είναι δυο αδέρφια, οι Λόγκαν, από τη Δυτική Βιρτζίνια, που είναι παιδιά της εργατικής τάξης. Ο ένας ήταν χειριστής βαρέων μηχανημάτων, αλλά έχει μείνει άνεργος, εξαιτίας του κούτσου ποδιού του. Διαφωνεί με τον τρόπο που η πρώην γυναίκα του μεγαλώνει την κόρη τους, αλλά δεν έχει αυτός την επιμέλεια. Ο άλλος δουλεύει ως μπάρμαν, αλλά έχει χάσει το ένα του χέρι στη μια από τις δυο αποστολές του στο Ιράκ. Μη βλέποντας φως στο τούνελ των αδιεξόδων τους, τα δυο αδέρφια αποφασίζουν να κάνουν μία ληστεία. Στόχος ένας πολύ δημοφιλής αγώνας αυτοκινήτων. Στην προσπάθειά τους δε θα είναι μόνοι. Θα βοηθήσει και η αδερφή τους, ένας φυλακισμένος ειδικός στις ανατινάξεις χρηματοκιβωτίων, τα δυο αδέρφια του, μέλη μιας ευρύτερης οικογένειας περιθωριοποιημένων και χαμένων, που φαίνονται αποκλεισμένοι από μια αξιοπρεπή καθημερινότητα.

Ο Σόντερμπεργκ, πέρα από μια ταινία δράσης και γέλιου με θέμα μια ληστεία, θέλει να φωτίσει μέσω του χιούμορ του όψεις της σύγχρονης αμερικανικής νοοτροπίας.

ΓΚΙΓΙΟΜ ΚΑΝΕ

Μεγάλωσε αν τολμάς

Ο πρωταγωνιστής μας τα έχει όλα. Μια δουλειά που αγαπά (ηθοποιός) και στην οποία είναι επιτυχημένος, περιουσία, οικογένεια. Στα 43 του χρόνια, όμως, δεν μπορεί να κατανοήσει τι σημαίνει το γεγονός ότι τα χρόνια περνούν. Ετσι, μετά από καναδυό κρούσματα (το σχόλιο μιας δημοσιογράφου, μια συζήτηση με μια νέα συνάδελφο κτλ), βρίσκεται με κρίση ηλικίας και σιγά σιγά οδηγείται σε ακραίες καταστάσεις, που τον θέτουν σε κίνδυνο.

Ο Γκιγιόμ Κανέ, με διάθεση αυτοσαρκαστική, γυρίζει μια αστεία κομεντί με διάθεση υπαρξιακής αναζήτησης. Επίκεντρο η εικόνα. Αυτή που έχουμε εμείς για εμάς, αυτή που θα θέλαμε να είχαμε, αυτή που έχουν οι άλλοι για μας και όλα αυτά σε συνδυασμό με το χρόνο που περνά και τις αντίστοιχες αλλαγές που φέρνει.

Αφιέρωμα στον Ντέιβιντ Λιντς

Ο κινηματογράφος Άστυ διοργανώνει αφιέρωμα στον αμερικανικό σκηνοθέτη. Επτά σημαντικές ταινίες της καριέρας του θα παρουσιαστούν σε ένα εβδομαδιαίο πρόγραμμα. Από την Πέμπτη 31/8 έως και την Τετάρτη 6/9, οι θεατές θα έχουν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν τις ταινίες Ατίθαση καρδιά, Χαμένη Λεωφόρος, Άνθρωπος ελέφαντας, Eraserhead, Straight Story, Mulholland drive, Inland empire. Αναλυτικά το πρόγραμμα υπάρχει στο διαδικτυο.

Ελένη Π.

Πιότερο κι από του ε ανθρώπους, τα τραγούδια τους αγάπησα. Χωρίς ανθρώπους, μπορώ να ζήσω. Χωρίς τα τραγούδια, ποτέ. Ν. Χικμέτ.

Μια φωτογραφία αφιερωμένη στο καλοκαίρι που έφτασε στο τέλος του και στα πανηγύρια ανά την επικράτεια, που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της λαϊκής μιας παράδοσης και συνεχίζουν να αποτελούν σημείο αναφοράς στα τοπικά δρώμενα, παρά το γεγονός ότι έχουν αλλοιωθεί σημαντικά από την εμπορευματοποίησή τους και τη λογική τη αρπαχτής.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Τα μαύρα τα μαλλιά μας κι αν ασπρίσαν, δε μας τρομάζει η βαρυχειμωνιά

Η καταχνιά έχει μαύρες φτερούγες σαν τις κάργιες

δεν έχει διόλου μάτια

ψάχνει με την τυφλότητά της τα μάτια μας τις τσέπες μας

όπως η γριά χαρτορίχτρα την παλάμη μας.

Τίποτα δεν μπορούμε πια να κρύψουμε.

Εδώ τα πράματα βγαίνουν τα μέσα έξω

όπως μια λερωμένη που τη βγάζουμε πριν από τον

ύπνο

Κι όλα τα πόδια είναι γυμνά και το πρόσωπο το ίδιο.

Μέρα τη μέρα όλοι μιλάμε πια στον ενικό.

Κάθε ίσκιος έχει το σχήμα του θυμίσου

μα ο ίσκιος από το άφαντο χέρι της μητέρας

παίρνει το σχήμα κάθε φωνής που δε σου αντιστέκεται.

(Γιάννης Ρίτσος: από το «Ημερολόγιο εξορίας 1 Νοεμβρίου»)

► «Η εποχή... απαιτεί σκληρή και ομαδική δουλειά» - από ανακοίνωση της εταιρίας (πρακτορείου) Αργός. Ενα κουβάρι ούλοι, αφέντες - δούλοι... Η των τάξεων συνεργασία.

► Αυτή και ο φίλος: «Πιο αισιόδοξη για την Ελλάδα η Μέρκελ» - Τσίπρας: «Επιστρέφουν στην Ελλάδα οι επενδύσεις - Ανάπτυξη κατά 2% το 2017 - Επίσκεψη στο εργοστάσιο "Παπαστράτος"». Για το «άνοιγμα» των απολύσεων είπε τίποτε ο ποιητής;

► Και όμως... υπάρχει: «Μέτρα για τη συνολική αποκατάσταση της εργατικής προστασίας ζητά η ΓΣΕΕ».

► «Σε ισχύ οι αναλήψεις για 1.800 ευρώ ανά μήνα» - για τους «έχοντες». Οι «μη έχοντες» ατυχούν μονίμως...

► «Πιο βίαιη από ποτέ η επίθεση στο εισόδημα των Ελλήνων» - Κούλης. Αιντε πάλι αφέντες - δούλοι...

► Όταν ο φασισμός κυριαρχούσε στην Ιταλία ο Λ. Ντ. Μπρονστάιν έκανε βόλτα στα «ρωμαϊκά ερείπια κοντά στη Νάπολη» (The Stanford Daily, Stanford University, California, Monday, December 5, 1932, σελίδα 1).

► Ανακάλυψε ο Τόσκας (ως μπάτσος) ότι «οι περισσότερες πυρκαγιές στο νησί (σ.σ.: Ζάκυνθο) είναι έργο εμπρηστών». Για τα τεράστια κενά -που βγάζουν μάτι- στην πυροπροστασία, πρόληψη και άλλα τινά του χώρου δε δήλωσε κάτι...

► Απατεωνίσκος: «...ρεαλιστικός ο στόχος εξόδου από τα μνημόνια» - Γ. Μπαλάφας.

► Μπορεί να περηφανεύεται ο υφυπουργός Παιδείας - «Πρώτη φορά τόσο έγκαιρα η προκήρυξη για την πρόσληψη ωρομισθίων εκπαιδευτικών» - όμως

Ο *tempora o mores!* Διαγωνισμός χαμόγελου ανάμεσα στον Τσίπρα και τον «μπος» του Παπαστράτου - Philip Morris International.

αυτό που ΔΕΝ λέει είναι τι ακριβώς σημαίνει ωρομισθία...

► Τι «έταξε» στους εργαζόμενους της «Παπαστράτος» ο Τσίπρας; Μεταξύ άλλων και «διαμόρφωση περιβάλλοντος στη χώρα φιλικού προς την υγιή επιχειρηματικότητα», πράγμα που γρηγορεί νομοθετικά.

► Να μην ξεχνάμε ότι η Εσθονία πολέμησε δίπλα-δίπλα με τη ναζιστική Γερμανία συμμετέχοντας στην εισβολή στην ΕΣΣΔ με 70.000 στρατιώτες.

► «Αγριότητες του Στάλιν στις δύσκολες εποχές» ανακάλυψε ο Δ. Χρήστου (avg1.gr/article/10811/8363210/o-stalin-kai-oi-propetes-ckoregoi-toy-kyriakou). Αλλά δε μας τις «εξήγησε»...

► «Μεγάλες αντιστάσεις 2011-2014» βρίσκει ο Κ. Δουζίνας στο πόνημά του «Η ιδέα του κομμουνισμού» (στην ηλεκτρονική Αυγή, 28/8/2017). Όταν ο ίδιος έβρισκε εύκολα βήμα στον περίγυρο της «αγανάκτησης»...

► «Μπορεί» και «υπάρχει προοπτική» να πέσει η ανεργία. Αδειο το καλάθι...

► Δε χύνουν δάκρυ/ μάτια που συνηθισαν να βλέπουν φωτιές/ δε σκύβουν το κεφάλι οι μαχητές/ κρατούν ψηλά τ' αστέρι/ με περηφάνεια/ δεν έχουμε καιρό να κλάιμε τους συντρόφους/ το τρομερό σας όμως κάλεσμα/ μες στην ψυχή μας/ κι οι δεκαπέντε σας καρδιές θε να χτυπάνε/ μαζί μας/ το σιγανό σας βόγγισμα/ σαν προσκλητήριο/ χτυπά στ' αυτιά μας/ σαν τον αντίλαλο βροντής.

Στάχτη θα γίνεις κόσμε γερασμένε/ σου 'ναι γραφτός ο δρόμος/ της συντριβής/ και δε μπορείς να μας λυγίσεις/ σκοτώνοντας τ' αδέρφια μας της μάχης/ και να το ξέρεις/ θα βγούμε νικητές/ κι ας είναι βαριές μας/ οι θυσιές./ Μαύρη εσύ θάλασσα γαλήνεψε/ τα κύματά σου/ και θα 'ρθει η μέρα η ποθητή/ η μέρα της ειρήνης/ της λευτεριάς σου/ ώ ναι θα 'ρθει/ η μέρα που θ' αρπάξουμε τις λόγχες/ που μέσα στο αίμα το δικό μας/ έχουνε βαφτεί.

(Ναζίμ Χικμέτ, «Στους δεκαπέντε συντρόφους», 1921).

► Για ν' ανθρωπέψει ο άνθρωπος.

► «Η αναγνώριση υπό των τουρκικών αρχών των εις Εκκλησίας και Μονάς αφιερωμένων υπό των Χριστιανών περιουσιών, ήτο εν εκ των προνομίων της Ορθόδοξου Εκκλησίας... Προς την διάσωση ταύτην αξιολόγου εκκλησιαστικής περιουσίας αποβλέπων και ο ολίγον μετά την απελευθέρωση της Ελλάδος, και επομένως εγγύτατα εις την Τουρκοκρατίαν ευρισκόμενος Μάουρερ, αποφαινεται, ότι "ούτε ο Μωάμεθ Β' ούτε οι διάδοχοι αυτού αφήρεσαν την γεωκτησίαν από της Ελληνικής και δυτικής εκκλησίας, απεναντίας ηύξησεν αυτή σημαντικώς διά ελευθεριότητος μεταγενεστέρων Χριστιανών. Τουλάχιστον το εν τέταρτον του εδάφους του Ελληνικού Βασιλείου ανήκει σήμερον ακόμη εις τας Εκκλησίας και Μονάς"». (Α. Κ. Τσοποτού, «Γη και Γεωργία της Θεσσαλίας κατά την Τουρκοκρατίαν», σ. 83).

► Γαβ εδώ, γκρ εκεί, νιάου παραπέρα, την έχασε τη μπάλα ο Γαβρόγλου.

► Επτά οι νεκροί εργάτες σε Δήμους εντός διμήνου!

► Ατυχήματα, είπαν.

► Δολοφονίες εργατών στο βωμό του κέρδους. Με εργοδότη το Δημόσιο.

► Ιδού ο στρατός σας, στρατηγέ μου!

► Η Μακρόνησος είναι ο νέος Παρθενών!

► Εμάς δε μας έλαχε ο κλήρος, βαστάμε γερά μέσα μας τη δροσιά των Μπελογιάννηδων και των Ζαχαριάδηδων με συνειδηση ατσάλι.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Όταν ο Σαμαράς εξήγγειλε το περιβόητο δωρεάν Wi Fi σε όλη την Ελλάδα, τον πήραν οι πάντες στο ψιλό, με πρώτους τους συριζαίους που τον κατηγορούσαν (όχι άδικα) για μαυρογιαλουρισμό. Τώρα, δυο υπουργοί βγήκαν και οργάνωσαν συνέντευξη για να εξαγγείλουν ένα πρόγραμμα που ήδη εφαρμόζονταν και τα προηγούμενα χρόνια και ανήκει στις αρμοδιότητες της γενικής γραμματείας Τηλεπικοινωνιών. Και μη μας πουν ότι το βελτίωσαν. Σιγά την κοινωνική δαπάνη. Αύξησαν την επιδότηση από το 60% στο 80%, που σημαίνει γύρω στα 600 χιλιάδικα!

◆ Κορίτσια, ο στόλος! Σ' ένα κρεσέντο ψωροκωστεισμού και ξενοδοχείας, η ανεπίσημη του ΣΥΡΙΖΑ διαφημίζει την επίσκεψη Μακρόν ως «απόβαση επενδυτών». Δε στεκόμαστε στο ψευδεπίγραφο της είδησης (σε άλλες σελίδες θα διαβάσετε για τι ενδιαφέρονται οι γάλλοι ιμπεριαλιστές), αλλά στην αποκάλυπτη ξενοδοχεία. Τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, χάρη στη δουλειά που είχε κάνει το επαναστατικό ΚΚΕ (με τη βοήθεια της Κομμουνιστικής Διεθνούς) ήδη από τη δεκαετία του '30, η εισβολή -με όρους αποικιοκρατικού πλιάτσικου- του ξένου κεφάλαιου στην Ελλάδα υποδείχτηκε (κι αυτό θεμελιώθηκε και επιστημονικά) ως μια από τις αιτίες της νεοελληνικής κακοδαιμονίας, της λειψής και μονόπλευρης ανάπτυξης, της καταλήστευσης του φυσικού και ανθρώπινου πλούτου της χώρας. Στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, ακόμα και το ΠΑΣΟΚ κερδοσκοπούσε πολιτικά μ' αυτό το ζήτημα. Η περίοδος της βαθιάς κρίσης έδωσε την ευκαιρία να ολοκληρωθεί και σε ιδεολογικοπολιτικό επίπεδο η επιστροφή στην ανοιχτή ξενοδοχεία, που είχε αρχίσει να ανθίζει από την περίοδο του σημαντικού «εκσυγχρονισμού». Η θεωρία της ψωροκώστεινας ανθίζει και πάλι επί ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος προσπαθεί να της βάλει... αριστερή πατίνα (με τη μπουρδολογία περί «δίκαιης ανάπτυξης»).

◆ FREE GAZA. Ξεθωριασμένο το σύνθημα, στο κατέβασμα προς την παραλία του Μυλοπόταμου στη Μαγνησία, θυμίζει την εποχή που χάρη στην Πρωτοβουλία «Ενα Καράβι για τη Γάζα», ένα κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, τόσο ογκώδες που ομοιό του είχε χρόνια να φανεί, αναπτυσσόταν σε όλη την Ελλάδα. Εκείνο το ογκώδες και ενθουσιώδες κίνημα μπορεί να έχει υποχωρήσει, όμως το σύνθημα παραμένει πάντοτε επίκαιρο. Η Γάζα εξακολουθεί να είναι πολιορκημένη, ο παλαιστινιακός λαός εξακολουθεί να αντιστέκεται, η αλληλεγγύη μας είναι απαραίτητη. [Το σύνθημα πρέπει να έχει γραφεί από αναρχικούς, αν κρίνουμε από ίδια συνθήματα στην περιοχή με υπογραφή «αλφάδι»].

Στις 18 του περασμένου Ιούλη, λίγες μέρες πριν η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ επιχειρήσει τη δική της πρώτη «έξοδο στις αγορές» (με το γνωστό τοκογλυφικό επιτόκιο), το πρακτορείο Reuters, σε ένα εκτενές ρεπορτάζ του, προέβλεπε ότι το ελληνικό κράτος, ακόμα και αν δανειστεί από τις «αγορές» πριν από τη λήξη του τρίτου «προγράμματος» (Μνημόνιου), στο τέλος θα αναγκαστεί -υπό την πίεση των δανειστών- να προσφύγει στην «προληπτική πιστωτική γραμμή» του ευρωπαϊκού μηχανισμού σταθερότητας (ESM) και να αποδεχτεί νέους όρους και δεσμεύσεις.

Το δημοσίευμα επικαλούταν ευρωπαίους αξιωμα-

τίδους όρους ή αλλιώς έκδοση ευρωομολόγου). Η δε Bild, που παραδοσιακά αναλαμβάνει την «εκλαίκευση» των θέσεων της γερμανικής χριστιανο-δημοκρατίας, εξήγησε ότι σε αντάλλαγμα για την ευκολότερη πρόσβαση στα κεφάλαια του ESM, ο Σόιμπλε θέλει να ασκεί το ταμείο μεγαλύτερο έλεγχο στη δημοσιονομική πολιτική των κυβερνήσεων.

Να το αποδώσουμε και αυτό στην προεκλογική εκστρατεία, στη διάρκεια της οποίας η χριστιανοδημοκρατία θέλει να δείχνει το «σκληρό» της πρόσωπο; Ακόμα και αν παραβλέπαμε την όξυνση των σχέσεων της Γερμανίας με τις ΗΠΑ (που ελέγχουν το ΔΝΤ), η οποία ενισχύει τις θέσεις για ισχυροποι-

Η θηλιά του χρέους θα συνεχίσει να στηρίζει την κινεζοποίηση

τούχους, σύμφωνα με τους οποίους η αποκατάσταση μίας σταθερής πρόσβασης της Ελλάδας στις «αγορές» δεν είναι «διαδικασία μιας νύχτας». Θα πρέπει να γίνουν διαδοχικές εκδόσεις ομολόγων μέχρι τον Αύγουστο του 2018 που λήγει το «πρόγραμμα» και δεν είναι βέβαιο ότι αυτό θα έχει επιτευχθεί μέχρι τότε. Γι' αυτό θα χρειαστεί η στήριξη από μια «προληπτική πιστοληπτική γραμμή» του ESM.

Μια μέρα μετά (19 Ιούλη), η περιβόητη Goldman Sachs, σε ανάλυσή της για την Ελλάδα, εκτίμησε ότι η συζήτηση για το χρέος θα αρχίσει την άνοιξη του 2018, ενώ τα όποια μέτρα ελάφρυνσης θα συνοδεύονται από ένα νέο Μνημόνιο με πρόσθετα μέτρα λιτότητας.

Αυτές οι εκτιμήσεις πέρασαν ασχολίαστες από την προπαγάνδα των Τσιπροκαμμένων. Δε θέλησαν ν' ανοίξουν οποιοδήποτε μέτωπο, μιλώντας για υπονομευτές και τα παρόμοια. Επέλεξαν να εστιάσουν στη «θετική πλευρά των γεγονότων». Η «έξοδος στις αγορές» έγινε στις 25 Ιούλη, τα δεδομένα της παραποιήθηκαν με το συνηθισμένο γκεμπελίστικο τρόπο («Πάρτι των τοκογλύφων του χρηματιστικού κεφαλαίου» ήταν ο δικός μας τίτλος στο φύλλο της 29ης Ιούλη), ακολούθησαν οι αναμενόμενες αναβαθμίσεις της πιστοληπτικής ικανότητας του ελληνικού κράτους από τους διεθνείς αξιολογικούς οίκους (το ότι η πιστοληπτική ικανότητα είναι χαμηλότερα από το επίπεδο που ήταν την άνοιξη του 2014,

επί Σαμαροβενιζέλων, δε σχολιάστηκε από κυβερνητικής πλευράς), και από το επιτελείο προπαγάνδας του Μαξίμου άρχισε να πνέει ένας άνεμος αισιοδοξίας, που υποτίθεται ότι θα σπρώξει το σκάφος «Ελλάδα» έξω από το μνημονιακό πλαίσιο.

Αυτός είναι ο σημερινός πολιτικός μύθος των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Όταν έρθει η ώρα να καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για να συζητήσουν για τη νέα αναδιάρθρωση του χρέους (αφού προηγουμένως έχουν ολοκληρώσει την τρίτη και την τέταρτη αξιολόγηση), οπότε ο μύθος θα πρέπει να τοποθετηθεί στο ράφι, θα δουν τι θα κάνουν. Το πολύ-πολύ να πάνε σε πρόωρες εκλογές, ακόμα και με την προοπτική να χάσουν «αξιοπρεπώς» και να περιμένουν στην αντιπολίτευση για να εξαγνιστούν και να επανακάμψουν.

Όμως, οι εξελίξεις στις σχέσεις με τους ιμπεριαλιστές δανειστές δεν καθορίζονται από τους πολιτικούς κύκλους στην αποικία-Ελλάδα. Αυτό αποδείχτηκε το 2014, όταν οι ιμπεριαλιστές άφησαν αβοήθητους τους Σαμαροβενιζέλους, και τον Σεπτέμβριο του 2015, όταν η Μέρκελ με τον Σόιμπλε έσταζαν μέλι για τον Τσίπρα, παρά τα όσα συνέβησαν το πρώτο εξάμηνο του 2015. Οι ιμπεριαλιστές δεν κοιτάζουν ποιον έχουν απέναντί τους, αλλά επιβάλλουν τις απαιτήσεις τους σε όποιον έχουν απέναντί τους.

Δείτε τι γίνεται, για παρά-

δειγμα, στην προεκλογική περίοδο της Γερμανίας, κάθε φορά που τίθενται ερωτήσεις για το «ελληνικό ζήτημα». Ο Σόιμπλε πότε λέει ότι κάποια στιγμή θα του κάνουν άγαλμα στην Ελλάδα και πότε σοβαρεύεται απότομα και με ύφος αυστηρού δασκάλου λέει πως οποιαδήποτε συζήτηση για το ελληνικό χρέος δεν είναι της παρούσης, γιατί αυτό θα έστελνε λάθος μηνύματα στην Ελλάδα και θα χαλάωνε την προσπάθεια για τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις, για την πραγματοποίηση των οποίων έχει δεσμευτεί η ελληνική κυβέρνηση.

Προεκλογική περίοδος, θα πείτε, ο Σόιμπλε έχει ανάγκη να προσφέρει «αίμα» στο διανοητικό με την ιμπεριαλιστική λογική γερμανικό εκλογικό σώμα. Μόνο που αυτά τα έλεγε και πριν από την προεκλογική περίοδο. Κι εκτός απ' αυτά έχει καταθέσει δημόσια και μια πρόταση ευρωπαϊκού βεληνεκού, με την οποία έσπευσε να συμφωνήσει και η Μέρκελ στην καθιερωμένη «θερινή συνέντευξη Τύπου», που έδωσε την περασμένη Τρίτη. Ο Σόιμπλε προτείνει τη μετατροπή του ESM σε «ευρωπαϊκό ΔΝΤ», που θα έχει ως καθήκον την αποτροπή κρίσεων στην Ευρωζώνη. Η εκπρόσωπός του, Φρεντερίκε Φον Τισενγκάουζεν έσπευσε να διευκρινίσει ότι η μεταρρύθμιση του ESM που προτείνει ο γερμανός υπουργός Οικονομικών δεν σημαίνει και αμοιβαίωση του χρέους των ευρωπαϊκών χωρών (δηλαδή, δανεισμό όλων των χωρών με

ηση του ESM ώστε να παίζει στην ΕΕ το ρόλο του ΔΝΤ, δεν επιτρέπεται να παραβλέψουμε την παλιά γερμανική πρόταση για «ευρωπαϊό υπουργό Οικονομικών», την οποία επανέλαβε στη συνέντευξη της η Μέρκελ, αφού προηγουμένως εξέφρασε τη συμφωνία της με την πρόταση Σόιμπλε για μετατροπή του ESM σε «ευρωπαϊκό ΔΝΤ».

Ολα δείχνουν πως οι κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (η Γερμανία σε συμμαχία με τη Γαλλία) θα κινηθούν σε μια κατεύθυνση σφιγίματος του ελέγχου πάνω στις εθνικές κυβερνήσεις της Ευρωζώνης. Και βέβαια, θα ήταν ηλίθιοι οι ιμπεριαλιστές δανειστές αν απεμπολούσαν το ελληνικό κρατικό χρέος ως εργαλείο για την εξασφάλιση του απόλυτου ελέγχου επί του ελληνικού καπιταλισμού και τη διατήρηση της κινεζοποίησης. Ακόμα κι αν υποθέταμε ότι δε θα χρειαστεί η «προληπτική πιστωτική γραμμή» του ESM (πράγμα εξαιρετικά απίθανο), οι ιμπεριαλιστές δανειστές κρατούν στα χέρια τους την αναγκαία νέα αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους. Αν δε γίνει αυτή η αναδιάρθρωση, τότε το 2022 θα υπάρξουν συνθήκες χρεοκοπίας (ας αφήσουμε που τα επιτόκια δανεισμού από τις «αγορές» θα είναι στα ύψη). Μόνο απατεώνες (ή αφελείς) μπορούν να πιστέψουν ότι οι ιμπεριαλιστές θα δώσουν αυτή την αναδιάρθρωση χωρίς να εξασφαλίσουν τη συνέχιση της αποικιοκρατικού τύπου επιτροπείας.

βαθύ κόκκινο

Στρατηγική αντεπίθεση

Αφήνουμε για άλλες στήλες την ανάλυση των πολιτικών και οικονομικών παραμέτρων της επίσκεψης Τσίπρα στο εργοστάσιο της «Παπαστράτος» (ιδιοκτησίας της Philip Morris International), για να σταθούμε σε ένα μόνο ζήτημα, όπως αυτό αναδείχτηκε μέσα από τις εικόνες που μετέδωσε η κυβερνητική προπαγάνδα.

Ο αρχιμάντζερ της καπιταλιστικής επιχείρησης και ο Τσίπρας διαδέχτηκαν ο ένας τον άλλο στο βήμα για να παρουσιάσουν τον θρίαμβο του καπιταλισμού, όπως αυτός πραγματοποιείται με την πορεία της συγκεκριμένης επιχείρησης. Από κάτω οι εργάτες, αμίλητοι χειροκροτητές των δύο ομιλητών, θύμιζαν τους ηγέτες και τους στρατιώτες των ηττημένων, που περιέφεραν στους θριάμβους τους οι ρωμαίοι στρατηγοί και αυτοκράτορες, όταν επέστρεφαν τροπαιούχοι στη Ρώμη.

Ο συμβολισμός ήταν προφανής: οι καπιταλιστές είναι οι σωτήρες μας, από τις δικές τους επενδύσεις εξαρτάται το μέλλον της χώρας, οφείλουμε να τους ευγνωμονούμε όταν κάνουν επενδύσεις και αυτή την ευγνωμοσύνη πήγε να εκφράσει ο πρωθυπουργός, εκπροσωπώντας ολόκληρη τη χώρα! Η εργατική τάξη δεν είναι παρά ένας παρίας, η επιβίωση του οποίου εξαρτάται από την επενδυτική μεγαθυμία των καπιταλιστών. (Αρνούμαστε να σχολιάσουμε τα όσα περί εργατικών δικαιωμάτων είπε ο Τσίπρας σ' αυτή τη φιέστα του κεφαλαίου, που έγινε σε μια επιχείρηση -εργασιακό γκέτο).

Αυτός είναι ένας συμβολισμός στρατηγικού χαρακτήρα. Το σύνθημα «χωρίς εσένα γρανάζι δε γυρνά -εργάτη, μπορείς χωρίς αφεντικά», το οποίο κάποτε φώναζαν και συριζαίοι στις διαδηλώσεις, πετιέται στα σκουπίδια σαν... ιδεολογικός αναχρονισμός. Οι καπιταλιστές είναι το Α και το Ω της παραγωγής. Από τη βούλησή τους να επενδύσουν εξαρτάται το μέλλον του τόπου, η ίδια η ζωή των εργατών. Αλλιώς... ανεργία και πείνα.

Όταν αυτή η εκκωφαντική εκστρατεία οργανώνεται από μια κυβέρνηση και ένα κόμμα που δηλώνει «αριστερό», σε συνθήκες παρατεταμένης κρίσης και μαζικής ανεργίας, αποσκοπούν στην παγίωση της συνείδησης της κινεζοποίησης. Στόχος είναι, ο εργαζόμενος να μη βλέπει την κινεζοποίηση σαν μια παροδική ήττα, οι συνέπειες της οποίας μπορούν να παραμεριστούν μετά από μια σειρά νίκες σε συνδικαλιστικές μάχες, αλλά σαν μια αναγκαία κατάσταση.

Όταν ο Τσίπρας καμαρώνει ότι ξανάκανε την Ελλάδα «ελκυστικό τόπο για επενδύσεις», ο εργάτης ακούει βερεσέ τα όσα λέει περί εργασιακών δικαιωμάτων. Καταλαβαίνει ότι αυτά είναι η απαραίτητη πολιτικάντικη σάλτσα. Ο εργάτης ξέρει ότι ελκυστικότητα για το κεφάλαιο είναι η μέγιστη κερδοφορία, που με τη σειρά της προϋποθέτει ελεεινά μεροκάματα, «λαστιχένιες» εργασιακές σχέσεις, κοινωνική μη-ασφάλιση κτλ.

Εχει, λοιπόν, δυο επιλογές: ή τα απορρίπτει και κάνει αγώνα για την ανατροπή της κινεζοποίησης ή σκύβει το κεφάλι και τα αποδέχεται. Οι απανωτές εργατικές ήττες της μνημονιακής περιόδου, η απογοήτευση και η ηττοπάθεια που συσσώρευσαν, σε συνδυασμό με την πίεση των αναγκών επιβίωσης, είναι ο καλύτερος σύμβουλος για το δεύτερο. Κι όταν αυτό κρατάει πολύ, τότε αρχίζει και διαμορφώνεται μια ραγιαδική συνείδηση, που οδηγεί κατευθείαν στη στρατηγική ήττα.

Στρατηγική ήττα σημαίνει όχι μόνο αναγκαστική υποταγή σ' έναν αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων, που κατά κανόνα είναι συγκυριακή, αλλά αποδοχή του συγκεκριμένου στάτους. Φυσικά, αυτό δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα (η ταξική πάλη ποτέ δεν πρόκειται να σταματήσει), όμως μπορεί για μια χρονική περίοδο να προκαλέσει τεράστια ζημιά. Κι όσο μεγαλώνει η ζημιά τόσο μεγαλώνει και η χρονική περίοδος.

Γι' αυτό και απαιτείται στρατηγική αντεπίθεση, για να μη γίνει ο ραγιαδισμός εργατική συνείδηση. Στις πηγές πρέπει να πάμε, ν' αντλήσουμε το γάργαρο νερό των μεγάλων αληθειών για την οικονομική και κοινωνική οργάνωση και να ξεπλύνουμε μ' αυτό τις ντροπιασμένες ιδέες και θεωρίες.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση